

Khát Thú

Contents

Khát Thú	1
1. Giới Thiệu	1
2. Chương 1	2
3. Chương 2	3
4. Chương 3	9
5. Chương 4	16
6. Chương 5	22
7. Chương 6	28
8. Chương 7	32
9. Chương 8	37
10. Chương 9	43
11. Chương 10	47
12. Chương 11	53
13. Ngoại Truyện	57

Khát Thú

Giới thiệu

Haizz, con người quả thực là không nên làm chuyện xấu. Len lén nguyên rửa hôn nhân của người mình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khat-thu>

1. Giới Thiệu

KHÁT THÚ

Tác giả: Nhạc Nhan

Nguồn convert: diendan

Editor: bienxuanhuong

Độ dài: 10 chương + 1 ngoại truyện

Thể loại: Hiện đại, 16+

Giới thiệu:

Haizz, con người quả thực là không nên làm chuyện xấu.

Len lén nguyên rửa hôn nhân của người mình thầm mến bao năm không hạnh phúc.

Hu hu... Kết quả mình bị báo ứng trước!

Mượn rượu giải sầu, uống say túy lúy rồi hồ đồ lên giường với người khác.

Còn chưa kịp thương tiếc sự trong sạch đã bị cướp mất hay đòi lại sự công bằng với hắn đã bị vị hôn thê của hắn tới “Bắt kẻ thông dâm” thọc ọt dao...

Cái quái gì đây! Cô là người bị hại cũng không muốn cầu xin hắn chịu trách nhiệm.

Thân là kẻ hại người như hắn lại mặt dày mày dạn quăn lấy cô.

Không thèm lấy vị hôn thê xinh đẹp, lại tỏ tình với một người phụ nữ bình thường như cô.

Cứ coi như hắn thực sự là “Đối tượng độc thân kim Cương” thì đã sao nào?

Yêu đàn ông có tiền chẳng hứng thú, đàn ông đào hoa bắt cả hai tay cô càng đại kỵ.

Không có tiếng nói chung với thế giới thượng lưu, cô không tin sự dụ dỗ của hắn sẽ kéo dài cả đời.

Muốn chơi trò si tình với tôi? Khuyến anh hãy biết đường đi tìm người khác cho sớm.

Tiểu thư tôi đây còn muốn sống thêm mấy năm, không rảnh rồi chạy theo anh...

2. Chương 1

Mở đầu:

Kết thúc công việc, anh đứng lên khỏi ghế, khởi động tay chân cứng nhắc một chút rồi đến bên cửa sổ, nhìn phong cảnh bên ngoài.

Anh thấy bầu trời xanh thẳm, cầu vồng ẩn hiện, trong thành phố hiếm mà thấy được cảnh này.

Tâm trạng ủ dột của anh sáng sủa lên một chút.

Tầm mắt anh từ không trung rơi xuống mặt đất, trong lúc lơ đãng nhìn thấy một cô gái mặc váy liền màu xanh nhạt, mái tóc đen và cả tà váy tung bay trong gió, cùng những kẻ đầu cơ, thương nhân xung quanh hoàn toàn khác hẳn khiến cô trở nên bắt mắt.

Cô đang ôm một đồng hồ chạy về phía quán café đối diện.

Một người đàn ông trẻ tuổi dong dỏng đi tới bên cạnh cô, đưa tay vuốt mái tóc dài của cô, sau đó hai người cùng nhau vào quán café, ngồi vào chỗ bên cạnh cửa sổ, cùng nhau chọn món ăn.

Người đàn ông đứng bên cửa sổ lúc này cũng phát hiện ra bụng mình đã đói, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay mới phát hiện đã đến lúc ăn trưa.

Anh cứ yên lặng đứng bên cửa sổ như thế, ngày ngày chờ đợi sự xuất hiện của cô.

Cô gái hẳn không phải là người làm việc ở con phố buôn bán này, cô luôn mặc những bộ quần áo màu sắc nhạt nhẽo, nhưng lại tràn đầy sức sống, xanh nhạt, xanh da trời, vàng nhạt, trắng sữa, phấn trắng khiến người ta có cảm giác giống bản thân cô.

Khi đó người đàn ông vừa chia tay với vị hôn thê chưa lâu, anh bị người phụ nữ điên cuồng đó làm cho thần kinh suy nhược, từ đó gần như chán ghét tất cả phụ nữ.

Nhưng cô gái nhỏ này khiến anh có cảm giác khác hẳn.

Cô mát mẻ như màu xanh cây cỏ, khiến anh có cảm giác bình tĩnh mà đầm ấm, tâm trạng thả lỏng và vui vẻ.

Nhưng anh cũng nhanh chóng phát hiện, cái kẻ may mắn kia không biết quý trọng hạnh phúc đang nắm giữ trong tay – bạn trai của cô gái ấy có người phụ nữ mới.

Một cô gái khác diện mạo xinh đẹp, thành thực kêu gọi xuất hiện, mỗi ngày cô ta đến trước cửa tòa cao ốc chờ người đàn ông kia, sau đó hai người dẫn nhau đi ăn trưa.

Cô gái trẻ vẫn tới như thường lệ, cô chỉ ngây ngốc đứng trước quán café chứng kiến, nhìn hai người kia tay trong tay bước đi.

Người đàn ông bỗng dưng cảm thấy tức giận.

Một loại tức giận không sao khống chế, cứ sôi sục lên từ đáy lòng.

Anh muốn đánh như tử cái kẻ không biết tiếc phúc kia.

Cô gái cứ đứng như vậy, đến tận bữa trưa, sau đó cô đơn bước đi.

Ngày hôm sau, cô lại tới, ngây ngốc chờ đợi, cô độc bước đi.

Ngày sau nữa, vẫn thế.

Ngày thứ 4, vẫn là như vậy.

Ngày thứ 5, người đàn ông rốt cuộc không kiềm chế nổi nữa.

Anh gọi trợ lý của mình, chỉ vào cô gái nhỏ bên dưới: “Giúp tôi điều tra người kia”

Nhiều năm về sau, khi cô gái đã trở thành vợ anh, đứng ở chỗ đứng lúc này của anh nhìn xuống.

Cô ngạc nhiên nói “Từ chỗ này nhìn xuống, người phía dưới chỉ như con kiến, khi đó anh có thể nhìn rõ em sao? Chẳng lẽ anh giống mấy tên hay dùng ống nhòm nhìn trộm ư?”

Người đàn ông cười đánh vào cái mũi nhỏ của cô.

Ngay cả chính anh nghĩ lại cũng cảm thấy khó mà tưởng tượng.

Anh đứng ở tầng cao như vậy, nhưng lại có thể thấy rõ ràng mồ hôi lấm tấm trên chóp mũi cô, hay nụ cười của cô.

Anh biết thị lực của mình rất tốt, nhưng liệu có tốt đến mức ấy không?

Anh chỉ có thể cho đó là định mệnh.

Định mệnh cho anh thấy được người nên thấy.

3. Chương 2

Chương 1.

Lúc tỉnh lại, cả người đau ê ẩm.

Kiều Diệc Oản cau mày, dùng hết sức chớp mắt mấy cái, mới tỉnh táo lại từ cơn nhức đầu như búa bổ vì say rượu.

Cô từ từ ngồi dậy, tấm chăn mềm mại từ trên người trượt xuống, cô phát hiện mình không mảnh vải che thân.

Đầu nhức, thắt lưng đau, chân đau.

Nơi đó... cũng rất đau.

Bên cạnh cô một người đàn ông đang ngủ, lúc cô ngồi dậy cuốn theo cái chăn, khiến nửa người anh phơi ra trong nắng sớm, bắp vai dài rộng, lồng ngực rắn chắc, da thịt màu đồng rắn rỏi, vóc người cường tráng.

Đầu cô thật đau.

Kiều Diệc Oản nhẹ nhàng xuống khỏi giường, cẩn thận, tránh làm thức tỉnh anh.

Cô nhặt chiếc váy liền trên sàn nhà, mắt khẽ liếc lên chiếc giường dính vết máu đỏ sẫm, cắn cắn môi quay đi.

Thân mình nhớp nhúa khó chịu, phòng tắm ở ngay đằng trước, đang phân vân xem có nên tắm hay không thì tiếng chuông cửa chói tai vang lên.

Nhìn căn phòng rất cao cấp, ít nhất cũng phải là khách sạn 4 sao, tại sao nhân viên phục vụ lại bất lịch sự như vậy?

Cô vừa dùng tay ấn cái trán đang đau, vừa đi ra mở cửa.

Bốp.

Cửa vừa mở ra, đồng thời cô cũng bị lãnh một cái tát

“Tiện nhân”

Đứng trước mặt cô là một đại mỹ nữ vóc dáng cao gầy, khuôn mặt diễm lệ, cùng khí phách sang trọng vênh váo.

Kiều Diệc Oản lạnh lùng nhìn cô ta, lấy tay sờ sờ vào nơi vừa bị đánh.

Đau rát, chắc một lúc nữa sẽ sưng to lên.

“Con đàn bà dê tiện! Dâm phụ! Nói thật cho tao, từ lúc nào mày bắt đầu cấu kết với vị hôn thê của tao?” Đại mỹ nữ hết sức tức giận, thấy vẻ mặt cô lạnh lùng lại càng giận hơn, lại muốn vung tay đánh tiếp.

Nhưng bàn tay của cô ta lập tức bị một bàn tay to tóm lại.

“Đủ rồi” Người đàn ông không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào bước xuống giường, chặn quẩn quanh hông, giọng nói trầm thấp nhưng rất uy nghiêm.

“Đủ rồi? Tôi thấy nên hỏi xem anh đã chơi đã chưa mới phải. Hà Dĩ Mục, anh thật khinh người quá đáng, anh quá trớn sau lưng tôi, còn nói với tôi đủ rồi? Anh đủ nhưng tôi không đủ.”

Đại mỹ nữ đã sắp đến mức cuồng loạn, y như kẻ bị hại, nước mắt chan chứa.

Khí chất sang trọng của cô không còn sót lại chút nào, chẳng khác gì một con mụ chanh chua.

“Lưu Tinh Linh, cô hãy tự trọng một chút, chúng ta đã chia tay rồi, nam chưa cưới, nữ chưa gả, có quyền tự gio gặp gỡ”

“Chia tay? Tôi đồng ý chia tay với anh khi nào? Tôi không muốn! Tôi không muốn”

Kiều Diệc Oản thừa dịp bọn họ còn đứng trong phòng lồi lồi kéo kéo, lách người lên đi, tính đi thẳng về nhà.

Nghiêm túc mà nói, cô chẳng qua cũng là kẻ bị hại hồ đồ.

Tối hôm qua vì tâm trạng không tốt, chạy đến quầy bar uống rượu, uống liên tục không suy nghĩ... bởi vì thấy người bán rượu là Tiểu Đình, cho nên cô rất yên tâm, kể cả có say đến chết, Tiểu Đình cũng sẽ như mọi khi ném cô vào phòng nghỉ nhân viên để cô ngủ trên sofa cả đêm.

Ai nghĩ được là mình lại tỉnh lại trên một chiếc giường xa lạ.

Hơn nữa lại còn cùng lên giường với loại đàn ông đã có chủ.

Thật đáng chết!

Cô tự mắng trong lòng, nhưng biết phải mắng anh?

Tiểu Đình? Minh? Hay cái kẻ thừa dịp cô say rượu mà sàm sỡ kia?

Đàn ông hư đốn.

“Đứng lại cho tao! Con hồ ly tinh kia!”

Phát hiện cô định trốn, đại mỹ nữ bị chọc giận đến tột đỉnh, tay trái kéo tay Kiều Diệc Oản, tay phải nắm con dao đâm tới.

Theo bản năng Kiều Diệc Oản lùi về sau một bước, con dao tránh được chỗ hiểm ở tim cắm thẳng vào bụng.

Ánh sáng từ con dao lóe lên rồi cô thoáng chốc nghe thấy tiếng dao phập vào da thịt

Sắc mặt Kiều Diệc Oản tái nhợt, mặt người đàn ông kia cũng biến sắc, lập tức ôm lấy thân thể cô sắp ngã xuống.

Phát hiện mình đã thực sự giết người, sắc mặt đại mỹ nữ cũng tái mét.

Cô ta ngẩn ra, sau đó như đột nhiên tỉnh lại, hét lên một tiếng rồi bỏ chạy.

Kiều Diệc Oản bất chợt thấy rất buồn cười.

Vì vậy cô nhìn về mặt lo lắng của người đã ông mỉm cười một cái, sau đó nâng tay đang đặt ở vết thương lên, bàn tay đầm đìa máu tươi khiến một người luôn sợ thấy máu như cô lập tức ngất xỉu.

Khi cô tỉnh lại, đã là hoàng hôn.

Kiều Diệc Oản nằm trên giường bệnh, ngoái đầu một cái thấy một người đàn ông đang ngồi trước giường, hay tay khoanh trước ngực, cúi đầu ngủ.

Mái tóc đen nhánh hơi dài có phần xộc xệch, một ít rủ xuống trán, lông mi rất dài, sống mũi cao thẳng, môi mỏng miệng rộng, cằm cương nghị, sau một ngày đêm có màu xanh râu ria, trông đúng là “giết người không dao”.

Đó là một khuôn mặt anh tuấn.

Chỉ nhìn vẻ bề ngoài có thể thấy anh và mỹ nhân đã thọc cô một phát rất xứng đôi, trai tài gái sắc.

Chỉ không biết vì sao lại thành ra nông nổi phải cầm dao xông đến.

Nhìn bộ vest trên người anh tương đối đắt giá, được may thủ công, khí chất lại không tệ, nhất định là kẻ có tiền.

Một người đàn ông vừa đẹp trai lại có tiền, lại có ý định thoát khỏi mình, bảo sao người phụ nữ kia điên cuồng đến thế.

Nhưng có điên cuồng đến mấy cũng không thể tùy tiện nhìn thấy phụ nữ khác là nghĩ ngay đến tình địch, kể cả có chắc đó là tình địch cũng không thể đâm ngay một phát như vậy.

Sinh mạng là trò đùa chắc?

Đứng trước sinh mệnh, tình yêu thì nhằm nhò gì?

Hơn nữa, giữa cô và người đàn ông này chẳng có yêu cũng chẳng có tình, cô bị mất trinh tiết vẫn còn chưa tính sổ đấy.

Càng nghĩ càng thấy uất ức, càng thêm tức giận, không dưng bị dính vào rắc rối cuộc là thế nào.

Tay trái Kiều Diệc Oản còn cầm ống truyền, cho nên cô dùng tay phải cố rút ra cái gối trên đầu, dùng tất cả hơi sức đập vào người đàn ông kia.

Người đàn ông mờ mịt mở mắt, trong mấy giây mắt hoàn toàn không có tiêu cự

Kiều Diệc Oản nhìn càng thêm tức giận “Này”

Khi ánh mắt anh cuối cùng đã rơi lên người cô thì mới tỉnh táo lại, đầu tiên anh ngẩng đầu nhìn bình dịch, xác nhận vẫn chưa hết, mới vuốt vuốt mặt, hơi áy náy nhìn lại Kiều Diệc Oản “Có thấy ổn không?”

“Anh thử bị thọc 1 phát như thế xem có ổn được không?” Kiều Diệc Oản nổi giận.

“Tôi xin lỗi”

“Xin lỗi thì có ích lợi gì?”

Hà Dĩ Mục bắt đầu dĩ thử dài “Xin lỗi, Kiều tiểu thư, đã khiến cô vô tội bị đánh lú. Cô muốn bồi thường thế nào, tôi đều đáp ứng”

“Tôi muốn 10 tỷ, anh chịu không?” Cô lạnh lùng nhìn anh.

“Nhất thời tôi không tập hợp đủ nhiều tiền mặt như vậy, nếu cô không để ý thời gian, trong ba tháng tôi sẽ đưa đủ cho cô”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, Kiều Diệc Oản ngược lại nghi ngờ “Anh nói thật hả? Bộ anh là đại gia số 1 Đài Loan à?”

Kể cả là đại gia giàu nhất Đài Loan đi nữa, có ai lại tùy tiện đưa một số tiền lớn như vậy ột kẻ xa lạ?

Hơn nữa bình thường càng là kẻ có tiền càng keo kiệt, cho dù người không quen biết có vì hấn bị thương thì nếu còn sống chỉ cần bồi thường tiền thuốc thang coi như là hào phóng rồi, nếu đã chết, có quan tài hay không cũng còn chưa chắc chắn.

“Không, tôi không phải là đại gia Đài Loan, nhưng 10 tỷ cũng có thể kiếm được”

Về mặt anh ta hết sức thành thật nghiêm túc khiến Kiều Diệc Oản há hốc miệng, cảm giác mình vừa gặp người ngoài hành tinh.

Chỉ vào khuôn mặt anh tuần của cái kẻ tùy tiện gạt người kia, xem cô là đứa trẻ ba tuổi chắc?

Nếu hấn mà đi làm diễn viên, nhất định sẽ nổi tiếng, không chỉ nói đến bề ngoài xuất chúng, kỹ thuật diễn xuất của hấn cũng như thật.

Nhìn bộ dạng này, như thể hấn thực sự có giá trị to lớn lắm ấy.

“Tiền là vật ngoài thân, bây giờ cả thân thể lẫn trái tim tôi đều tổn thương, nếu anh thật lòng muốn xin lỗi, hay là chịu trách nhiệm lấy tôi đi” Kiều Diệc Oản cười không hề có ý tốt.

Những kẻ đào hoa lại vô lại sợ nhất là chịu trách nhiệm, lần này chắc sẽ dọa chết hấn?

“Được” Anh ta lập tức đáp ứng.

Kiều Diệc Oản ghen hòng, há hốc mồm, trợn mắt nhìn anh hồi lâu mới kêu lên: “Này, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với anh thế?”

Sao cô lại không biết mình có tiềm lực như thế nhỉ?

Hay là công phu trên giường của cô quá ỉnh?

Nhưng một kẻ say đến bất tỉnh nhân sự lại còn lần đầu trải nghiệm thì có cái công phu gì được?

Kiều Diệc Oản càng nghĩ càng không tin nổi, nhìn chằm chằm vào cái miệng đầy lời nói dối của người kia như nhìn quái vật.

“Bất kể nói thế nào, tôi cũng thật sự vô cùng xin lỗi” Giọng Hà Dĩ Mục trầm thấp, khàn khàn, đầy từ tính, hấn lại dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng vào cô mà nói chuyện, Kiều Diệc Oản cũng cảm thấy phát ngại.

Cô cau mày nghĩ ngợi, mặc dù rất muốn điên lên quát mắng một trận, nhưng suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ được lời gì cay độc.

Aiz, Nếu cô mà là chị ba, chắc chắn đã mắng cho tên đàn ông này một trận xối xả.

“Thôi, tính tôi xui xẻo.” Cô phiền não quay đầu, không muốn nhìn hắn thêm cái nào nữa.

Hắn nói đến tiền bạc, thậm chí còn sẵn sàng cưới cô, nhất định chỉ là nói đại thể thôi.

Cô không phải đứa ngốc mà tin thật.

Hà Dĩ Mục đứng lên, cử động tay chân cứng ngắc một lượt, sau đó nhìn lại cô đang nằm trên giường nhắm mắt lại.

Cô nhóc hồn dỗi, có chút bất lực.

Ấn tượng của cô về anh chắc đã xuống đáy rồi.

Nhìn cô có vẻ mới 20 tuổi, gương mặt nhỏ nhắn, một đôi mắt to trong veo như mắt hồ, má phải còn một má lúm đồng tiền nho nhỏ, mái tóc đen nhánh ngang vai, thoạt nhìn trông cô như một sinh viên đại học thanh thuần.

Dáng vẻ thanh lệ, thuần khiết của cô hoàn toàn khác với những cô gái quen biết từ việc xã giao.

“Cô có thể từ từ suy nghĩ, bất luận là điều kiện gì, tôi cũng đều chịu trách nhiệm” Sau khi trầm giọng nói xong, nhẹ nhàng đặt danh thiếp lên gối cô “Cô có thể liên lạc với tôi qua cái này”

“Đúng rồi, túi xách của tôi đâu?” Kiều Diệc Oản cũng không thèm nhìn tấm danh thiếp kia lấy một cái, chợt nhớ ra lớn tiếng chất vấn.

Hà Dĩ Mục đưa túi xách ở trên tủ đầu giường cho cô, tay vội chân loạn cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra, ấn một dãy số, sau đó bày ra khuôn mặt tươi cười ngọt ngào.

“Anh, là em đây. Hôm qua ngại quá, tạm thời bị một người bạn lôi đi, đã định gọi điện cho anh, nhưng mà bị hết pin, sau đó lại uống rượu say mất... Xin lỗi nha, lần sau em sẽ không thế nữa... Em biết rồi, em nhất định sẽ ngoan, em là đứa trẻ ngoan mà... Chị đang ở cạnh anh à? Nhắn với chị ấy em xin lỗi nhé, em không cố ý đi trước khỏi tiệc cưới của anh đâu... Ha ha, đúng vậy, sau này em nhất định sẽ còn quấy rầy, đến nhà anh ăn không ở không, ai bảo anh là anh của em, tay nghề của chị lại cứng như vậy, anh, anh mạnh khỏe hạnh phúc nhé... Em không sao, hôm qua uống nhiều quá, đang ngủ ở nhà bạn. Được rồi, không sao đâu, anh, anh đi trắng mặt vui vẻ nhé... Đúng rồi, anh, hôm nay em theo công ty ra ngoài chọn cảnh, chắc sẽ không về nhanh... Em sẽ tự chăm sóc mình, anh cũng vậy, đừng tham công tiếc việc quá, cẩn thận đau dạ dày... Thế nhé, bye bye.”

Kiều Diệc Oản để điện thoại di động xuống, bộ dạng ngọt ngào hoàn toàn biến mất, thay vào đó là gương mặt âm trầm.

Hà Dĩ Mục nhìn sắc mặt biến đổi của cô rất thú vị.

“Anh nhìn cái gì?” Cô nện điện thoại di động vào người anh.

“Nhìn cô bề ngoài thanh thuần, cứ tưởng là tiểu thiên sứ thuần khiết, thì ra cũng biết nói láo mặt không đỏ thỏ không gấp, cảm giác ảo tưởng có phần tan biến”

“Một đại nam nhân thân nhiên nói ra những lời buồn nôn như vậy mà không biết xấu hổ? Bây giờ đến đứa trẻ 3 tuổi cũng hiểu đó là những lời nói dối có ý tốt, chẳng nhẽ tôi còn phải báo cáo với cả thiên hạ, công bố cho toàn thế giới biết tôi bị vị hôn thê của anh thọc ột dao à?”

“Tôi rất trân trọng nói cho cô biết, tôi và cô ta đã chia tay nửa năm trước, bạn tôi có thể làm chứng. Chẳng qua nếu cô vì thế mà không ai thèm lấy, tôi nhất định sẽ phạt trách”.

Kiều Diệc Oản nhìn anh như thể người trên sao hỏa xuống.

“Anh và cô ta chia tay liên quan gì đến tôi? Còn nữa đấy, có phải anh ước gì được gánh cái trách nhiệm này không? Bò già ăn cỏ non một lần, chẳng lẽ còn muốn nhổ cả rễ? Đúng là lão già chết không biết xấu hổ”

“Tôi mới 32 tuổi thôi” Người đàn ông cảm thấy hơi bị đả kích.

“So với sinh viên năm thứ nhất đáng kiêu ngạo lắm đấy?”

“Oản oản” Hà Dĩ Mục ngồi xuống bên cạnh cô như không có chuyện gì, kéo tay cô “Em không muốn hỏi một chút tại sao đêm qua anh lại thừa dịp em uống say để chiếm đoạt em sao?”

“Sao anh biết tên tôi” Kiều Diệc Oản chú ý đến một kẻ người đứng nước lã tự nhiên gọi cô là Oản oản, trừ ông bà, chưa ai gọi cô như vậy cả.

“Lúc làm thủ tục nhập viện nhìn qua chứng minh thư của em. Oản oản, em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh”

Thật ra anh đã biết tên cô từ lâu rồi.

“Không được gọi tôi như thế” Kiều Diệc Oản hung dữ hét lên.

“Trả lời anh trước đã” Anh không để ý đến kháng nghị của cô, tiếp tục nắm bàn tay nhỏ bé.

“Tại tôi không đứng trước, tôi không dám trách anh” Kiều Diệc Oản rút tay về, buồn bực nhìn anh chăm chăm “Anh tạm thời đừng có động chân động tay nữa, khi đó tôi uống say mặc anh làm xằng làm bậy, bây giờ tôi rất tỉnh táo, anh cho là chúng ta có tình một đêm rồi, có thể tiếp tục nữa chắc?”

“Phải, anh hi vọng có thể tiếp tục nữa, tốt nhất là cả đời”

“Đầu anh có vấn đề à?”

“Ha ha” Anh vuốt ve mái tóc cô, lại bị cô đẩy ra.

“Tôi biết xã hội này rất nhiều nguy hiểm, lại một mình chạy đến quầy rượu uống say chẳng khác gì nói cho người ta ‘tối ăn tôi tối ăn tôi đi, không ăn Bạch Hạc ăn mất’, cho nên tôi xem như tự làm tự chịu, về sau nếu lên bản tin xã hội, tôi nhất định sẽ dùng thân phận tiền bối chia sẻ với những cô gái độc thân, đừng dại gì một mình đến quầy rượu, nếu có uống cũng đừng uống say, nếu không sẽ có kết quả rất thảm”

Anh cười ha ha.

“Cười cái gì mà cười, buồn cười lắm à? Tôi đang nói kinh nghiệm xương máu đấy”

“Ừ ừ, anh hẳn là phải có một giọt lệ đồng cảm” Trong mắt anh vẫn tràn đầy tươi cười.

Hơn một năm buồn khổ, đứng đây cười ha hả dường như tất cả đều tan biến.

Tiểu cô nương này, chỗ nào cũng làm anh kinh ngạc, cũng làm cho người yêu mới được.

“Anh còn mặt mũi cười? Vì anh mà tôi bị đâm một phát, vị hôn thê của anh vì anh mà ganh ghét đổ kị nổi cơn giết người, kẻ quá đáng như anh còn không biết đường ăn năn hối cải sao?” Kiều Diệc Oản trừng mắt nhìn anh.

“Oản oản, anh không quá đáng. Anh nói lại lần nữa, anh đã chia tay với cô ta”

Trong đôi mắt thâm thúy của anh ánh lên tình cảm khiến Kiều Diệc Oản cảm thấy bị mê hoặc.

“Hừ, dù sao giữa nam và nữ xuất hiện vấn đề, nhất định là lỗi của đàn ông. Nhất định là anh không đúng” Cô có phần không biết phải làm sao nhưng vẫn không chịu yếu thế.

“Oản oản, điều duy nhất anh hối tiếc, là đã hại em bị thương thật” Anh lại lần nữa cầm tay cô lên nắm chặt “Anh rất đau lòng, đây là sai lầm của anh”

Anh đã đánh giá thấp sự ghen tuông hận thù của phụ nữ, sai lầm của anh là nghĩ một thiên kim nhà giàu như Lưu Tĩnh Linh thành một thực nữ.

Loại cảm giác này rất kỳ lạ.

Rõ ràng là dưới cái nóng bỏng của mùa hè, Kiều Diệc Oản lại cảm thấy cả người rét run, nổi hết da gà.

Người đàn ông này quá là không bình thường, cũng điên y như người phụ nữ kia.

Phát hiện mình không thể nào nhìn thẳng vào mắt anh được nữa, Kiều Diệc Oản vội vàng chuyển đề tài “Không muốn nói nhảm với anh nữa, gọi y tá giúp tôi”

“Sao thế? Có chuyện gì để anh giúp cho”

“Giúp cái đầu anh, tôi muốn đi vệ sinh”

Mặc dù không bị thương ở tim nhưng dù sao thân thể cũng bị trọng thương, cô khó mà xuống giường đi lại được, cần người đỡ.

“Anh giúp em là được” Anh nói rất thản nhiên.

Gối của Kiều Diệc Oản lại lần nữa quăng vào mặt anh.

“Anh cút ra ngoài cho tôi” Tính khí Kiều tiểu thư rất cuộc lên tới đỉnh điểm, cực kỳ tức giận rống lên “Y tá! Y tá! Y tá!”

Đầu giường có chuông gọi nhưng cô một tay cầm ống truyền, một tay bị người kia nắm, không có tay để rung chuông, cô gần như sắp phát điên rồi.

Đây rốt cuộc là chuyện quái gì vậy?

Tại sao cô chỉ vì hành động sơ ý mà lại phải trả giá cao, còn bị người ta thọc ọt phát, bây giờ lại tiếp tục chịu được một kẻ mắc bệnh cợt nhả.

“Hà Dĩ Mục, anh cút ngay cho tôi” Trong đầu hiện ra cái tên đại mỹ nữ kia đã gọi, Kiều Diệc Oản quát lên.

“Oản oán, chăm sóc em là trách nhiệm của anh”

“Anh nghe không hiểu à? Tôi không thiếu người chăm sóc”

“Anh không muốn y tá động vào em”

Kiều Diệc Oản ngẩn ra, ngay sau đó kêu to “Anh mắc bệnh à? Tôi là gì của anh? Tại sao anh phải quan tâm. Tôi không muốn anh ám tôi!”

“Oản oán, anh yêu em”

Lần này, Kiều Diệc Oản hoàn toàn á khẩu.

4. Chương 3

Chương 2

Đây là lần thứ hai Kiều Diệc Oản được người ta tỏ tình, nhưng hoàn toàn khác hẳn lần thứ nhất.

Thậm chí cô không sao hình dung được cảm xúc bản thân lúc này.

Thực ra thì theo lương tâm mà nói, Hà Dĩ Mục là một người đàn ông vô cùng anh tuấn, bất luận là mái tóc đen nhánh nhẹ nhàng, ngũ quan sắc nét hay làn da màu đồng đều hấp dẫn.

Nhất là cặp mắt kia.

Kiều Diệc Oản nghi ngờ anh là con lai.

Mặc dù con người thâm đen, nhưng hốc mắt không giống người phương Đông, hơi lõm, hai mí sâu, lúc nhìn người khác chăm chú cứ như thể trên thế giới chỉ còn đứng người ấy.

Đôi tròng mắt đen nhánh như hai dòng nước xoáy thần bí, làm người ta nhìn một chút không tự chủ được bị cuốn vào.

Kiều Diệc Oản bị đôi mắt đó nhìn vào, không biết vì sao cũng cảm thấy chột dạ, mặc dù không đáp lại lời tỏ tình nhưng cũng không nói ra được những lời châm chọc.

Giống như cự tuyệt anh chính là sai lầm.

Thật ra cô chỉ muốn rống lên: Đầu anh có vấn đề không? Hôn thê đẹp như vậy không cần, lại tỏ tình với người bình thường như cô?

Cô chẳng những không thấy vui vẻ, ngược lại còn hết sức buồn bực.

Năm nay nhất định là năm hạn của cô, cho nên mới liên tiếp xảy ra hết chuyện này đến chuyện khác như thế.

Nếu có thể, cô rất hi vọng được quay lại, cô sẽ không tuyệt vọng vì anh kia kết hôn mà len lén trốn đi uống rượu.

Con người thực sự là không nên làm chuyện xấu, trước đó cô còn len lén nguyên rửa hôn lễ của ông anh kia sẽ không được thuận lợi, hôn nhân không hạnh phúc, kết quả mình bị báo ứng trước.

Cuối cùng, Kiều Diệc Oản không chỉ vào nhà cầu với sự giúp đỡ của Hà Dĩ Mục, thậm chí anh còn xử lý luôn vụ tắm cho cô! (ha ha)

Nhìn anh ta tỏ ra rất cẩn thận, như sợ kỳ hồng da cô, trong lòng cô không ngừng trợn mắt.

Làm ơn, cô cũng chẳng phải là công chúa yếu ớt gì.

Anh ta xem cô như viên ngọc dễ vỡ, nhẹ nhàng cẩn thận lau rửa toàn thân cô, Kiều Diệc Oản vốn định tự mình lau ngực và ‘chỗ đấy’, nhưng anh lại nhẹ nhàng mà kiên quyết từ chối.

Thôi, dù sao cũng đã làm rồi, cũng đã bị anh nhìn sạch bách rồi, còn có cái gì phải ngượng nữa?

Đàn ông hư, tốt nhất đi chết đi.

Kiều Diệc Oản hoàn toàn không nhớ gì sau khi say rượu, mặc dù miệng nói tự làm tự chịu, nhưng vẫn cảm thấy nhức đầu vì chọc phải người đàn ông phiền toái này.

Thật ra thì cô cũng không quá quan trọng chuyện là trinh nữ hay không, nếu có tình một đêm với một trai đẹp độc thân, sáng ra nói bye bye thì cũng xem như trải qua một chuyện thú vị.

Nhưng sao người đàn ông này lại là vị hôn phu của người ta chứ?

Mặc dù hẳn luôn miệng nói họ đã chia tay nhưng sự thật thế nào cô cũng không biết rõ, đàn ông bạc tình trong thiên hạ đầy ra.

Việc này hoàn toàn nằm ngoài khả năng tiếp nhận của Kiều Diệc Oản.

Cô không quan trọng chuyện trinh nữ, nhưng có câu người đức hạnh thích sạch sẽ.

Mình thật sự là xui đến cùng mới có loại “điểm ngộ” này.

Kiều Diệc Oản không biết mình ở phòng bệnh cao cấp đến đâu, không chỉ có phòng tắm, toilet, mà còn có cả phòng bếp, cho nên khi cô thấy Hà Dĩ Mục bưng thức ăn từ phòng bếp ra thì kinh ngạc đến rơi cả miệng.

Cô thậm chí không biết anh mua thực phẩm lúc nào.

“Thức ăn của bệnh nhân phải tươi ngon hợp vệ sinh, lại phải giàu dinh dưỡng, anh thấy mình nên tự làm thì hơn” Hà Dĩ Mục thản nhiên nói.

“Nhưng mà...” Cô đỏ khấc đỏ cười nhìn những đồ ăn màu sắc, hương vị đều đủ “Chẳng phải bác sĩ nói trước khi ruột thông khí, không được ăn gì sao?”

Đây cũng là kiến thức thông thường.

“À” Hà Dĩ Mục chột hiệu ra.

“Anh tự ăn hết đi” Kiều Diệc Oản nuốt nước miếng một cái.

Mặc dù thân thể cô rất không thoải mái, nhưng thấy những đồ ăn mỹ vị thế này, cái dạ dày bị đói cũng kêu lên vài tiếng.

“Chờ cơ thể em khỏe lên một chút, anh làm đồ ăn ngon cho em”

“Hà Dĩ Mục” Kiều Diệc Oản cảm thấy cần phải nói rõ ràng “Tôi hi vọng anh có thể hiểu, mặc dù bây giờ tôi chấp nhận để anh chăm sóc, nhưng đây là trách nhiệm anh phải gánh, tôi chỉ không hi vọng người thân biết tôi bị thương”

“Ừ, anh hiểu”

“Cho nên, đây cũng không có nghĩa là tôi chấp nhận sự thất bại của anh, được không?”

Trên khuôn mặt anh phút chốc tràn đầy bi thương, thất vọng, nhưng nhanh chóng gạt đầu.

Mặc dù Kiều Diệc Oản vẫn cảm thấy không yên lòng, nhưng trong thời gian ngắn cần dưỡng thương, cô có thể còn phải phiền đến anh, cho nên cũng không tiện nói những lời tuyệt tình.

Cô cảm thấy mình như rơi vào bẫy, muốn thoát ra mà không được.

Hà Dĩ Mục ăn qua quýt bữa tối rồi cầm chén bát đi rửa, đúng lúc này có tiếng gõ cửa.

Lưu Tĩnh Linh sắc mặt trắng nhợt cùng mẹ anh Hà phu nhân cùng xuất hiện.

Đám người ta một phát Lưu Tĩnh Linh tất nhiên rất chột dạ, cho nên kéo Hà phu nhân làm hậu thuẫn.

“Cô ấy còn chưa qua thời kỳ nguy hiểm, không thể bị quấy rầy”

Hà Dĩ Mục ngăn ở trước cửa, nói rõ không cho họ vào.

Lưu Tĩnh Linh cắn cắn môi, sắc mặt càng khó coi hơn.

“Dĩ Mục, đây đều là lỗi của hai người” Hà phu nhân mở miệng.

Bà đã hơn 50 tuổi nhưng chăm sóc bản thân rất tốt, dáng dấp thon thả, làn da trắng mịn, vết nhăn khóe mắt không lộ rõ, trông như mới ngoài bốn mươi.

“Mẹ, chuyện không như mẹ nghĩ đâu” Hà Dĩ Mục nhíu nhíu mày “Tình huống cụ thể, chúng ta về nhà nói sau được không? Bây giờ bệnh nhân cần tĩnh dưỡng.”

“Mướn người chăm sóc 24 giờ là được, con theo mẹ về nhà” Hà phu nhân ra lệnh “Cha con giận phát điên rồi kìa”

“Mẹ, con và Tĩnh Linh đã chia tay, mẹ không cần quan tâm đến chuyện của bọn con nữa”

“Nghĩ hay quá nhỉ!” Lưu Tĩnh Linh đang im lặng đột nhiên kích động “Chia tay cái gì, em không chấp nhận! Anh chỉ vì con tiện nhân kia mà không cần em nữa à? Nói cho anh biết, em có chết cũng không đồng ý. Anh đừng có mơ! Hà Dĩ Mục, anh khiến em không thoải mái, em cũng sẽ không cho anh toại nguyện.”

Cô đứng trên hành lang quát tháo khiến nhiều người để ý.

“Nói chuyện cẩn thận một chút” Hà Dĩ Mục lạnh lùng nói.

Làm tổn thương người khác có lẽ chưa phải là điều đáng sợ nhất, đáng sợ hơn là rõ ràng đã có lỗi lại còn lớn lối, không một chút thay đổi.

Lưu Tĩnh Linh đã bị tẩu hỏa nhập ma.

Lưu Tĩnh Linh hận nghiêng rằng, hạ thấp giọng nói nhỏ vào tai Hà phu nhân “Bác gái, bác thấy đấy, anh ấy vô tình vô nghĩa đến mức nào, cháu yêu anh ấy như vậy, nhưng anh ấy lại đối xử với cháu như thế. Cháu yêu anh ấy, cháu không thể đứng nhìn anh ấy bị người phụ nữ xấu xa kia quyến rũ, con tiện nhân đó nhất định là hám tiền của Hà gia”

Hà phu nhân vỗ vỗ tay cô, nhẹ nhàng khiển trách con trai “Cứ tưởng là mẹ đã dạy dỗ ra một người đàn ông đàng hoàng, không ngờ con lại thành một công tử đào hoa. Coi như đó là bản tính của đàn ông thích trên hoa ghẹo nguyệt, thì với thân phận địa vị của mình, con cũng phải biết che đậy chứ? Mối quan hệ giữa hai nhà Hà Lưu thế nào? Cha con và mẹ không đồng ý con hủy bỏ hôn ước với Tĩnh Linh.”

Mèo nào chẳng ăn trộm cá, nhưng cũng phải xem kỹ xảo có inh hay không.

Ngay cả cha Hà Dĩ Mục cũng không phải hoàn toàn trung thành với vợ, nhưng ông chưa từng để Hà phu nhân nắm được nhược điểm.

Hai vợ chồng đã sống yên ổn bên nhau qua mấy thập niên, duy trì hình tượng vợ chồng ân ái trong xã hội thượng lưu.

Cho nên Hà phu nhân cảm giác, con trai mình là kẻ rất thất bại.

Nhưng dù sao con cái cũng là máu mủ của mình, mặc dù đã coi Lưu Tĩnh Linh như con dâu, nhưng vẫn thiên vị con trai, nếu Hà Dĩ Mục len lén nuôi bao phụ nữ bên ngoài, bà cũng chỉ biết mắt nhắm mắt mở, làm như không biết chuyện là xong.

Thế mà thằng con đàn độn này lại cố tình ăn vụng cũng không biết chùi mép, không chỉ bị bắt quả tang, còn bị ký giả chụp hình, ngay báo chiều đã đăng lên rồi.

Lần huyền não này làm xôn xao cả lên, mọi người đều chờ xem Hà gia sẽ làm gì, đến cảnh sát cũng có mặt, không chừng Lưu Tĩnh Linh còn phải chịu trách nhiệm hình sự.

Ông Hà giận đến vỗ bàn trợn mắt, thiếu chút thì phát tác bệnh tim.

Cha mẹ Lưu Tĩnh Linh cũng rất tức giận, mặc dù không tới chỉ trích, nhưng lại gọi điện cảnh báo, nếu không thật lòng xin lỗi con gái họ, giao tình mấy chục năm giữa hai nhà sẽ không còn gì nữa.

Mặc dù con gái họ cầm giao làm người ta bị thương là không đúng, nhưng dù sao cũng là do con trai họ nói lời chia tay trước, thật có lỗi với con gái nhà người ta, vợ chồng Hà gia cũng rất lúng túng.

Xã hội thượng lưu luôn chú trọng thể diện, đàn ông có tiền 3 thê 4 thiếp cũng không lạ, nhưng tranh giành tình nhân đến động dao chảy máu thì chưa nhiều, đây cũng coi như sự gièm pha rất lớn, khó trách hai ông bà Hà cảm thấy mất mặt.

Để cứu vãn, họ đều muốn đổ tội lên con “hồ ly tinh” đang ở phòng bệnh kia là kẻ “hồng nhan họa thủy” (xinh đẹp hại nước).

“Tĩnh Linh, dù sao chúng ta cũng từng qua lại, chia tay trong êm đẹp đi” Khác với hai người phụ nữ đang kích động, Hà Dĩ Mục tỉnh táo như người ngoài cuộc “Đừng em tôi phải nói ra những chuyện không nên nói”

Lưu Tĩnh Linh ngẩn ra, sau đó cười lạnh “Anh làm sai lại muốn đổ sang em? Anh có gì làm bằng chứng không?”

“Tôi làm sai cái gì, toàn bộ đều nhờ cô ban tặng, chúng ta vì sao đến ngày hôm nay, Lưu đại tiểu thư, trong lòng cô phải biết rõ hơn ai hết” Hà Dĩ Mục lạnh lùng trả lời.

“Anh nói vậy là có ý gì?” Lưu Tĩnh Linh lập tức dựng hết lông mày, như gặp đại địch.

Hà Dĩ Mục cũng không thêm để ý cô ta, chỉ nói với Hà phu nhân “Mẹ, bệnh nhân cần nghỉ ngơi, hai người về trước đi”

Mặc dù cảm thấy nghi ngờ với câu nói hàm ý của con trai, nhưng Hà phu nhân cũng hiểu đây không phải chỗ tốt để nói chuyện, Hà Dĩ Mục lại kiên quyết không cho hai người vào phòng bệnh, bà cũng không thể làm gì khác đành lùi một bước.

“Về cũng được, nhưng con phải về với mẹ, tìm đại một người chăm sóc cô ta là được rồi”

“Mẹ, cô ấy vì con mà bị thương, con không thể không chịu trách nhiệm”

“Ồ ơ, cũng biết thương hoa tiếc ngọc, trước đây sao không thấy anh có trách nhiệm với vị hôn thê của mình như vậy?” Lưu Tĩnh Linh chua chát nói.

“Thế cũng phải xem vị hôn thê đó có đáng giá không đã”

“Anh” Lưu Tĩnh Linh vô cùng tức giận.

“Mời về cho” Hà Dĩ Mục phất tay đuổi người.

Lưu Tĩnh Linh giận đến mức chỉ muốn xông vào đánh chết con dâu phụ kia, lại bị Hà Dĩ Mục ngăn lại.

Hà phu nhân cũng kéo tay cô “Tĩnh Linh, đừng âm ỉ”

Nói cho cùng, Lưu Tĩnh Linh dù sao cũng là hung thủ cố ý gây thương tích, không có tư cách ở đây làm ồn.

Hà phu nhân không muốn mất thể diện thêm, vì vậy kéo Lưu Tĩnh Linh lập tức bỏ đi.

Hà Dĩ Mục đóng cửa lại, trở về giường bệnh.

Kiều Diệc Oản làm bộ khinh bỉ.

Anh biết cô đang giả vờ ngủ, cũng biết cô không muốn để ý đến mình, cho nên thở dài, ngồi xuống ghế sofa.

Với Lưu Tĩnh Linh đi đến tình trạng ngày hôm nay, cũng hoàn toàn ngoài dự liệu.

Lúc còn trẻ anh cũng từng mơ ước kết hôn với người mình yêu, nhưng tìm kiếm nhiều năm đến tận khi 30 tuổi vẫn không gặp người phụ nữ nào khiến mình thực sự động lòng.

Quan hệ với nhiều thiên kim tiểu thư của thế giới thượng lưu, tính tình khôn khéo, dung mạo xinh đẹp, được nuôi dạy tốt, công phu trên giường không tồi. Thân là đàn ông, anh cũng có những lúc cần thỏa mãn dục vọng, nhưng kích tình qua đi, anh lại cảm thấy thật vô vị tẻ nhạt.

Mặc dù những người phụ nữ kia nhìn mặt một đàng, nhưng bên trong đều có lòng tham vô đáy.

Có kẻ muốn hưởng thụ vật chất, có người lại muốn qua anh bước lên một giai cấp khác, có người lại đòi yêu thương chiều chuộng vô cùng vô tận.

Có một thời gian, anh cảm thấy tham vọng của những người phụ nữ này như động không đáy, dù thế nào cũng đều thấy bất mãn, không mang đàn ông ra ép khô thì chưa bằng lòng bỏ qua.

Thấy hết những trò hề này của đám phụ nữ, Hà Dĩ Mục cảm giác mình mới ba mươi tuổi mà đã có tâm tình của ông già 60, phát hiện cuộc sống chẳng qua cũng chỉ như vậy.

Đúng lúc năm kia cha anh bị cao huyết áp cùng bệnh tim phát tác, đe dọa đến tính mạng, hi vọng anh có thể thành gia lập nghiệp, cho gia đình con cháu nối dõi, vì hiếu thuận nên anh đồng ý.

Nhà họ Lưu và nhà họ Hà có giao tình từ lâu, con gái nhà họ Lưu – Lưu Tĩnh Linh rất đẹp lại được nuôi dạy tốt, Hà Dĩ Mục cảm thấy cô cũng không tệ, nên quyết định đính hôn.

Anh mặc dù hiếu thuận nhưng cũng không ngu ngốc, đánh cuộc với chính cuộc đời mình, lấy hôn nhân làm trò đùa, cho nên anh nghĩ trước khi kết hôn, hai người qua lại thích ứng với nhau một khoảng thời gian xem sao.

Hà Dĩ Mục từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, có quan điểm rất đàng hoàng, anh cho rằng đàn ông trước khi kết hôn có thể dạo chơi nhan gian, nhưng sau khi cưới phải là người chồng tốt, chung thủy với vợ, trung thành với hôn nhân.

Cho dù đã đính hôn với Lưu Tĩnh Linh, anh cũng đã thực sự thu hồi tính đào hoa, toàn tâm toàn ý làm một người đàn ông tốt, thể hiện nguyên tắc của mình.

Nhưng vấn đề lại nảy sinh với Lưu Tĩnh Linh.

Sau khi đính hôn, Lưu Tĩnh Linh coi anh như vật sở hữu của mình, độc chiếm tới mức điên cuồng, chỉ cần là phụ nữ, cho dù nói với anh 1 câu, cô cũng ghen ghét dữ dội, cáu giận vô tội vạ.

Ngày nào cô cũng lục tìm túi, nhìn cổ áo anh, len lén kiểm tra nhật ký các cuộc gọi di động của anh, cuối cùng còn thuê thám tử theo dõi anh.

Hà Dĩ Mục cố gắng nhẫn nại, anh cho rằng hành động cùng thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Nhưng cuối cùng ngay cả chuyện chăn gối của anh cũng có vấn đề, biến thành cơn ác mộng.

Lưu Tĩnh Linh ngày nào cũng muốn làm tình với anh, bất kể công việc của anh có mệt nhọc hay tâm trạng không tốt, ăn có tiêu hay không.

Chỉ cần anh tỏ vẻ không tình nguyện, cô lập tức đỡ chứng cuồng loạn, khóc mắng anh bên ngoài có phụ nữ, nói anh đã mất hứng thú với cô.

Trước kia xem tin tức xã hội, đã từng có phụ nữ đùa bốn trai bao đến chết, khi đó cảm thấy hơi khoa trương, bây giờ anh đã tin.

Nhưng ngay cả như vậy, vì giao tình giữa hai nhà Lưu Hà, nể mặt các trưởng bối, anh đã nhiều lần cố gắng khai thông Lưu Tĩnh Linh nhưng cô đáp lại bằng sự chê cười, hoài nghi.

Cuối cùng anh hoàn toàn hết hy vọng, chính thức tuyên bố chia tay với cô.

Lưu Tĩnh Linh tất nhiên không đồng ý.

Vì vậy, anh và cô ta tranh cãi gay gắt, cô quần chặt lấy anh không tha, một khóc, hai gào thét, ba thút cổ khiến anh muốn chết.

Điều duy nhất Hà Dĩ Mục cảm thấy may mắn chính là anh đã lựa chọn đính hôn, mà không làm theo yêu cầu của cha mẹ lúc đó là kết hôn luôn, nếu không hậu quả sẽ càng không dám nghĩ.

Kiều Diệc Oản xuất hiện là một việc ngoài ý muốn.

Là một điều tuyệt vời trong cuộc sống của anh.

Trong tình huống Kiều Diệc Oản hoàn toàn không cảm kích, cô lặng lẽ lọt vào tầm mắt anh, đi vào cuộc sống của anh, trở thành dòng suối ngọt lành trong cuộc đời khô cằn của anh.

Khi đó anh đã chính thức chia tay với Lưu Tĩnh Linh, còn Lưu Tĩnh Linh vẫn chưa từ bỏ vẫn bám dính lấy rất phiền phức, còn bị những lời lạnh lùng châm biếm của hai bên làm cho sa sút.

Anh đâm ra chán nản với phụ nữ, thậm chí tính sau này tìm người mang thai hộ, sinh một đứa con nối dõi tông đường, sau đó cả đời sống độc thân.

Anh cho rằng khả năng yêu của mình đã chết, nhưng khi gặp Kiều Diệc Oản kỳ lạ như tích sống lại.

Khi đó, Kiều Diệc Oản ngày ngày đến quán café đối diện cty họ, ngồi ở chỗ bên cửa sổ, nhìn một người trẻ tuổi đi từ trong cao ốc của bọn họ ra.

Lúc đầu, cô đều cùng người thanh niên kia ăn trưa, bộ dạng tràn đầy hạnh phúc, khiến cho tâm trạng anh cũng khá hơn đôi chút.

Sau đó, một cô gái xinh đẹp khác đến ăn trưa với cậu thanh niên kia, đi làm cùng chỗ với hắn, Kiều Diệc Oản đã rút lui khỏi thế giới của hắn, rút lui khỏi quán café.

Nhưng vẫn như cũ, trưa nào cô cũng làm hai hộp cơm trưa, một mình yên lặng ăn hết một phần, vứt đi một phần, yên lặng một mình giữ khoảng cách.

Cô mỗi ngày đến, Hà Dĩ Mục mỗi ngày nhìn cô.

Nhìn vẻ mặt yếu ớt vô vọng của cô, nhìn bóng dáng cô ngồi ăn cơm cô độc, lúc cô bị thương quay đi.

Tình yêu của cô dịu dàng, ản ản, nhưng vô cùng sâu sắc.

Cô khác hẳn với Lưu Tĩnh Linh, khác hẳn tất cả những người phụ nữ anh từng biết trước đó.

Cô cho anh cảm giác an toàn, cho anh sự dịu dàng, cảm thấy tâm trạng thoải mái vui vẻ.

Hà Dĩ Mục vừa hâm mộ vừa ghen tỵ với cậu thanh niên kia, rốt cuộc một ngày anh giật mình nhận ra khát vọng của mình muốn ôm cô gái nhỏ kia vào lòng, nhốt cô trong thế giới riêng của mình.

Vừa phát hiện ra, ham muốn này như sóng lớn vỡ đê, mãnh liệt đến mức anh không thể nào ngăn cản được.

Suốt 30 năm không quá ngắn cũng không quá dài của đời mình, anh chưa hề có cảm giác đói khát mãnh liệt không thể khống chế như thế này, giống như cả thân thể lẫn linh hồn bị sét đánh trúng.

Nhìn Kiều Diệc Oản, anh như thấy lại mơ ước thời trẻ của mình.

Đầu năm thứ 2 của tuổi lấy vợ (chắc anh ấy định lấy vợ từ lúc 30 tuổi, giờ là 32), rốt cuộc anh đã tìm được chân mệnh thiên nữ của mình.

Nhưng cô lại không hề biết đến tự tồn tại của anh, vẫn cứ nhẹ nhàng cười, vô cùng u buồn, im lặng trong thế giới thanh xuân đơn thuần của mình.

Cô yêu ngawofi khác.

Anh thăm yêu cô.

Nhưng anh lại khác với sự thuần khiết của cô, anh là một người trưởng thành giảo hoạt, một khi đã xác định được tâm ý của mình sẽ bắt đầu hành động, mà hành động của anh sẽ không tiêu cực như cô.

Vì khát vọng ẩn sâu trong đáy lòng, anh không sợ phải hóa thân thành cảm thú.

Con mồi của anh không hề phát hiện ra tầm mắt anh, vẫn cứ sống như mọi ngày, mà anh đã lặng lẽ giăng một cái lưới.

Anh kiên nhẫn chờ đợi.

Hôn lễ của ‘anh’ Kiều Diệc Oản là một cơ hội.

Anh cũng tham gia hôn lễ, sau đó thấy Kiều Diệc Oản lẳng lặng bỏ về sớm, theo chân cô vào quán rượu, cho đến khi cô uống say, sẽ đưa cô lên giường.

Tất cả, tất cả đều do anh cố ý.

Kiều Diệc Oản không hề biết người bán rượu Tiểu Đình đã bị anh mua chuộc từ lâu, đặc biệt âm thầm chăm sóc người thích uống rượu một mình Kiều Diệc Oản.

Tiểu Đình và Kiều Diệc Oản trở thành bạn bè, cũng là chỉ thị của anh.

Một cô gái trẻ xinh đẹp nhìn cái đã biết ăn rất ngon, lúc buồn bực cô đến quán rượu giải sầu, cũng có nhiều đàn ông có ý đồ với cô, nếu không có Hà Dĩ Mục âm thầm chăm sóc, cô cũng đã sớm xảy ra chuyện.

Còn rất nhiều chuyện Kiều Diệc Oản không biết, nhưng Hà Dĩ Mục đều không nói ra.

Anh thừa nhận mình không phải là một người đàn ông tốt truyền thống, anh chỉ muốn nắm chắc thứ mình muốn.

Mặc dù người phụ nữ anh muốn tới trễ 10 năm, bây giờ mới xuất hiện trong cuộc đời anh.

Nhưng tất cả vẫn còn cơ hội, chưa phải là quá muộn, không phải sao?

Anh đã từng muốn cắt đứt hoàn toàn với Lưu Tĩnh Linh để theo đuổi Kiều Diệc Oản, nhưng bất kể anh có làm gì, Lưu Tĩnh Linh cũng mang cái chết ra uy hiếp, tuyệt đối không thừa nhận bọn họ đã chia tay, cứ nhùng nhằng như vậy nửa năm, vẫn chưa cắt đứt được.

Anh không thể cứ nhìn vào sự tồn tại của cô ta, bắt tay vào truy đuổi người phụ nữ mình thực sự thích cũng là người đáng giá để yêu.

Giữa phong độ và cơ hội, anh lựa chọn cơ hội.

Được rồi, có lẽ anh thật sự là người đàn ông xấu xa, không ngại dùng quỷ kế.

Kiều Diệc Oản bị anh yêu có lẽ tương đối xui xẻo.

Nhìn cô gái nhỏ lẳng lặng nằm bên cạnh, sự mệt mỏi phiền não của anh dần dần tan biến, nở một nụ cười dịu dàng.

“Anh yêu em, Oản Oản” Anh thì thầm.

Cô gái nhỏ trên giường vì nhàm chán, giả vờ ngủ một chút lại ngủ thiếp đi thật.

Hai hàng lông mày cô nhíu chặt, miệng chu lên, trong mơ cũng như đang hờn dỗi với ai.

Hà Dĩ Mục lặng lẽ đi tới, cúi xuống hôn lên môi cô.

“Oản Oản, xin lỗi em”

Có lẽ em cho là anh quá xấu xa, hết thuốc chữa, muốn thoát khỏi anh, nhưng anh tuyệt đối sẽ không buông tay. Cho nên trước tiên phải nói xin lỗi em.

Sau này bất kể phải dùng thủ đoạn gì, anh đều sẽ giữ em bên cạnh, dù sao cũng sẽ tuyệt đối không để em đi.

Trách anh ích kỷ cũng được, ngang ngược cũng được, khốn kiếp cũng được, anh đều nhận.

Tìm kiếm quá lâu, cho là cả đời này sẽ cô độc, nhưng không ngờ trong bước đường cùng lại gặp được em, làm sao anh có thể thả em?

Cho nên, trước tiên muốn xin lỗi em.

Thật xin lỗi.

Anh yêu em.

5. Chương 4

Chương 3.

Một tháng sau

“Anh đã đưa tin lên báo chính thức hủy bỏ hôn ước với Lưu Tĩnh Linh rồi”

Đang cúi đầu chuẩn bị quần áo để xuất viện, Kiều Diệc Oản kinh hãi.

Tay cô dừng lại một chút, không ngẩng đầu. Chân mày cau chặt không hề vui vẻ “Anh thích làm gì thì làm, liên quan gì tới tôi?”

Hà Dĩ Mục hơi sững sốt, sau đó cười cười “Quả thật chuyện không liên quan đến em, anh chỉ muốn nói với em một tiếng”

Anh đưa đến cho cha Lưu Tĩnh Linh một xấp hình và một túi đầy tư liệu.

Những tấm hình này được chụp từ sau khi đính hôn, Lưu Tĩnh Linh thuê thám tử theo dõi anh 24/24.

Khiến cho anh không có một chút thời gian riêng nào, kể cả đi tắm cũng bị chụp.

Đây là những thứ Hà Dĩ Mục đã phải lao tâm khổ tứ để lấy trong tay tên thám tử kia, từ uy hiếp dụ dỗ cho đến không tiếc tiền bạc mua lại, tên thám tử kia cũng tự biết đã xâm phạm quyền riêng tư đã nhanh chóng trốn ra nước ngoài.

Hà Dĩ Mục nhìn được những bức ảnh này ngoài kinh sợ thì tức giận đến tột đỉnh, nhiều hơn là không thể tin nổi.

Loại phụ nữ thế này căn bản không có thuốc gì chữa nổi, càng tha thứ, cô ta lại càng làm trầm trọng hơn.

Chồng tư liệu kia thì đủ các loại, từ huyết thư uy hiếp cho đến báo cáo điều tra cuộc sống riêng tư của người khác, mà nhân vật chính của tất cả các tư liệu kia là một bé gái.

Lưu Tĩnh Linh không những chỉ khuấy đảo cuộc sống của anh mà còn nghiêm trọng quấy nhiễu cuộc sống của tất cả những người phụ nữ mà anh biết, đã vi phạm pháp luật.

Cha Lưu Tĩnh Linh vốn còn một mực cho rằng anh vô tình vô nghĩa, phụ bạc, nhưng thấy những hình ảnh và tài liệu này cũng phải im lặng, sau đó cương bách đưa Lưu Tĩnh Linh ra nước ngoài.

Một người phụ nữ đa nghi gần như điên cuồng như vậy, không có bất kỳ đàn ông nào có thể chịu nổi, đừng nói đến người yêu, lại là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Hạ thị chưa phải chịu sự uất ức nào Hà Dĩ Mục.

Trước kia chọn cách khiêm tốn chia tay là Hà Dĩ Mục đã muốn giữ một chút thể diện cho Lưu gia, anh không muốn quá tuyệt tình.

Nhưng Lưu Tĩnh Linh thực sự quá đáng, 1 tháng này thường xuyên đến quấy rầy Kiều Diệc Oản, lời nói ác ôn như muốn giết người, thậm chí cô ta còn muốn mua chuộc bác sĩ hạ độc Kiều Diệc Oản.

Người phụ nữ này ngày càng coi trời bằng vung, đã đến nông nổi không thể chịu nổi nữa.

Kiều Diệc Oản cười lạnh “Đúng là tôi cũng muốn biết, vị hôn thê của anh sẽ có kết quả thể nào?”

Anh im lặng trong chốc lát.

Những hành động của Lưu Tĩnh Linh đã cấu thành tội phạm, kể cả Kiều Diệc Oản không muốn kiện tụng, cô ta cũng sẽ phải tiếp nhận chế tài pháp luật, nhưng dù sao Lưu gia cũng có tài cao thế lớn, cha cô ta đã giải quyết cục diện ngay khi chuyện còn chưa âm ỉ, vội vàng đưa cô ta ra nước ngoài, nhưng từ đó cô ta đại khái cũng không thể trở lại Đài Loan nữa.

“Oản Oản, anh và cô ta đã không còn quan hệ gì nữa”

Trong lòng Hà Dĩ Mục hết sức phức tạp, ảo não, bất lực và yêu thương lẫn lộn.

Anh rất hối hận sao lúc trước lại dễ dàng đồng ý với cha mẹ tùy tiện đính hôn, để cuối cùng thành ra hại người hại mình, biết thế đã chẳng làm.

“Chắc chắn, đúng là vô tình, vừa chia tay đã lập tức phủ sạch” Kiều Diệc Oản bĩu môi.

“Đúng, có những quan hệ phải rút lui nhanh. Oản oản, anh phải xây dựng lại hình tượng của mình trong cảm nhận của em”

“Hình tượng của anh đã hoàn bị phá hủy, không cần nỗ lực”

“Tiểu ma nữ, em thật vô tình” Anh véo nhẹ cái mũi nhỏ của cô, nói với vẻ bất đắc dĩ “Oản oản, anh thực sự hi vọng thời gian sẽ quay ngược lại, để anh được gặp em lúc còn thanh xuân thuần khiết như em”

Kiều Diệc Oản một phát hất ra móng vuốt sói của anh, giận đến đỏ bừng cả mặt.

“Anh đừng có mơ hão đi, tôi còn không biết thừa anh, gặp phải anh sẽ chẳng có chuyện tốt đẹp gì, hơn nữa lúc anh 20 tôi mới 8 tuổi, anh thích trẻ con à? Còn nữa... tôi cảnh cáo anh nhé, ít gặp tôi đi, nếu không lần sau tôi kiện anh tội quấy rối tình dục đấy”

“Được, em kiện đi, chỉ cần em vui vẻ là được”

“Biến thái” Kiều Diệc Oản mặc kệ anh, chuyên tâm dọn dẹp hành lý.

Chỉ có điều áo lót của cô trong lúc nằm viện toàn là do Hà Dĩ Mục mua, trên người cô bây giờ cũng là trang phục hè mới nhất anh mua, đang thu thập cô cảm thấy thật buồn bực.

Ăn của anh, dùng của anh, mặc của anh, hoa của anh, giống như là được anh bao nuôi.

Một tháng qua, cô thực sự quá lệ thuộc vào người đàn ông này rồi, cho nên bây giờ cô không sao trở mặt triệt để với anh được.

Đáng lẽ cô có thể xuất viện sớm hơn, nhưng Hà Dĩ Mục kiên quyết bắt cô phải khỏi hoàn toàn, sọc cũng phải biến mất mới bằng lòng cho cô xuất viện, cho nên anh cũng cứ ở lý trong bệnh viện 1 tháng trời.

Dù sao cũng chẳng phải là tiền của cô.

Nằm trên giường có người cho ăn cho uống, lau người giặt quần áo, ngoại trừ ánh mắt anh càng ngày càng rực lửa, càng ngày càng nguy hiểm thì cô cũng rất hưởng thụ.

Không biết có phải Hà Dĩ Mục thực sự rất có tiền như vậy hay không, nhiều đến mức không cần làm nữa, dù sao cả tháng qua, anh rất ít rời khỏi phòng bệnh, nếu có đi cũng chỉ khoảng nửa ngày, sau đó sẽ mang theo một đồng thức ăn ngon vội vã quay lại.

Phần lớn thời gian, Hà Dĩ Mục ở trong phòng bệnh với cô. Chỉ liên lạc với thế giới bên ngoài bằng một cái notebook, điện thoại di động cũng bị anh chuyển sang chế độ rung, lúc có điện thoại anh luôn cố ý chui vào toilet nhận, để không ảnh hưởng đến cô.

Kiều Diệc Oản cảm thấy kỳ quái, kể cả anh cảm thấy có lỗi với cô, cũng không cần phải tận tâm phục vụ cô đến thế chứ.

Anh quả thật chính là phiên bản ông chồng có một không hai.

À, có lẽ nói là tình nhân có một không hai thì thích hợp hơn.

Phì phì phì! Cái gì mà tình nhân!

Cô thêm vào có quan hệ gì với hắn.

Vừa ra khỏi cửa bệnh viện, cô lập tức nói tạm biệt với vị đại thần xui xẻo này, sau đó cả đời không gặp lại nhau.

Kiều Diệc Oản nói được làm được, từ chối Hà Dĩ Mục đưa cô về nhà, gọi luôn taxi.

Mặc kệ xe BMW của Hà Dĩ Mục chậm rãi đi sau taxi, cô cũng làm như không thấy.

Nhưng sau khi quay lại phòng trọ, cô lại phát hiện chìa khóa không mở được cửa.

Cô nghi ngờ nhìn lại số phòng, không sai mà.

“A! Kiều tiểu thư, căn phòng này đã cho người khác thuê rồi..., tôi cứ tưởng cô sẽ không ở đây nữa. Còn nữa, đồ dùng của cô đang để ở nhà tôi, cô nhanh đến chuyển đi.” Bà chủ ở tầng dưới ngại ngùng giải thích.

“Tiền phụ nhân, mặc dù tôi không có ở đây, nhưng tôi vẫn đóng tiền nhà từ trước mà, tại sao không nói với tôi tiếng nào đã cho người khác thuê rồi?” Kiều Diệc Oản vừa nóng vừa giận.

“Con trai của bạn lên Đại Bắc học, tôi không thể không chăm sóc nó, hơn nữa, tôi cũng gọi điện thoại rất nhiều lần cho cô, nhưng cô luôn tắt máy, bây giờ sao lại trách tôi?” Sắc mặt bà chủ nhà có vẻ đã mất kiên nhẫn rồi.

Kiều Diệc Oản lúc này mới nhớ ra, vì sợ trong lúc cô nằm viện anh trai sẽ hỏi lung tung, cho nên điện thoại hết pin cô cũng không muốn sạc.

“Đấy chuyện như thế, cô nhanh chóng tìm chỗ ở khác đi, cùng lắm thì tôi sẽ trả lại cô tiền thuê phòng” Bà chủ nhà lắc đầu, chắc chắn thở dài, về nhà ném hành lý của Kiều Diệc Oản ra rồi đóng cửa lại.

Chỉ có một cái máy vi tính với mấy bộ quần áo.

Kiều Diệc Oản nhìn mấy thứ đồ này ngẩn cả người.

Cô sững sờ mở mắt hồi lâu mới nhớ ra anh trai chắc cũng đã đi trắng mắt về.

Cô quay người xuống lầu, gọi một chiếc taxi, nhờ tài xế giúp một tay chuyển toàn bộ hành lý lên xe, đến thẳng nhà anh trai.

Nhà của Kiều Diệc Viễn ở khu cao ốc có hoa viên kiểu mới, mua trả góp trong 30 năm.

Kiều Diệc Oản nhờ tài xế chuyển hộ hành lý lên đến nhà Kiều Diệc Viễn ở tầng 12 xong mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô xoa xoa mồ hôi hai bên thái dương, rồi mới ấn chuông cửa.

Nhưng tiếng chuông reo hồi lâu mà không thấy ai đáp lại.

Bây giờ vẫn là ban ngày, có lẽ anh trai và chị dâu đều đi làm rồi.

Kiều Diệc Oản cả người không còn chút sức lực, dựa lưng vào cửa ngồi bệt xuống đất.

Thời gian chậm chạp trôi qua, trời tối dần.

Cô vẫn ngồi tư thế như cũ, tay bó gối, cằm đặt lên đầu gối, mắt không có tiêu cự chăm chú nhìn về đằng trước.

Kiều Diệc Viễn mặc dù là anh cô, là trai trưởng nhà cô, nhưng lại không cùng huyết thống với cô.

Thực chất Kiều Diệc Viễn là do bà nội cô đón từ cô nhi viện về.

Trước Kiều Diệc Oản, mẹ cô đã sinh ba cô con gái, mặc dù Kiều gia cũng không quá quan trọng việc trọng nam khinh nữ, nhưng ông bà nội quả thật hi vọng trong nhà có đứa con trai, một ngày nọ nghe nói có một cậu bé bị bỏ rơi liền nhận về nuôi.

Ba năm sau ngày Kiều Diệc Viễn đến nhà cô, cô mới ra đời, vẫn là con gái, mẹ cô cực kỳ thất vọng, tức giận, theo bà nội nói, thiếu chút nữa thì mẹ cô bóp chết cô.

Không muốn lại bị “lỗ vốn”, mẹ cô từ chối nuôi cô bằng sữa mẹ, vì vậy bà nội đưa cô về nhà nuôi, cho nên từ nhỏ cô lớn lên cùng Kiều Diệc Viễn.

Sau cô, mẹ cô còn sinh thêm hai đứa con trai, quá mừng rỡ quên luôn cả sự tồn tại của cô, chỉ nhìn Kiều Diệc Viễn như cái gai trong mắt.

Cộng cả Kiều Diệc Viễn, nhà họ có tổng cộng 7 đứa con, ba chị gái, hai em trai ở nhà bố mẹ, cô và Kiều Diệc Viễn ở nhà ông bà nội.

Vì mẹ nói Kiều Diệc Viễn tương lai muốn chiếm đoạt tài sản Kiều gia, là người xấu, cho nên các chị các em cũng hòa vào với mẹ có cô là người xấu, từ nhỏ đã ghét cô.

Kiều gia cũng được xem là vọng tộc ở Đài Nam, ông nội khởi nghiệp từ việc bán xe hơi, bây giờ đã phát triển thành tập đoàn tiêu thụ xe hơi lớn, có của ăn của để.

Mẹ cô lo giữ gia sản đến đổ mắt, chỉ sợ ông nội trao quyền thừa kế cho Kiều Diệc Viễn.

Kiều Diệc Viễn tâm cao khí ngạo sau khi tốt nghiệp đại học ở lại luôn Đài Bắc, tránh bệnh đa nghi của mẹ không thêm trở về.

Mà mẹ lại mắng anh là đồ vong ân bội nghĩa, cánh cứng cấp rồi không thêm về nữa.

Dù sao thế nào cũng sai, nói thế nào là quyền của bà.

Cha luôn khúm núm trước mẹ, ông nội trúng gió nằm viện cũng không chăm sóc, vội vã đến viện nhìn một cái cho xong chuyện, chỉ nhắm nhe cướp đoạt tài sản trong tay ông.

Kiều Diệc Oản vô cùng thất vọng với cha mẹ, sau khi ông nội bị bệnh qua đời, đã tranh cãi âm ỉ với cha mẹ rồi chạy tới Đài Bắc.

Mẹ cô vẫn coi cô là kẻ lỗ vốn như cũ, chỉ biết hướng ngoại, bị người đưng như Kiều Diệc Viễn làm cho u mê.

Các chị gái em trai cũng luôn chẳng có tình thân gì với cô, thật ra bọn họ chỉ ước gì bớt phải chia một phần tài sản.

Sau đó bà nội cũng ngã bệnh, cha mẹ vẫn không hề tận hiếu. Kiều Diệc Oản và Kiều Diệc Viễn sau khi đưa tiễn bà ở bệnh viện, bực tức vạch rõ giới hạn với Kiều gia.

Người thân của cô chỉ còn lại Kiều Diệc Viễn.

Cô thích Kiều Diệc Viễn, nhưng anh lại thích người khác.

Kiều Diệc Viễn lớn hơn cô bốn tuổi, trong mắt anh, cô luôn luôn là em gái.

Trời mỗi lúc một tối hơn, đèn trong hành lang đã được bật sáng, nhà bên cạnh một đôi vợ chồng trung niên về nhà, thấy Kiều Diệc Oản, tốt bụng nói cho cô biết “Tiểu thư, vợ chồng họ đi hưởng tuần trăng mật, vẫn chưa về”

“Cháu cảm ơn ạ” Kiều Diệc Oản lễ phép mỉm cười lại với họ.

Cô cứ tưởng người cuồng công việc như Kiều Diệc Viễn sẽ về sớm, không ngờ tình cảm của anh và vợ lại tốt đến vậy, cả tháng rồi còn chưa hết trăng mật.

Đôi vợ chồng trung niên vào nhà rồi, hành lang lại trở nên yên tĩnh.

Kiều Diệc Oản dúi đến mức bụng bắt đầu réo, nhưng cô tuyệt đối không định động đậy.

Cô lại đặt cằm lên đầu gối, nước mắt bắt chợt rơi xuống.

Lúc này một bóng dáng cao lớn che mất ánh sáng của cô.

Cô ngược mắt lên, Hà Dĩ Mục đứng nghiêm chỉnh thâm trầm nhìn cô, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Anh trai cũng thương cô, nhưng chưa tình thấy sự dịu dàng như thế này, cũng chưa từng nhìn cô chăm chú như vậy.

Cô hơi nhúu mày, thôi bĩu môi, nước mắt trào ra cuộn cuộn.

Không biết sao tự nhiên lại cảm thấy tủi thân.

Hà Dĩ Mục ngồi xổm xuống, dang hai tay ra ôm cô vào lòng.

“Về nhà với anh”

Giọng anh trầm thấp dễ nghe, có cảm giác khiến người ta yên lòng.

Kiều Diệc Oản do dự một lát, cuối cùng vẫn sợ hãi vươn cánh tay, ôm lấy cổ anh.

Cô quay đầu nhìn sang hành lý của mình, dưới ánh đèn thấy vô cùng cô đơn.

“Đừng lo lắng, để anh sai người đến lấy” Hà Dĩ Mục dịu dàng nói.

Cô ừ một tiếng, rồi vùi đầu vào hõm vai anh, ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ hiền lành.

Đúng là ngồi xe hơi cao cấp thoải mái hơn ngồi taxi rất nhiều, hệ thống điều hòa tự động khiến Kiều Diệc Oản cảm thấy rất thoải mái.

Hà Dĩ Mục như ảo thuật gia, lấy ra một chiếc pizza nóng hổi cùng một cốc nước hoa quả.

“Anh nhớ là em vẫn thích pizza ở tiệm này, hôm nay anh cũng đã ăn ở đó, rất ngon”

Kiều Diệc Oản nghiêng đầu liếc anh một cái, sau đó nhận lấy pizza và nước trái cây. Đầu tiên làm một hơi hết hơn 1 nửa nước trái cây, sau đó mới chậm rãi ăn pizza.

Đúng lúc đang rất đói, ăn cái gì cũng thấy thật ngon.

Hà Dĩ Mục cũng đưa cô đến một tòa cao ốc, chỉ có điều xa hoa cao cấp hơn nhà Kiều Diệc Viễn.

Phòng của anh chiếm nguyên một tầng cuối cùng.

Đẩy cửa vào là một đại sảnh rộng rãi, đủ để mở tiệc dạ hội, một cửa sổ sát đất rất lớn, có thể nhìn toàn bộ cảnh đêm Đài Bắc, Kiều Diệc Oản đi chân trần chạy tới, giơ hai tay lên, cả người như con thần lặn dính vào cửa sổ, mê muội nhìn ánh đèn của nhà nhà phía dưới.

Bảo sao mọi người cứ thích ở chỗ cao, từ trên cao ngắm phong cảnh thực sự là quá đẹp.

Trong phòng bật điều hòa, sàn nhà đá cẩm thạch mát lạnh, rất thoải mái.

Hà Dĩ Mục đi tới bế cô lên, cô quẫy người một cái.

“Như vậy sẽ lạnh”

“Tôi thích chân không” Cô khẽ lẩm bẩm.

“Xem ra sau này phải trải thảm lên mới được”

Kiều Diệc Oản làm ra vẻ không nghe thấy, ánh mắt như sóc con bận rộn nhìn xung quanh.

“Vị hôn thê của anh... À, không, phải nói là vị hôn thê cũ, có biết anh có căn nhà này không?”

Căn phòng này mặc dù lớn, nhưng thiết kế đơn giản, đường cong mạnh mẽ, tràn đầy khí chất đàn ông, không có chút dịu dàng nữ tính nào.

“Không”

Thám tử của Lưu Tĩnh Linh đã từng tìm ra nơi này, nhưng khi đó anh đã phát giác ý đồ của cô ta, thu mua lại người thám tử đó, khiến hắn chỉ cung cấp cho Lưu Tĩnh Linh những thông tin mà anh muốn để cô biết.

So với một người phụ nữ điên cuồng vì ghen tuông, Hà Dĩ Mục vừa có tiền vừa có thế, dĩ nhiên, càng không đặc biệt nổi, người thám tử kia rất biết điều.

“Tôi biết ngay” Kiều Diệc Oản cười nham nhở “Đàn ông đều như vậy, thô khôn có ba hang, dễ dàng nuôi nhân tình”

Hà Dĩ Mục nhìn cô đắm đuối, cúi đầu, chớp mũi chạm vào mũi cô.

“Tiểu ma nữ, đừng có xem anh như kẻ đào hoa thế, đây chỉ là lĩnh vực riêng tư thôi”

“Oh” Cô thêm vào tin.

“Công việc của anh mệt chết đi, cuộc sống bất hạnh làm người ta mệt mỏi, cuối cùng anh đã tìm thấy một nơi có thể nghỉ ngơi một mình thật tốt”

“Ai mà biết anh nói có thật hay không?” Kiều Diệc Oản chẳng hề để ý đến anh làm mặt quỷ, từ trong ngực anh nhảy xuống “Tôi muốn đi tắm”

Ở trong bệnh viện, anh luôn lấy lý do phòng nhiễm trùng, không cho cô tắm, lần nào cũng chỉ lau người cho cô, thừa cô nhìn toàn bộ cơ thể cô.

“Có muốn tắm cùng nhau không?” Người đàn ông sau lưng hỏi to.

“Không.Muốn”

“Anh dám đi vào, tôi sẽ cắt đứt chân anh” Cô quay đầu lại kêu to, sau đó đóng cửa phòng tắm đánh rầm một cái.

Bên ngoài truyền đến tiếng cười sang sảng của đàn ông.

Chắc, đùa cợt vớ vẩn cái gì?

Nhưng cô không biết sao mình ở trước mặt Hà Dĩ Mục càng ngày càng thoải mái, tốt hơn nhiều so với việc cứ phải gò bó trước mặt Kiều Diệc Viễn.

Có lẽ phụ nữ có bản năng phát hiện được người nào đối xử tốt với cô, sau đó không chút kiêng kỵ gì trước mặt người sủng ái mình.

Cho nên mới nói “hồng nhan họa thủy” nhất định không phải là lỗi của hồng nhan, là đàn ông làm hư họ.

Nhìn bồn tắm massage có thể nằm vừa hai người có vẻ rất thoải mái, Kiều Diệc Oản nằm trong đó ngâm rất lâu, đúng lúc chuẩn bị ngủ thiếp đi, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa rầm rầm.

Cô lười biếng ngồi dậy.

“Tôi không bị chết đuối, yên tâm. Không phải anh muốn thừa cơ xông tới đấy chứ?”

Hà Dĩ Mục nở nụ cười.

Chẳng phải là người đàn ông nghiêm túc đoan chính hay sao? Thế nào bây giờ cứ động một tí là cười?

Lúc đứng dưới vòi hoa sen trắng lại người, Kiều Diệc Oản mới chợt nhớ ra mình không cầm theo quần áo gì cả.

“Hà Dĩ Mục, lấy áo ngủ giúp tôi”

Cửa phòng tắm bị đẩy ra, anh cầm áo ngủ màu hồng đi tới.

“Ai cho anh vào? Đưa cho tôi là được rồi” Cô trợn to hai mắt, vội vàng dùng tay che thân thể.

Từ lúc bước vào, ánh mắt anh cũng chưa hề rời khỏi thân thể cô, trong đôi mắt đen tĩnh mịch dường như đang nhen nhóm một ngọn lửa, không khách khí nhìn cô từ đầu đến chân.

“Đi ra ngoài! Anh đi ra ngoài cho tôi” Cô hốt hoảng kêu lên, đứng dưới vòi nước có vẻ khấn trương.

Ánh mắt anh như biến thành dã thú, mà cô trở thành con mồi béo bở ngay ở miệng.

Anh bước một bước qua, kéo cô một cái ôm vào trong ngực, sức quá mạnh còn siết eo cô đau đớn.

“Này! Cái tên bại hoại này, ưm...”

Miệng cô bị ngăn chặn, anh cuồng loạn, kịch liệt hôn cô, cắn đầu lưỡi cô, hung hăng mút không thả, khiến cho chiếc lưỡi non mềm của cô tê dại đau đớn...

Anh vẫn nằm trên người cô, lồng ngực phập phồng kịch liệt, trán và bả vai đầy mồ hôi trong suốt.

6. Chương 5

Chương 4.

Kiều Diệc Oản đẩy anh ra, mặt không thay đổi tấm lại lần nữa.

Trong người cô có một sự rung động mơ hồ, một cảm trống rỗng nôn nóng chưa được thỏa mãn.

“Oản oán...” Hà Dĩ Mục lại quẩn lấy cô từ phía sau như hình với bóng. “Xin lỗi em, anh thực sự không nhận được, lần sau nếu không được sự đồng ý của em, anh tuyệt đối sẽ không gặp em”

“Thật không?”

“Anh thề”

“Thật ra thì tự bản thân anh không được. Chưa bắt đầu đã xuất ra rồi” Kiều Diệc Oản cố ý hừ lạnh.

“Tiểu ma nữ này” anh cúi đầu cắn lỗ tai cô, áp sát hông cô vào cơ thể mình “Có đúng thế không, em tự kiểm chứng đi”

Vừa phát tiết xong một lần, chỗ nào đó đã lại mạnh mẽ lớn lên rồi, Kiều Diệc Oản bị sợ tới mức tim đập loạn lên.

“Tiểu yêu tinh, em đang ám chỉ anh sao?” Anh lại bắt đầu rục rịch.

Anh cứ tưởng vừa rồi làm như vậy, Kiều Diệc Oản sẽ vừa đánh vừa mắng, vừa khóc vừa gây gỗ, nhưng phản ứng của cô khiến anh thật vui mừng.

Có lẽ, cũng không hoàn toàn là mình anh đơn phương?

Tiểu ma nữ này chẳng qua là chưa xác định rõ ràng được tình cảm của mình.

Kiều Diệc Oản cắn cắn môi, ở trong lòng anh quay người lại, liếc anh một cái – cái nhìn kia có một sự kiêu kỳ và phong tình khó nói nên lời.

Hạ thân của anh đập mạnh một hồi, dường như lại sắp không nhận được.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, nước dọc theo khuôn mặt tinh tế duyên dáng của cô xuống bộ ngực cao vút...

Hà Dĩ Mục vui đùa vào ngực cô rên rỉ “Tiểu yêu tinh, là em trêu chọc anh, tối nay đừng hòng mong anh bỏ qua”

Ngày hôm sau Kiều Diệc Oản tỉnh lại đã là giữa trưa.

Vừa mở mắt đã thấy ngay khuôn mặt đàn ông anh tuần sát gần.

Anh chắc là cũng vừa mới rửa mặt, trên má vẫn còn thoang thoảng mùi nước cạo râu, lọn tóc vẫn còn ướt.

Anh đang nằm nghiêng bên cạnh cô, một tay chống đầu, một tay nghịch mái tóc dài của cô, ánh mắt mê luyến.

Nhìn cô chăm chú.

Thấy cô như một con mèo nhỏ, lưỡi biếng mở mắt, Hà Dĩ Mục mỉm cười.

“Buổi trưa tốt lành”

“Chẳng tốt lành gì cả, bị anh giám sát thế này, làm sao mà tốt được”

Kiều Diệc Oản lấy tay che miệng, ngáp khê một cái, động tác này động tới các thớ thịt khiến cô cảm thấy toàn thân đau nhức, cô không nhìn được hung hăng trừng mắt nhìn bộ mặt tinh thần sáng láng của anh.

“Giám sát? Cái này phải trách em, ai bảo em xinh đẹp mê người như vậy? Làm anh không thể rời nổi mắt”

Hôn lên đỉnh đầu cô, bị cô vội vàng đẩy ra.

“Xinh đẹp? mê người?” Kiều Diệc Oản giữ một khoảng cách với anh “Anh không bị cận thị chứ? Mắt tôi có rĩ, miệng hôi, tóc lộn xộn, thế mà cũng xinh đẹp mê người được à?”

Hà Dĩ Mục bất đắc dĩ nhìn cô một cái, sau đó nằm vát ra tấm ga đã được thay mới trên giường, thất bại rên rỉ.

“Em đúng là một cô gái chẳng có tí tế bào lãng mạn nào”

“Cũng ngần này tuổi rồi, còn lãng mạn gì nữa? Không chịu nổi” Kiều Diệc Oản chà xát trên cánh tay nổi da gà.

Bộ mặt không chịu nổi xuống giường “Báo cáo anh lãng mạn, người phụ nữ không có tế bào lãng mạn đang đói bụng”

Hà Dĩ Mục từ trên giường bật dậy, vặn đầu cô lại, hung hăng hôn lên môi cô, sau đó mặc kệ cô la hét kháng nghị âm ỉ đi vào phòng bếp.

Kiều Diệc Oản như bà cụ già, xoa cái eo đau nhức, chậm chạp đi vào phòng tắm.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Cũng chẳng còn sớm sửa gì, cho nên họ ăn bữa trưa sớm, món ăn rất đơn giản, chỉ có sandwich chân giò hun khói và trứng cùng sữa tươi.

“Buổi chiều anh đi mua thực phẩm mới, tối sẽ nấu tiệc lớn cho em ăn” Hà Dĩ Mục xoa xoa đầu cô cười.

Kiều Diệc Oản cắn một miếng sandwich, lại cau mày uống hơn nửa cốc sữa.

“Hà Dĩ Mục, tôi có điều phải nói”

“Nếu em muốn nói cho anh biết, em yêu anh, anh sẽ rất vui lòng, ngoài cái đó ra, không cần nói gì”

“Sao anh lại ngang ngược như thế?” Kiều Diệc Oản tức giận “Tôi cho anh biết, chuyện tối ngày hôm qua... Dù sao là do tôi nhất thời xúc động, không có ý nghĩa gì cả, anh hiểu chưa? Thực ra thì... à...ừ, con gái cũng có lúc không khống chế được ham muốn của mình”

Anh chăm chú nhìn cô, vẻ mặt và ánh mắt đầy bi thương.

Kiều Diệc Oản chột dạ bấm chặt cổ thủy tinh, quay đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào mặt anh.

“Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra với mình, có thể ngâm trong bồn nước lâu quá bị văng đầu, cũng có thể vì quá mệt mỏi, cho nên...”

“Anh sẽ không cho phép em đổi ý” Giọng điệu của anh không cho phép kháng cự.

“Cái gì?” Kiều Diệc Oản gần như vẫn chưa ý thức được nguy hiểm sắp tới, để cốc xuống, đứng lên “Anh lớn hơn tôi nhiều tuổi, lại đã đính hôn, cho nên kinh nghiệm này nhất định phong phú vô cùng, anh hẳn là phải hiểu rõ hơn tôi, ‘làm tình’ cùng lắm cũng chỉ là một sự việc, không thể nói lên giữa chúng ta có quan hệ gì chặt chẽ không thể rời, có đúng không? Nữ sinh như tôi, anh ra được có thể bắt được một đồng lớn, có gì mà tốt? Anh cứ thả tôi ra, để tôi tự sinh tự diệt đi”

Anh trầm mặc đi theo cô tới trước cửa.

Cô cầm túi nhỏ, chuẩn bị đổi giày ra cửa.

“Đồ của tôi tạm thời gửi ở chỗ này được không? Hôm nay tôi đi phòng” Kiều Diệc Oản cầm đầu cầm cổ nói xong, định đưa tay mở cửa.

Nhưng một lực rất lớn đã lôi cô lại, mạnh mẽ ngã vào ngực anh.

Hai cánh tay anh kìm nén tức giận, cường ngạnh như gọng thép.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều Diệc Oản dính vào bộ ngực rộng rãi cường tráng của anh, cảm giác rắn chắc này làm cô đỏ mặt, anh lại còn tức giận mà tim đập mạnh, khiến cho tim cô cũng không tự chủ đập theo.

“Kiều Diệc Oản, em nói cho anh biết, rốt cuộc anh phải làm sao mới giữ được em?” Khuôn mặt anh tái mét, nóng nảy gầm thét “Sao em lại không thấy được sự chân thành và cố gắng của anh? Rốt cuộc em muốn gì? Anh trai em đã kết hôn rồi, rốt cuộc đến khi nào em mới từ bỏ? Anh mới là người có thể che chở em, yêu thương em, rốt cuộc em có hiểu hay không?”

“Hà Dĩ Mục”

Kiều Diệc Oản sự tức giận của anh dọa cho sợ.

Giây phút này cô rất sợ, trong mắt anh sự thâm tình xen lẫn thú tính cuồng dã, giống như muốn nuốt chửng cô”

Trước cô cố gắng biểu hiện ra là không thêm để ý, nhưng đương nhiên là anh cũng không định thả cô ra.

“Hà Dĩ Mục, anh đừng như vậy... Trước kia là anh không đúng, nhưng đêm qua là tôi không đúng, tôi quá yếu đuối, muốn nắm chắc tấm ván, tôi...”

“Anh không cho phép em đổi ý!” Anh quả quyết cắt đứt lời giải thích của cô “Anh cam tâm tình nguyện làm tấm ván của em, để em cầm tù! Không có tấm ván như anh, về sau em sẽ sống tiếp thế nào?”

“Nhưng mà...”

“Chết tiệt! Anh còn tưởng em đã có một chút thỏa hiệp, ai ngờ ngủ một giấc dậy đã trở mặt, anh hận không thể đánh cho em một trận”

“Anh không thể làm thế, tôi là người lớn rồi” Kiều Diệc Oản lập tức dùng tay bảo vệ mình.

Nhìn bộ mặt nghiêm túc của cô, sự cường thế của anh trong nháy mắt tản đi, anh chỉ cảm thấy cả người bất lực, cô luôn khiến cho anh không biết phải làm gì.

Đối với Kiều Diệc Viễn tình cảm của cô sâu nặng như vậy, mà lại vô tình với anh như thế.

Trong miệng cô lúc nào cũng nói muốn hưởng thụ giàu có, nhưng ánh mắt lại chẳng nhìn đến ví tiền đàn ông.

Cô làm ra vẻ hờ hợt với sự kích tình đêm qua, nhưng thực tế khi cô nói phụ nữ cũng có lúc xao động, cái mũi vì căng thẳng mà đỏ mỗ hôi.

Cái tiểu ngu ngốc ăn ở hai lòng này, tự mình không làm rõ được tình cảm hỗn loạn của mình, không thể làm gì khác không thể chờ đợi né tránh khỏi anh.

Hà Dĩ Mục hơi co khóe miệng, bắt đầu nhìn cô một lúc lâu, mới kéo cô vào ngực thật chặt, thở dài thườn thượt.

“Oản oán, ở lại bên anh, anh sẽ cho em cả thế giới”

Cô cảm thấy xấu hổ khi đối mặt với sự mềm yếu của anh.

“Hãy là nữ vương của anh đi”

“Anh tin chắc là nữ vương chứ không phải nữ đầy tớ chứ?” Kiều Diệc Oản vùi mặt trong bộ ngực nở nang của anh, ngọt ngào nói.

“Cho dù là đầy tớ, chắc chắn cũng là một đầy tớ được chủ nhân phục vụ đến hư”

“Nhưng em cảm thấy cuộc đời em như vậy sẽ không còn hi vọng nữa” đầy tớ lại còn hư thì càng đưa đám.

“Kiều Diệc Oản, anh có điểm nào không tốt?”

“Hà Dĩ Mục, anh thì có điểm nào tốt? Anh lớn hơn tôi hơn mười tuổi, lại còn từng dính hôn thất bại. Còn nữa.... một đại nam nhân cả ngày cứ vây quanh một đứa nhóc, không làm việc đảng hoàng, lại còn...”

“Trời ạ...! Thì ra tội danh của anh nhiều như vậy” Hà Dĩ Mục cắt đứt lời cô “Không biết tiểu thư Kiều Diệc Oản trẻ tuổi lương thiện có thể cứu vớt kẻ tội nhân như anh đây không”

“Em thềm vào quần anh” Kiều Diệc Oản chu miệng lên, tay ra sức đẩy muốn thoát khỏi sự giam cầm của anh.

Anh ôm cô ngồi trên ghế salon, để cô dặng chân ngồi trên đùi mình, rốt cuộc hai người đối mặt với nhau.

“Oản oán, tốt nhất em nên hiểu, anh sẽ không thả em”

“Oản oán, tốt nhất em nên hiểu, anh sẽ không thả em”

“Vì sao?” Kiều Diệc Oản hoang mang không hiểu

Rốt cuộc cô có điểm gì đáng giá để ột người đàn ông phải vì cô như vậy?

“Nhóc ạ” Hà Dĩ Mục dịu dàng cúi đầu, hôn lên trán cô “Em không biết anh thích em đến mức nào, yêu em đến mức nào đâu, anh ngày nào cũng đứng bên cửa sổ nhìn em đi vào quán café, nhấp một ngụm café, cô độc ăn trưa một mình, sau đó đồ phần còn lại rồi im lặng rời đi”

Kiều Diệc Oản trợn to hai mắt “Anh theo dõi tôi?”

“Đó là vì yêu nên nhìn chăm chú”

“Có mà biến thái”

Anh cười ha ha.

Kiều Diệc Oản chợt nhớ ra lúc anh gào thét cũng nhắc tới Kiều Diệc Viễn, lúc này mới giật mình.

“Anh còn biết anh ấy? Anh biết tôi...”

“Phải, anh biết tất cả. Anh biết sự tồn tại của Kiều Diệc Viễn, biết em thâm yêu cậu ta, cũng biết em ở đây len lén rơi lệ vì cậu ta”

“Sao anh lại điều tra tôi?” Kiều Diệc Oản cảm thấy tức giận vì tâm sự bị vạch trần.

“Oản oán, anh ta không thích hợp với em”

“Không cần anh nói với tôi”

Dù sao Kiều Diệc Viễn cũng đã kết hôn, trở thành chồng người khác, kể cả anh ấy thích hợp, thì cũng biết làm gì?

Cô cũng không muốn làm người thứ 3, thích phá vỡ hôn nhân của người khác.

“Oản oán, Kiều Diệc Viễn chỉ 2 năm làm việc đã từ một nhân viên bình thường trở thành phó phòng kinh doanh, cậu ấy có thể chịu được khổ cực vất vả, là người khiêm tốn, quan trọng nhất là, cậu ấy có năng lực bất phàm, nếu có cơ hội tốt, sẽ có tiền đồ vô hạn”

Kiều Diệc Oản nghi ngờ nhìn anh “Sao anh lại hiểu anh ấy rõ như vậy?”

“Oản oán, em không quan tâm đến anh chút nào, chưa bao giờ thử tìm hiểu về anh” Anh bình tĩnh chỉ trích cô.

Dẫu sao cũng chung sống một tháng, cô còn chẳng biết thân phận của anh, không thể không khiến anh buồn bực.

Chỉ có điều cô như vậy càng khiến anh thêm quý trọng.

Cô hoàn toàn khác những cô gái mà anh từng biết trong quá khứ, những kẻ đó chỉ nhìn thấy hào quang vây quanh công tử Hà Thị, còn Kiều Diệc Oản chỉ thấy một Hà Dĩ Mục là một người đàn ông sống sờ sờ ở đây.

“Cái này...” Kiều Diệc Oản cắn cắn ngón trỏ của mình, vắt hết óc suy nghĩ, chợt kêu to “Hà Dĩ Mục, chẳng lẽ anh chính là tổng giám đốc Hà mà anh tôi nói? Cái gì mà kim cương vương tử tiếng tăm như cồn”

Hà Dĩ Mục thở dài “Tổng giám đốc Hà là anh, về phần cái gì kim cương vương tử, đó là người khác nói lung tung”

“A.....A a a” Kiều Diệc Oản nắm tóc “Thì ra là anh thực sự là đồ ngốc, a a a , tại sao tôi lại không muốn một trăm tỉ chứ?”

Chút tiền này, người đàn ông này tuyệt đối cung cấp được.

Anh cười rõ, dùng mũi di xuống chóp mũi cô “Tiểu ngu ngốc, ai bảo em không thêm quan tâm đến anh, em chỉ cần hỏi anh, anh sẽ nói toàn bộ với em”

Hằng Viễn là nhân hiệu Kim Cương nổi lên nhanh chóng trong 10 năm gần đây ở Châu Á.

Ông trùm giấu mặt của nó chính là Hà Dĩ Mục, chính cống là “ông vua hột xoàn”.

Lúc còn đi học Kiều Diệc Viễn đã làm ở đây, sau khi tốt nghiệp trở thành nhân viên chính thức, anh luôn yêu thích công việc này.

“Kiều Diệc Viễn rất có kinh nghiệm, vì muốn đảm nhiệm công việc này, còn cố ý đi học giám định kim Cương” Hà Dĩ Mục nói rất ngụ ý.

“Anh... có ý gì?”

Ý thức được người đàn ông trước mắt chính cống là một đại nhân vật, Kiều Diệc Oản càng thêm cảnh giác.

“Oản oán” Ánh mắt anh trở nên âm trầm “Bây giờ Kiều Diệc Viễn có hai con đường lựa chọn, một đường thành công, một đường cụt, tất cả đều nằm trong tay em”

Sắc mặt Kiều Diệc Oản tái xanh, biết là anh rõ ràng đang uy hiếp mình.

Cô nghiêng răng gằn ra hai chữ “Hèn hạ”

“Oản oán, chỉ vì em, anh cái gì cũng làm ra được” Về mặt Hà Dĩ Mục vẫn tự nhiên như cũ “Nghe nói vốn của Kiều thị gần đây bị thiếu hụt, nếu anh để cho công ty tài chính dưới tay Hà thị chặt đứt nguồn tiền của Kiều thị, em nghĩ thế nào?”

Người đàn ông này, ngay cả cha mẹ cô cũng không chế được?

“Chắc em không biết rõ, Hà gia năm đó là phú thương đầu tiên từ Đại Lục đến Đài Loan, tổ tiên của anh ngay khi đến Đài Loan đã mua một vùng đất rộng lớn, bây giờ Hà gia vẫn là đại địa chủ, nhà anh khởi gia chính là dựa vào công ty địa ốc, sản nghiệp tài chính sau đó cũng phát triển lớn mạnh, trở thành cây trụ thứ hai trong tập đoàn Hà thị.”

Mà công ty Kim Cương Hằng Viễn, cũng chỉ là lúc anh 20 tuổi đi học chơi cổ phiếu tính toán buôn bán, trải qua 12 năm thành cây trụ thứ 3 của Hà Thị.

Kiều Diệc Oản nhìn anh, rất lâu không nói gì.

Cái thế giới này thật là bất công.

Đối với phần lớn người, kiếm tiền là chuyện cực khổ, có thể chu cấp cho nhu cầu sinh hoạt cần thiết hàng ngày đã không dễ dàng, nhưng với một đứa con cưng như Hà Dĩ Mục mà nói, kiếm tiền cứ đơn giản như ăn

cơm uống nước, kiếm tiền chẳng qua cũng chỉ là để tăng thêm mấy đồng lẻ giá trị sau con người bọn họ mà thôi.

Hà Dĩ Mục không biết trong thâm tâm cô phức tạp thế nào.

Anh ôm cô chặt hơn, muốn hôn cô.

“Hà Dĩ Mục, tôi thực sự ghét anh”

“Anh thích em”

“Tôi ghét anh”

“Anh yêu em”

“Nếu tôi là vị hôn thê của anh, tôi cũng sẽ chia tay anh”

“Đó là việc trước đây, bây giờ kết hôn với anh đi”

“A... Ai muốn kết hôn với anh?”

“Tiểu ngu ngốc”

“Đừng có liếm tôi, anh là chó à? Đồ xấu xa? Chẳng phải anh là kim Cương vương tử sao? Sao không cho tôi một cái nhẫn kim Cương?”

Cô cúi đầu nhìn anh vừa đưa vào tay cô một chiếc nhẫn.

“Anh giao cả người cho em, có được không? So với tất cả kim Cương anh còn đáng tiền hơn”

“Không biết xấu hổ, mèo khen mèo dài đuôi”

Được đeo vào ngón áp út thon dài trắng nõn của cô là một chiếc nhẫn bạch kim đắt tiền tạo hình đơn giản, rất khác biệt mà xinh đẹp.

Anh gờ ngón tay cô lên, trên chiếc nhẫn hôn lên hôn xuống.

Kiều Diệc Oản nhìn anh, nghĩ mãi không thông.

Cô chỉ là một người hết sức bình thường, không có mơ mộng chim sẻ biến thành phượng hoàng, nhưng sao Phượng Hoàng cứ bắt lấy chim sẻ không chịu thả thế?

Cuối cùng, sau khi bị anh lột mất quần áo, như dã thú đói khát đè cô xuống thì cô mới dùng cánh tay che mắt, lẩm bẩm hỏi khê “Hà Dĩ Mục, anh rốt cuộc muốn em thế nào?”

Nhưng cô cũng không mong đợi anh trả lời.

Mà anh đang mãi đắm chìm trong thân thể mềm mại của cô, chỉ muốn chết luôn trong đó, không muốn rời ra.

Trước đây anh có thể trải qua một năm sống vô nghĩa, chỉ thỉnh thoảng dùng tay phải thân mật là có thể giải quyết dục vọng, nhưng bây giờ từng giây từng phút muốn ân ái với cô, không lúc nào muốn chia lìa.

Người nào yêu trước thì thua.

Người nào yêu nhiều thì khổ.

Nhưng anh chẳng hề quan tâm chút nào.

7. Chương 6

Chương 5.

Ngày hôm sau

Sáng sớm Hà Dĩ Mục đã kéo Kiều Diệc Oản ra khỏi giường.

“Hà Dĩ Mục... đáng ghét... Để em ngủ đi...”

Kiều Diệc Oản đau đầu muốn vỡ, mắt còn không mở ra nổi, cả người ê ẩm đau đớn, thật sự muốn tiếp tục nằm ườn trên giường.

Cả ngày hôm qua cộng với cả đêm, hơn nữa hai đêm trước, hai người bọn họ gần như đều quần lấy nhau trên giường, khiến cô bị thiếu ngủ trầm trọng.

Sau khi rửa mặt, đầu Kiều Diệc Oản mới tỉnh táo một chút, đến bên bàn ăn ngồi xuống, uống một ngụm sữa bò sau đó lại bắt đầu muốn ngủ.

Hà Dĩ Mục dứt khoát bế cô vào lòng, dứt cho cô một quả trứng luộc, uống xong ly sữa tươi, sau đó giúp cô thay váy, chải lại tóc rồi kéo cô xuống lầu.

“Đi đâu vậy?” Kiều Diệc Oản nửa tỉnh nửa mê hoảng hốt hỏi.

“Đi mua một ít đồ cho em”

Anh sẵn sàng đưa cô vào xe, thắt dây an toàn cho cô.

“Nhiều” Kiều Diệc Oản tức giận túm lấy tay anh cản một cái “Đồ mua lúc nào chẳng được, sao không để cho em ngủ?”

“Ngoan” Anh vuốt ve gò má cô “Ngày mai anh phải đi làm, sẽ có một khoảng thời gian dài không thể ở bên em nhiều được, cho nên hôm nay tốt nhất mua hết mọi thứ đi”

“Em không cần gì cả”

“Em cần rất nhiều, áo khoác, áo lót, giày, mỹ phẩm, dưỡng da, máy tính mới và rất nhiều thứ khác”

“Làm ơn, những thứ này em đều có, không cần mua nữa đâu”

“Những thứ của em anh ném đi hết rồi”

Kiều Diệc Oản lập tức giật mình tỉnh lại, tức giận nhìn anh chằm chằm “Tại sao? Sao anh lại làm vậy?”

“Em có nhiều quần áo quá hạn, hơn nữa chất lượng không tinh tế, không tốt cho da, đồ dưỡng da mỹ phẩm mặc dù cũng có nhãn hiệu, nhưng không quá thích hợp với da và số tuổi của em, máy tính cũng sớm vứt đi được rồi, model cũ như vậy anh thấy trên thị trường không tìm nổi nữa.

Kiều Diệc Oản hai tay ôm đầu, rất thất bại “Anh phí công như thế làm gì?”

“Hà Dĩ Mục, anh thật phiền phức, em còn chưa oán trách”

“Cái này... thật không chịu nổi.” Cô ra sức đập vào cái ghế da đang ngồi “Trước đây anh cũng làm thế với vị hôn thê của mình à?”

Hà Dĩ Mục ngẩn ra.

Anh chưa bao giờ đi mua đồ cho Lưu Tĩnh Linh.

Lưu Tĩnh Linh tinh thông mọi cách hưởng thụ của xã hội thượng lưu, mà anh cũng chưa từng cảm thấy cần thiết phải đi mua đồ với cô ta.

Vô tâm và có tâm cũng khác biệt vậy sao?

“Nói đi” Kiều Diệc Oản không kiên nhẫn đẩy cánh tay anh ra.

“Khụ...” Hà Dĩ Mục giấu giếm ho khan hai cái “Oản oán, anh chưa từng dẫn người phụ nữ nào đi mua đồ, em là người duy nhất”

“Đó, trời ạ. Em thật sự hi vọng anh đối xử với em giống mọi người. Làm ơn đi mà, đừng bắt em đi mua cái gì cả, để cho em ngủ đi được không?”

“Không được, đây là vương tử ban ơn, em phải biết cảm ơn”

“A... Em thật sự muốn điên rồi”

“Em có thể ngủ trên xe một lát”

Anh đưa tay ra sờ sờ trán cô, như muốn an ủi một con mèo nổi giận.

Kiều Diệc Oản mặc kệ anh, cắm đầu vào ngủ đã.

Hà Dĩ Mục nói là làm.

Bọn ra đến trung tâm thương mại, mua đủ các loại nữ trang cao cấp, mỹ phẩm, sau đó đến cửa hàng độ quyền bán máy tính.

Kiều Diệc Oản không khác gì con rối, nửa tỉnh nửa mê, không còn hơi sức, anh nói gì cô cũng gật đầu, chẳng thèm nhìn tới.

Hà Dĩ Mục đưa cho cô hai tấm thẻ, một là thẻ vàng của cô, cái còn lại là thẻ phụ của anh.

Thực ra cũng chẳng khác gì, đằng nào cuối cùng chẳng là tiêu tiền của anh.

Kiều gia mặc dù cũng được xem là giai cấp trung lưu, nhưng từ nhỏ lớn lên bên ông bà, Kiều Diệc Oản đã được giáo dục phải biết tiết kiệm, thứ gì dùng tốt là được, không cần theo đuổi xa xỉ phẩm.

Cô cảm giác Hà Dĩ Mục cứ như một thằng nhóc vừa có được món đồ chơi tha thiết mơ ước, rất nghiêm túc chơi đùa, đặt tên là trò chơi “thâm tình”

Cô nhìn anh nhìn một thằng nhóc lớn, thấy thật quá bất đắc dĩ.

Khi mua đến món đồ cuối cùng, hai tờ hóa đơn ký thanh toán qua thẻ tín dụng được đưa ra trước mặt Kiều Diệc Oản, đi dạo hơn nửa ngày, cô càng thêm mệt mỏi, như phản ứng bản năng, cô nhìn xuống tiện tay ký lên chỗ anh chỉ.

Cô gái trẻ đứng bên cạnh quầy bán hàng, giật mình há to mồm... kia đâu phải hóa đơn.

Đó rõ ràng... là giấy đăng ký kết hôn.

Thật là một chiêu lợi hại.

Cô gái xinh đẹp đang ký tên hình như còn chưa tỉnh ngủ, hoàn toàn không biết mình đang ký một hợp đồng hạnh phúc cả đời.

Mà người đàn ông anh tuấn, thân hình cao lớn kia đang trừng mắt với cô gái bán hàng đang nhìn lên, khiến cô ta đang định hét lên đành phải lấy tay bịt miệng lại.

Lừa gạt, lừa cưới à?

Anh cẩn thận cất tờ giấy cô vừa ký, sau đó nửa ôm nửa kéo cô gái mơ hồ kia đi.

Cô gái bán hàng vẫn đứng ngẩn tại chỗ rất lâu rồi mới hét lên một tiếng chạy đến quầy sát vách, lập tức buôn đưa lê về cảnh kỳ quái vừa nhìn thấy.

“Hà tiên sinh, chúc mừng chúc mừng” Cầm lấy tờ đăng ký kết hôn và các giấy tờ liên quan, nhân viên hành chính Tiểu Lý tươi cười chúc mừng Hà Dĩ Mục.

Trước đây qua sự giới thiệu của bạn bè, hắn đã gặp Hà Dĩ Mục một lần, nhưng lần này Hà Dĩ Mục lại có ý gọi điện cho hắn, nhờ hắn làm giúp thủ tục đăng ký kết hôn.

Hắn hết sức lo sợ.

Nếu có thể lấy lòng anh, thế nào chẳng có ít nhiều tốt lành.

“Cảm ơn”

Hà Dĩ Mục xem ra tâm trạng không tệ, khẽ mỉm cười, chỉ có mấy ngón tay đan vào nhau tổ cáo anh cũng có chút bất an.

“Hà phu nhân đâu ạ?” Tiểu Lý tò mò hỏi.

“Cô ấy hơi mệt, đang ngủ trên xe”

Đúng lúc Tiểu Lý chuẩn bị nhập hồ sơ vào máy chính thức công nhận cuộc hôn nhân này thì Hà Dĩ Mục chợt lên tiếng ngăn lại.

“Chờ một chút”

Tiểu Lý vội vàng dừng lại

Hà Dĩ Mục dùng tay giật giật mi tâm, im lặng hồi lâu.

“Thôi cậu cứ đưa cái đó cho tôi trước”

Tiểu Lý ngơ ngác đưa tờ giấy đăng ký kết hôn đã ký tên trả cho Hà Dĩ Mục.

“Của tôi làm sau vậy” Hà Dĩ Mục cười cười với hắn, đứng lên chuẩn bị đi.

Tiểu Lý vụng trộm nghi ngờ, thật là không hiểu những kẻ có tiền đang chơi trò đùa cợt với tình cảm kiểu gì.

“Đúng rồi, đây là thẻ VIP của Hằng Viễn, lúc cậu kết hôn, Hằng Viễn sẽ tặng cậu một đôi nhẫn cưới kim Cương” Hà Dĩ Mục ném cho Tiểu Lý một cái thẻ.

“A, cảm ơn Hà tiên sinh, cảm ơn Hà tiên sinh”

Nhẫn cưới kim Cương của Hằng Viễn.

“Hà tiên sinh, chúc ngài sớm đưa được mỹ nhân về nhà”

Kể cả ngu đến mấy, Tiểu Lý cũng ý thức được Hà Dĩ Mục rất có thể còn chưa hoàn toàn chiếm được trái tim của Hà phu nhân, cho nên hắn mới do dự như vậy.

Chỉ sợ Hà tiên sinh một mình đơn phương, vị Hà phu nhân thần bí kia căn bản không biết mình thiếu chút nữa trở thành vợ hợp pháp của người khác.

“Cảm ơn cậu đã chúc phúc”

Hà Dĩ Mục nghe lời hắn, im lặng một chút rồi mới phất tay bước nhanh ra ngoài.

Hà Dĩ Mục về đến nhà liền cắt tờ giấy đăng ký kết hôn vào két bảo hiểm.

“Anh làm gì thế? Cười rất kỳ cục”

Kiều Diệc Oản cảm thấy anh có vẻ khả nghi, cứ như ăn trộm hay làm chuyện xấu.

“Ha ha” Hà Dĩ Mục cười, đưa tay ôm lấy cô “Oản oán, anh thật sự thích em”

“Cả ngày nói không thấy phiền à?”

Cô hoàn toàn không biết đã vô ý bán mình rồi.

Hà Dĩ Mục yêu thương ôm cô đến bên giường, quay đi một lát đến lúc quay lại đã thấy cô o o ngủ say.

“Cả ngày lơ là, bị người ta bán cũng không biết” Anh cúi đầu cắn cái mũi nhỏ của cô. “Nếu anh không bảo vệ em, em cũng sẽ bị người xấu ăn, cho nên em phải cảm ơn anh đây”

Thật ra thì, người xấu thật sự chính là anh, Hà tiên sinh.

Nếu Kiều Diệc Oản tỉnh, nhất định sẽ phản bác như vậy.

Cá quả nướng, trứng đúc thịt, bóng bạch tuộc chiên, lòng trộn cải trắng, súp gan heo.

Lúc Kiều Diệc Oản tỉnh lại nhìn thấy trên bàn bữa tối bốn món mặn một món canh.

Hà Dĩ Mục cúi đầu gấp thức ăn vô cùng ưu nhã.

“Hà Dĩ Mục, anh nói xem, đây là lần thứ mấy chúng ta ăn món đạm bạc như vậy?”

Món ăn có ngon đến mấy mà ngày nào cũng ăn đều sẽ chán, huống hồ cô đã ăn gần 1 tháng.

Lần đầu tiên thấy Hà Dĩ Mục xuống bếp, cô còn tưởng anh là đầu bếp, ai biết là anh cũng chỉ biết làm mấy món này.

“Ăn không ngon à?” Anh vô tội hỏi ngược lại “Em xem, đầy đủ dinh dưỡng mà”

Kiều Diệc Oản nhìn anh chăm chăm, anh cũng chỉ nhún nhún vai.

Lúc bé anh ở nước ngoài, thỉnh thoảng nhớ đồ ăn ngon của Đài Loan, bà nội sẽ làm mấy món này cho anh ăn, cho nên anh cũng chỉ học được mấy món này.

Sau khi trở lại Đài Loan, công việc bận rộn không có cơ hội xuống bếp, cho nên cuối cùng cũng chẳng biết thêm món nào.

Chỉ có điều, như đã nói, anh đường đường là tổng giám đốc Hà, chịu rửa tay nấu nướng cũng đã giỏi lắm rồi, cô nhóc này lại còn dám bắt bẻ.

Trước đây cô ngày nào cũng ăn bữa trưa bằng đồ ăn nhanh ở quán café, cũng đâu thấy cô có gì bất mãn.

Quả nhiên là bị anh làm hư rồi, haiz.

Kiều Diệc Oản nhìn chăm chăm anh một lúc lâu, chợt bật cười khì khì.

“Cười đã chưa?”

Hà Dĩ Mục bị cô cười hơi khó chịu, anh biết cô nhóc này đối xử với anh trai rất tốt, nhưng với anh chẳng có chút khách khí nào.

“Anh đó, không phải chỉ biết bốn món mặn một món canh này chứ?”

Rốt cuộc Kiều Diệc Oản đã phát hiện ra.

“Hừ”

“A a, xấu hổ, ha ha” Kiều Diệc Oản càng vui vẻ hơn “Cái này thì có liên quan gì, lần sau em nấu cơm cho anh ăn đi, mặc dù em cũng không biết quá nhiều, nhưng ít nhất so với bốn món mặn một món canh này của anh cũng thay đổi gấp ngàn lần” Nói xong cô lại cười hì hì.

Cô đột nhiên cảm thấy người đàn ông này cũng thật đáng yêu.

“Em nói thật chứ?” Hà Dĩ Mục quá vui mừng, không dám tin nhìn cô.

Oản Oản vì anh mà nấu ăn ư?

Đây đối với anh mà nói là một kỳ tích.

Cô nhún nhún vai “Em cũng chẳng có việc đại sự gì, làm chuyện nhà là chuyện bình thường”

“Oản oán” anh dứt khoát bỏ đũa, duỗi dài tay ôm cô vào ngực, cúi đầu hôn lên môi cô...

Cô mệt mỏi đến cả ngón tay cũng không muốn cử động.

“Oản oán, hôm nay là tân hôn của chúng ta”. Anh liếm đầu vú mềm mại của cô.

“Anh đang nói lăng nhăng gì thế? Đừng có phóng túng mà kiểm cố lung tung” Cô không còn hơi sức phản bác. Anh lại nhỏ giọng cười.

Mặc dù thủ tục chính thức kết hôn chưa xong, nhưng anh đã rất vui vẻ rồi.

Trong mắt anh, cô đã là vợ anh.

“A a, cái kẻ sắc lang này, chẳng lẽ sau này mỗi đêm đều là đêm tân hôn?” Cô gái nhỏ đột nhiên sợ hãi kêu lên “Đúng rồi” Hà Dĩ Mục cười nhún nhún “Đây là phần thưởng cho em bé thông minh”

Dục vọng của anh lại bành trướng, sau đó bắt đầu dụ dỗ chuyển động.

Kiều Diệc Oản thở dài, anh chẳng bao giờ thấy đủ thỏa mãn, tiếp tục trầm luân.

8. Chương 7

Chương 6:

Sáng sớm hôm sau, rốt cuộc dã thú động tình cũng đi làm.

Kiều Diệc Oản thở phào nhẹ nhõm, ôm gối ngủ thẳng đến trưa, cho tới lúc bị chuông điện thoại đánh thức.

“Alo?”

“Con sâu lười, vẫn còn chưa dậy?” Giọng đàn ông trầm thấp vui vẻ truyền đến.

“Em buồn ngủ quá” Cô ngáp một cái, dụi mắt “Đều tại anh”

Đồ thú hoang không biết kiềm chế, ôm cô làm tình cả đêm, cô không chết vì mệt mới là lạ.

Thật kỳ lạ sao hắn vẫn còn sức bò dậy đi làm chứ.

“Vẫn chưa ăn gì hả?”

“Vâng”. Cô xoa xoa bụng, vừa thấy anh hỏi đã cảm thấy đói rồi.

“Ngoan ngoan rời giường, anh bảo tái xế đến đón, đi ăn trưa với anh”

“Làm gì mà phiền phức thế? Em tìm đại cái gì ăn là được rồi”

Cô vẫn muốn ngủ tiếp, chiếc giường mềm mại thoải mái cũng hấp dẫn ngang với bữa tiệc lớn.

“Không được, thân thể sau này còn vận động nhiều, phải ăn uống cho nhiều, bổ sung năng lượng và dinh dưỡng”

“Này, rốt cuộc anh đang nói cái gì thế?”

Còn bổ sung năng lượng? Để hắn tiếp tục ôm cô động dục cả đêm à? Thà chết còn hơn.

“Ngoan, nghe lời. Quần áo anh đã để bên cạnh giường cho em rồi”

Cô nghiêng đầu nhìn một cái, quả nhiên một bộ váy liền màu thiên thanh, bên cạnh còn có một đôi tất chân phù hợp, găng tay bằng satin mỏng, mũ, và một chiếc hộp nhỏ.

Cô tò mò mở cái hộp ra, một bộ trang sức trân châu, dây chuyền, khuyên tai, ghim cài áo, những hạt trân mướt mà, viên lớn viên nhỏ nhìn qua cũng đủ thấy xa xỉ.

“Em nghĩ là chỉ mấy bà phu nhân mới thích mang trang sức trân châu” Cô chu miệng oán trách.

“Đây là trân châu thiên nhiên, đồ trang sức không thích hợp để đeo lâu dài”

“Anh thật lắm quy tắc”

“Nhanh đi chuẩn bị, tái xế sắp đến nơi rồi”

“Được rồi”

Kiều Diệc Oản để điện thoại xuống, ôm chăn ngáy ngốc hồi lâu.

Chuyện sao lại đến tình trạng này chứ, cô vẫn chưa thể tưởng tượng nổi.

Trừ thành kiến cá nhân, Hà Dĩ Mục thấy thế nào cũng là một ứng cử viên làm người yêu, làm chồng tốt.

Khuôn mặt đẹp trai, vóc người không thể bắt bẻ, năng lực phương diện kia khiến cô phải sợ hãi, huống chi anh lại có tiền, xuất thân danh giá, giá trị con người không thể đo lường.

Chính anh lại có tài kinh doanh, không phải loại thiếu gia hết ăn lại nằm, không chỉ bảo vệ gia sản vốn có, còn phát triển tiền đồ của tập đoàn.

Anh dịu dàng chăm sóc, cũng không tính toán chi li với cô, nâng niu che chở cô như bảo bối, yêu thương bằng mọi cách. Dù đây chỉ là một “trò chơi thâm tình”, diễn xuất của anh cũng đạt tiêu chuẩn max đi.

Kiều Diệc Oản thở dài, sau đó từ từ bò xuống giường.

Trong phòng tắm, cô nhìn mình trong gương, ẻo lả lại có vài nét phong tình quyến rũ.

Mới vài ngày ngắn ngủi cô biến hóa từ ngây ngô sang quyến rũ cảm thấy kinh hãi.

“Cứ thế này thì không được, làm hư mình rồi, chờ đến lúc mình quen đi rồi lại chia tay thì mình phải làm gì?”

Mặc dù cô sẽ không kích động như Lưu Tĩnh Linh đi ám sát người khác, nhưng cô cũng có thể làm mình bị thương không chừng. Tình yêu của phụ nữ luôn sâu sắc, không giống đàn ông tự do phóng khoáng, bảo yêu là yêu, hết yêu là thong thả rời đi.

Cho nên, cô cũng không thể ngu ngốc mà tin đàn ông sẽ dịu dàng với cô cả đời.

Mà đàn ông có tiền càng không đáng giá.

Hà Dĩ Mục đưa cô đến một quán ăn Trung Quốc gần công ty.

Anh chọn một phòng riêng kín đáo. Cô vừa đi vào đã bị anh xem như bữa tiệc lớn, tận tình hôn đến hơn 10’ rồi mới lưu luyến buông ra.

Kiều Diệc Oản bắt mặn chùi môi, khuôn mặt kích tình và tức giận mà ửng đỏ.

“Hà Dĩ Mục, sau này em không cùng anh ăn cơm nữa”

Anh cười nhẹ, lơ đãng, sẵn sốc bóc tôm cho cô.

“Em thất nghiệp rồi” Kiều Diệc Oản dùng chiếc đũa anh để trước mặt đâm miếng tôm trong bát, buồn buồn nói. “Thấy chưa?”

“Thật ra cũng sớm biết có thể như vậy, em đã lớn tuổi, không thích hợp làm người mẫu đồng phục nữ sinh rồi, hơn nữa một tháng không đi làm, nhất định đã bị người mới chiếm chỗ rồi” Cô nói chẳng có chút tinh thần.

Hà Dĩ Mục không nói gì, chỉ lắng lắng nghe cô nói.

Kiều Diệc Oản học xong cấp 3 lập tức chạy theo Kiều Diệc Viễn đến Đài Bắc, học hai năm ở học viện kỹ thuật.

Cô đoạn tuyệt với Kiều gia, mất đi nguồn trợ cấp kinh tế, cho nên trong lúc đi học làm thêm ở một tạp chí đồng phục nữ sinh kiêm người mẫu ảnh, tạp chí đồng phục này yêu cầu phong cách phải hoạt bát đáng yêu, lấy mấy nữ sinh thanh xuân như ánh mặt trời làm chủ lực. “Đây là công việc duy nhất em làm gần hai năm, tự nhiên bị mất, cảm thấy thật đau khổ”

Vừa rồi trên đường cô liên lạc với ông chủ, ông ta rất khéo léo nói với cô kết quả này, lúc ấy thiếu chút nữa thì cô phát khóc.

Mất tích hơn một tháng, ông chủ vẫn còn khách khí với cô như vậy đã là có nhân tính lắm rồi, biết mình không thể đòi hỏi gì hơn nữa.

“Ồ trường em học chuyên ngành gì?” Thật ra Hà Dĩ Mục đã biết rồi, nhưng vẫn hỏi thế.

“Quản trị kinh doanh”

Ban đầu cô chọn học ngành này, vốn định sau đó giúp Kiều Diệc Viễn, làm phụ tá hoặc thư ký cho anh kinh doanh, mãi mãi ở bên cạnh anh.

Chỉ có điều bây giờ hoàn toàn không cần thiết nữa.

“Anh có một thư ký đang muốn xin nghỉ, hay là em tới thay cô ấy một thời gian, thế nào?” Hà Dĩ Mục thử thăm dò.

“Em không cần” Kiều Diệc Oản lập tức từ chối.

“Anh sẽ không vì quan hệ của chúng ta mà đặc biệt quan tâm đến em, anh sẽ làm một cấp trên công tư phân minh” Con chó sói giấu đuôi dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ.

“Không cần là không cần! Thật ra em rất ghét làm thư ký”

Trước kia cô đã làm thư ký một thời gian, suốt ngày phải uống rượu trên bàn đàm phán làm cô phát sợ, lại còn nhiều gã háo sắc cứ sờ mó, phiền chết đi được.

“Oản oản, công ty anh là nơi đáng hoàng, không có dùng mảnh khốe sắc tình”

“Anh là nguy hiểm nhất rồi” Kiều Diệc Oản nhìn anh xem thường. “Hơn nữa em ghét nhất là yêu đương ở nơi làm việc” Anh chợt im lặng, khóe miệng cong lên, xem ra tâm trạng rất vui vẻ.

“Này, em từ chối anh, anh còn cười trộm cái gì?”

Kiều Diệc Oản cảm thấy anh thật kỳ quái, thường cười rất nham hiểm.

Hà Dĩ Mục lắc đầu không nói gì, gấp cho cô một miếng cá.

Làm sao mà cô biết được, anh chỉ vì hai chữ “yêu đương” này của cô mà mở cờ trong bụng? Mặc dù cô không vào chỗ anh làm việc, sớm chiều ở bên cạnh anh, nhưng chẳng phải cô vô thức đã công nhận hai người đang yêu đương sao? Điều đó khiến lòng tin của Hà Dĩ Mục tăng lên mấy phần.

“Nhưng thả em ra ngoài làm việc, anh cũng không yên lòng” Anh nghiêm túc nói.

“Anh cảm thấy em là bình hoa ngắm được chứ không dùng được chắc?” Kiều Diệc Oản tức giận hỏi ngược lại.

“Oản oản, em đẹp như vậy, anh sợ có nhiều kẻ xấu mơ ước em”

“Trừ anh ra, còn ai thèm quan tâm em chứ?”

“Anh chỉ hi vọng như em nói thôi”

Hà Dĩ Mục thở dài, cô nhóc này không biết mình có thể khiến đàn ông động lòng đến thế nào cơ chứ? Chỉ có điều, cô không biết, chẳng hề biết gì, vô tội cứ như một chú dê con.

Kiều Diệc Oản nhún nhún vai, cảm giác anh bảo vệ mình quá độ.

“Không phải em hi vọng em sẽ thành một đứa rảnh rỗi vô dụng chứ? Em không phải là gái bao của anh” Bị anh nuôi không sao, nhưng không sao lại thật sự vô cùng đáng sợ.

Người rảnh rỗi quá lâu sẽ sinh bệnh.

Thân thể không có tật xấu trong lòng cũng có tật xấu.

Lưu Tĩnh Linh chính là một ví dụ.

Tính tình chẳng giống đại tiểu thư nhà giàu, biến tình yêu của người đàn ông thành thứ duy nhất của mình, rảnh rỗi đâm ra để ý chuyện vụn vặt, một tình cảm vốn có hi vọng đã bị chính cô ta phá hủy.

“À phải, phòng hồ sơ tài liệu còn thiếu một người, em có hứng thú không?”

“Phải làm cái gì?”

“Sửa lại hồ sơ quản lý của công ty, phụ trách ược và thu lại tài liệu công cộng của công ty. Nghiêm túc mà nói, chủ yếu có hai chỗ cần xử lý, một là quản lý hồ sơ đang thực hiện, hai là xử lý các tài liệu”.

“Nghe cũng không tệ lắm”

Cô không có dã tâm gì, có một công việc ổn định nuôi sống mình là tốt rồi”

“Để anh nói chuyện với người phòng đó”

“Cảnh cáo anh, ở công ty nhớ phân biệt việc công tư rõ ràng đó” Cô nghiêm túc nói rõ lập trường.

Người khác có lẽ cảm thấy yêu ở công sở rất kích thích, nhưng cô thấy rất phiền toái.

Nhất là lại đường đường cùng tổng giám đốc, thì không phải là phiền toái bình thường, tuyệt đối sẽ trở thành kẻ địch của nhân viên nữ toàn công ty.

Kiều Diệc Oản đã bị Lưu Tĩnh Linh đâm cho 1 phát vào bụng, cũng không muốn bị ai chọc thêm cho phát nữa. Bữa trưa bình thản xem như cuối cùng cũng ăn xong.

Hà Dĩ Mục đang định thuyết phục Kiều Diệc Oản buổi chiều đến công ty thăm một chút, lúc này điện thoại của cô lại vang lên “Anh?” Kiều Diệc Oản nghe điện thoại một cái lập tức thay đổi thần thái “Anh về rồi à? Đi chơi vui không? Có bị đen đi không? Chị dâu có khỏe không... Thế à, vậy chúc mừng anh. Anh à, anh phải cố gắng lên đó, bây giờ anh phải nuôi thêm một người nữa rồi.”

Giọng cô mỗi lúc một nhỏ đi, vẻ mặt mỗi lúc một đưa đám, như bị đả kích rất lớn.

Hà Dĩ Mục ôm lấy bả vai mảnh khảnh của cô.

“Muốn gặp em à? Được, lúc nào đây? Ở đâu? Bây giờ? À, được rồi, em ở gần công ty anh, vậy sang quán café đối diện nhé. Được, gặp nói chuyện sau.”

“Kiều Diệc Viễn về rồi à?”

Hà Dĩ Mục dập tắt nụ cười gần đây anh thường thể hiện, khôi phục vẻ mặt không chút thay đổi trước đây. Anh như vậy, thật lạnh lùng xa cách, hoàn toàn không biết là đang nghĩ gì.

Kiều Diệc Oản gật đầu “Anh ấy có việc muốn tìm em”

“Anh đưa em đi”

“Không, không cần, anh là sếp anh ấy, gặp mặt không được” Cô vội vàng từ chối.

Anh không nói chỉ nhìn cô.

Cô chột dạ cúi đầu, ngón tay lặng lẽ xoắn lại sau lưng.

“Oản oán” Anh ôm lấy cô “Đi nhanh về nhanh, đừng làm anh lo lắng”

“Vâng” Kiều Diệc Oản ngoan ngoãn gật đầu.

“Vậy anh về công ty trước”

Anh xoay người định đi, Kiều Diệc Oản vội vàng túm lấy áo, anh quay đầu lại.

“Quên nói cho anh biết, vừa rồi anh trai em nói cho em biết, chị dâu đã có thai”

Hà Dĩ Mục nhìn cô như muốn khóc lại miễn cưỡng nặn ra vẻ mặt tươi cười, đành cười khổ trong lòng, cô vẫn chưa quên được Kiều Diệc Viễn? Người phụ nữ khác mang con của hắn, cô khổ sở đến mức này.

Anh lại ôm lấy cô “Cô bé ngốc, hâm mộ rồi hả? Nếu không chúng ta cũng sinh một đứa con nít chơi?”

“Anh đó, ai muốn sinh con với anh, đừng có mơ hão” Cô núp trong ngực anh, nũng nịu phản bác.

Anh cười.

“Hà Dĩ Mục”

“Hả?”

“Anh sẽ luôn yêu em chứ?”

“Chỉ cần em không bỏ anh”

Không có tình yêu nào là thực sự vô tư.

Anh có thể không ngại cô trước kia thích ai, nhưng không thể không để ý từ giờ về sau.

Tình yêu là thứ bá đạo và độc chiếm nhất trên đời, không thể cho phép người thứ 3 tồn tại.

“Hà Dĩ Mục, chỉ cần anh vẫn đối xử với em như vậy, em sẽ luôn ở bên cạnh anh” Cô thủ thỉ.

Cô không biết có thể yêu anh hay không, nhưng cô thích cảm giác được anh chiều chuộng, ngủ trong lòng anh cũng rất có cảm giác an toàn, cô nghĩ, có lẽ cả đời này cô cũng sẽ không chán cảm giác đó.

“Anh đảm bảo, chỉ cần em không chủ động rời bỏ anh, cả đời này anh sẽ yêu em như thế”

Cho dù biết cô chỉ xem mình như một tấm ván bầu vịu lúc thương tâm, nhưng anh vẫn cam kết với cô “Hà Dĩ Mục”, cô bé nhỏ cọt cọt trong lòng anh “Em cảm thấy em cũng hơi thích anh rồi” “Chỉ hơi thích thôi sao, không phải rất thích à?”

“Đừng đắc ý”

“Mau đi đi, đừng để người khác chờ quá lâu”. Bàn tay to của anh vuốt ve mái tóc cô.

“Vâng”

Anh đi trước.

Nhìn bóng lưng cao ngất trầm ổn của anh, Kiều Diệc Oản đột nhiên cảm thấy trong lòng rất kiên định.

Tâm trạng khổ sở vì nghe nói chị dâu mang thai đã hoàn toàn tiêu tan.

Kiều Diệc Viễn là một người đàn ông đẹp trai, khác hẳn với kiểu rần rỏi tràn đầy nam tính của Hà Dĩ Mục. Hai hàng lông mày dài rậm, cặp mắt trong suốt thâm thúy, sống mũi rất cao, môi mỏng khêu gợi, làn da quá trắng trẻo nõn nà đối với một người đàn ông, giống như được thượng đế gọt rửa cẩn thận, khiến người xem phải than thở. Chỉ có điều mẹ không thích Kiều Diệc Viễn, ngày nào cũng nói anh có bộ dạng thâm độc xảo trá.

Hơi thấp hơn Hà Dĩ Mục một chút, nhưng so với đàn ông bình thường thế là cao rồi.

Lúc này Kiều Diệc Viễn đang ngồi ở vị trí gần cửa sổ, thấy Kiều Diệc Oản đi vào, vẫy vẫy tay với cô.

Đó là vị trí cố định trước đây của Kiều Diệc Oản, trưa nào cô cũng ngồi đó.

Kiều Diệc Oản ngẩn ra, sau đó nở một nụ cười rục rịch đi đến.

“Chuyện gì vậy? Sao em lại bị cuốn vào chuyện tình cảm với người khác? Trước đây anh đã cảnh cáo em, Đài Bắc là một cái thùng nhuộm, em nhất định phải giữ mình trong sạch, bảo toàn danh dự. Nhưng nhìn xem em đã làm gì? Chẳng lẽ em không biết mấy loại công tử có tiền có thế, cuộc sống rất thoải mái sao? Hay em cũng muốn phát lên như Phụng hoàng?”

“Đủ rồi, anh” Kiều Diệc Oản cũng đứng lên, kích động toàn thân phát run “Anh chẳng biết gì hết, chẳng hiểu cái gì, anh không có tư cách ở đây dạy dỗ em”

“Thế thì em nói tất cả cho anh biết, để anh hiểu rõ”

“Em” Lời đến khóe miệng nhưng Kiều Diệc Oản lại á khẩu không nói được gì.

Phải nói thế nào? Có thể nói gì? Chẳng lẽ nói tất cả là do anh? Vì cô yêu anh, cho nên thấy anh kết hôn với người khác nên đau khổ, lên chạy đến quán rượu uống say, kết quả là lên giường với người khác? Anh chính là đầu sỏ hại cô bị cuốn vào sự việc phức tạp này, nhưng bây giờ lại ở đây hùng hổ chất vấn cô?

Tại sao? “Anh, đây là cuộc sống của em, không cần anh quan tâm. Anh cứ sống tốt cuộc sống với chị dâu đi.”

“Này, em đang nói lằng nhằng gì đó”

Anh muốn bắt cô nói cho rõ ràng nhưng Kiều Diệc Oản đã chạy mất rồi.

Kiều Diệc Viễn chán nản ngồi tại chỗ, anh không rõ mình là lo lắng cho cô hay là ghen tị mà không ngừng nổi cáu.

Anh làm sao không biết Kiều Diệc Oản có tình cảm với mình? Anh cố ý giữ khoảng cách với cô, giữ vững mối quan hệ an hem, để không bị mẹ Kiều Diệc Oản gán thêm tội danh lừa gạt con gái bà để chiếm đoạt tài sản Kiều gia.

Kiều gia có lẽ cũng có chút tiền, nhưng anh không thèm quan tâm.

Anh tin vào năng lực bản thân, nếu không phải cảm kích ông bà đã nuôi anh lớn, anh đã sớm tuyên bố đoạn tuyệt với Kiều gia rồi.

Bây giờ, Kiều Diệc Oản là người thân duy nhất của anh.

Là cô gái thanh thuần xinh đẹp lại lương thiện, khi anh bị Kiều Diệc Phi đánh cho vỡ đầu chảy máu, hình ảnh cô ôm anh khóc đến chết đi sống lại, luôn mồm kêu gào “Anh, anh không thể chết, anh, anh phải ở bên em” vẫn luôn quanh quẩn trong đầu anh.

Kiều Diệc Oản lớn lên cảnh xinh đẹp động lòng người.

Cô đuổi theo anh tới Đài Bắc, anh tâm hoảng ý loạn trốn tránh, không biết phải làm sao đành vội vã kết hôn với người khác.

Bây giờ, anh tự ném hậu quả mình gây ra.

Cô gái nhỏ luôn chạy theo anh bây giờ đã không còn gì quyến luyến anh nữa, ngược lại lao vào lòng người đàn ông khác, tâm trạng anh hết sức phức tạp.

“Đây là lựa chọn của em, vậy thì, nếu Hà Dĩ Mục phụ em, anh sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho hấn” Nhìn chằm chằm tờ báo cũ, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

9. Chương 8

Chương 7:

“Tiểu thư, xin hỏi cô có hẹn trước với tổng giám đốc không?”

Lễ tân nghi ngờ nhìn Kiều Diệc Oản.

Tổng giám đốc từ trước đến giờ không cho tình nhân của mình xuất hiện ở công ty, anh là người công tư rõ ràng, cuộc sống riêng tương đối nghiêm túc, cho nên đột nhiên có một cô gái xuất hiện khiến cho lễ tân nghi ngờ.

“À... Tôi...” Kiều Diệc Oản hơi hồi hận vì sự lỗ mãng của mình.

Lao ra từ quán café, chẳng hiểu sao cô lại chạy vào trụ sở Hằng Viễn chứ? Lúc ấy trong đầu trống rỗng, chỉ muốn trở lại bên bờ ngực rộng rãi đã cho cô cảm giác an tâm, để cho lồng ngực nở nang của người đàn ông ấy trấn an sự khổ sở trong lòng cô.

“Thôi, tôi không tìm anh ấy nữa”

Cô quay người định đi lại bị gọi lại.

“Là cô! Cô đến đây làm gì?”

Hóa ra là mẹ Hà Dĩ Mục, Hà phu nhân.

“Cháu chào bác” Kiều Diệc Oản chỉ cảm thấy trong lòng thật phiền não.

Hôm nay đúng là không nên ra cửa, chỗ nào cũng gặp phiền toái.

Hà phu nhân mặc một bộ quần áo công sở đắt tiền, chiếc ghim cài áo kim cương tỏa sáng lấp lánh.

Bà liếc mắt nhìn Kiều Diệc Oản một cái rồi hạ lệnh “Đi theo tôi”

Vốn muốn trốn đi nhưng Kiều Diệc Oản lại do dự rồi cuối cùng ngoan ngoãn đi theo bà.

Trong thang máy chuyên dùng cho Tổng giám đốc, Kiều Diệc Oản cúi đầu nhìn mũi giày mình, Hà phu nhân thì quay lưng về phía cô, không thèm nhìn cô lấy một cái.

Cô vụng trộm thở phào nhẹ nhõm.

Như thế này cũng tốt.

Dù sao Hà Dĩ Mục cũng không mê luyến cô bao lâu, nghĩa là anh và cô cũng nhanh chóng chia tay thôi, cô cũng không cần thiết phải dính líu gì tới người nhà anh.

Kiều Diệc Oản cố gắng an ủi mình như vậy, bỏ qua sự chua xót ở đáy lòng.

Mọi người đều là người, nhưng như thế chỉ có con trai bà là kim Cương, còn người khác chỉ là hạt cát dưới chân.

Thực ra tâm tính của Hà phu nhân và mẹ cô cũng tương tự, điều này khiến trong lòng cô không thoải mái. Cũng may là nhanh chóng đến nơi cần đến.

Phòng làm việc của tổng giám đốc nằm trên tầng cao nhất, tầm mắt rất đẹp.

“Mẹ, sao mẹ lại đến đây?” Hà Dĩ Mục nhìn thấy Kiều Diệc Oản, ánh mắt sáng rực rồi nhanh chóng nhìn sang bộ mặt không vui của Hà phu nhân, cho nên trước tiên cứ chào hỏi mẹ mình đã.

“Thế nào, mẹ không thể tới, chỉ cho phép phụ nữ khác tới thôi à?”

Hà phu nhân biết con trai từ trước tới giờ có nguyên tắc không cho tình nhân đến phòng làm việc, nhưng không ngờ lại có thể vì Kiều Diệc Oản mà phá vỡ quy tắc, trong lòng rất bức mình.

“Tiểu Tề, chuẩn bị hai ly nước cam”

“Ta không uống nước cam” Hà phu nhân lạnh lùng liếc Kiều Diệc Oản một cái, bà thêm vào uống loại nước giống cô ta.

“Cho ta trà hoa hồng dưỡng da”

Thư ký Tiểu Tề bị làm khó liếc nhìn ông chủ mình.

“Đi mua” Hà Dĩ Mục nhẹ nhàng nói.

“Vâng”

Tiểu Tề khom người lui ra ngoài, trong lòng âm thầm mắng cái bà già làm mưa làm gió kia hãy chết đi mấy trăm lần, lại có chút cảm tình với Kiều Diệc Oản vẫn mỉm cười.

Phụ nữ rất nhạy cảm, Tiểu Tề có thể phát giác cô gái trẻ tuổi xinh xắn này hình như có quan hệ tế nhị với Tổng giám đốc, cho nên mới bị Hoàng thái hậu cảm thù.

Trước kia Tiểu Tề cũng từng bị Hoàng thái hậu dạy dỗ nhiều lần, không phải là cảnh cáo cô không được vọng tưởng trong lòng, thì cũng đừng dựa vào công việc câu kéo con trai bà... Tiểu Tề thật sự muốn hung hăng mắng vào mặt bà ta: Đừng tưởng thư ký nào cũng muốn leo lên giường ông chủ. Tiểu Tề chả có chút tình cảm nào với Hoàng thái hậu, cho nên vì cùng có mối thù chung, cô tự động đứng cùng một chiến tuyến với Kiều Diệc Oản.

Nếu như tổng giám đốc sau này lựa chọn cô gái ấy làm vợ, cô nhất định sẽ âm thầm giúp một tay.

“Dĩ Mục, em ra ngoài chờ nhé.” Nhìn Hà phu nhân có vẻ có chuyện muốn nói với Hà Dĩ Mục, Kiều Diệc Oản chủ động bày tỏ ý nghĩ muốn ra đại sảnh chờ.

“Không sao”

Hà Dĩ Mục hiểu rõ mẹ mình, bà tìm anh chẳng có chuyện gì quan trọng đâu mà.

Bà là quý phu nhân địa vị cao quý, trước khi kết hôn là Thiên kim đại tiểu thư, sau khi kết hôn sống như một phu nhân an nhàn sung sướng. Nghiêm túc mà nói, chưa bao giờ thực sự phải làm gì, bà chỉ tham gia vài vụ từ thiện hoặc xã giao với người khác, cho đỡ thời gian nhàm chán.

Để Kiều Diệc Oản ngồi yên trí trên ghế salon xong, Hà Dĩ Mục mới cười hỏi Hà phu nhân đang ngồi ở bàn làm việc của mình “Mẹ, mẹ đến tìm con có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì thì không đến thăm một chút được à? Chẳng lẽ mẹ cũng nằm trong danh sách đen của con?”

“Mẹ, khi nào mẹ tới thăm con cũng nhiệt liệt hoan nghênh. Mẹ là đối tượng đặc biệt”

Hà Dĩ Mục hừ một tiếng, hơi đắc ý liếc Kiều Diệc Oản một cái.

Kiều Diệc Oản cảm thấy bà cứ như một cô nữ sinh thích khoe khoang, trong lòng dở khóc dở cười.

Cho dù Hà Dĩ Mục có lấy vợ sinh con thì vẫn là con trai bà mà.

Đính hôn cũng có thể chia tay, kết hôn có thể ly hôn, bạn gái, thậm chí vợ cũng có thể thay đổi nhiều lần, nhưng mẹ vĩnh viễn chỉ có một.

Thật không hiểu sao Hà phu nhân lại muốn xem cô như kẻ địch.

“Con chỉ được cái lời ngon tiếng ngọt, cả thangsnay chưa thấy về ăn bữa cơm nào.” Hà phu nhân oán trách.

“Mấy ngày tới con sẽ tranh thủ về” Hà Dĩ Mục lập tức trả lời.

“Không nói chuyện này nữa, gần đây con có chuyện gì, ru rú trong nhà, nhiều sự kiện xã giao cũng không đi?” Hà phu nhân rót cuộc nói vào việc chính “Tiểu thư Linda định tới Đài Loan nghỉ phép, con nhất định phải tiếp đón nó”

Kiều Diệc Oản đang cúi đầu nghịch tay mình nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Hà Dĩ Mục một cái.

Phụ nữ luôn rất nhạy cảm với tên tuổi của phụ nữ.

Cái cô tiểu thư Linda này, không biết là thần thánh phương nào? “Mẹ, con đã sắp xếp người phụ trách riêng tiếp cô ấy, công việc con rất bận, không thể nào cứ theo cô ấy suốt được”

“Lúc nó ở Đài Bắc, con phải đi với nó chứ” Hà phu nhân không vui hỏi.

“Cùng ăn bữa cơm không thành vấn đề”

“Thái độ của con thế là thế nào? Hamilton tiên sinh chỉ có một cô con gái bảo bối, nếu làm con bé mất hứng, tương lai con sẽ gặp nhiều rắc rối”

“Mẹ, mẹ đừng suy bụng ta ra bụng người. Hamilton tiên sinh là người công tư rõ ràng hơn bất kỳ ai, mẹ hoàn toàn không cần lo lắng mấy thứ này, người con sai đi tiếp đón Linda không khác nhân tình của cô ta là mấy”

“Con càng ngày càng cố chấp” Hà phu nhân bức tức, đồng thời phát tiết hết sự bất mãn của mình lên Kiều Diệc Oản, “đối với một người phụ nữ không hỗ trợ được gì cho sự nghiệp của đàn ông, thỉnh thoảng chó mèo tí thì được, chứ nâng lên trời, không cần thận hồng cả tương lai.”

Kiều Diệc Oản làm bộ không nghe thấy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời u ám như tâm tình của cô vậy.

“Mẹ, dựa vào quan hệ với phụ nữ để tranh giành thiên hạ với đàn ông, cuối cùng còn ra thể thống gì” Hà Dĩ Mục thu hồi nụ cười, ánh mắt lạnh lùng “Mẹ, thời gian trà chiều của mẹ sắp tới rồi, đừng làm cho các cô bác đợi lâu”

Hà phu nhân đứng lên, liếc nhìn Kiều Diệc Oản thêm cái nữa.

“Không giúp một tay cũng không sao, biết rõ bốn phần của mình cũng là cô gái tốt, chỉ sợ không những không giúp được, còn phá hủy sự nghiệp đàn ông”

Hà Dĩ Mục cười khỏ, không muốn nói thêm gì nữa.

Đi tới cửa, Hà phu nhân lại quay lại, dùng âm điệu đủ rõ ràng cho Kiều Diệc Oản nghe thấy “Về sau mẹ không muốn nhìn thấy cô gái này nữa”

Kiều Diệc Oản ở đáy lòng âm thầm nói: Tôi cũng không muốn gặp lại bà, bà già chết tiệt (:D)

Mặc dù cô vẫn không nói gì, nhưng không có nghĩa là cô nhẫn nhục chịu đựng người khác khinh bỉ.

“Mẹ, khả năng này có vẻ khó khăn” Hà Dĩ Mục cười lạnh nhạt, ánh mắt lại vô cùng kiên nghị “Cô ấy sẽ là bầu bạn cả đời của con trai mẹ, trừ khi mẹ không muốn nhìn mặt con, nếu không thì khó mà tránh khỏi chạm mặt”

Lời này vừa nói ra, hai người phụ nữ đều giật nảy mình, túi xách trong tay Hà phu nhân thiếu chút nữa thì rơi trên mặt đất.

Bà nhìn vẻ mặt nghiêm túc của con trai, rồi lại nhìn cô gái đang ngồi thẳng nhưng cúi đầu, sắc mặt càng thêm khó coi “Nếu cô ta muốn làm tình nhân cũng được, mẹ sẽ làm như không nhìn thấy. Nhưng nếu cô ta hi vọng xa vời được làm thiếu phu nhân của Hà gia, không có cửa đâu” Hà phu nhân quăng lại một câu độc ác “Trừ phi mẹ chết, nếu không đừng nghĩ mẹ cho phép nó vào cửa”

Một người phụ nữ chán ghét một người phụ nữ khác là điều bình thường.

Giống như là: cô ấy trẻ trung xinh đẹp hơn, càng có thể hấp dẫn ánh mắt đàn ông.

Mà mẹ chồng ghét nàng dâu, lý do cũng rất đơn giản, vì bị một người ngoài cướp mất con trai mình. Lúc này điện thoại của Hà phu nhân vang lên, Hà Dĩ Mục thừa cơ đưa bà ra cửa.

“Mẹ, mấy bác gái nhất định là chờ sốt ruột quá rồi”

Hà phu nhân tặng thêm cho Kiều Diệc Oản một ánh mắt uy hiếp chán ghét, rồi mới quay đi.

Tiểu Tề vừa đi mua được trà về đầu còn nhễ nhại mồ hôi gặp phải Hà phu nhân đang định đi, Hà phu nhân hừ lạnh một tiếng “Khách đi rồi, trà còn chưa bưng lên, nhân viên như vậy đuổi việc sớm đi”

Tiểu Tề bất đắc dĩ cúi đầu.

Hà Dĩ Mục chờ mẹ vào thang máy, mới quay đầu lại cười với Tiểu Tề.

“Đừng để bụng, tôi mới là ông chủ của cô”

Tiểu Tề cười cười, trong lòng cô cũng biết rõ, chỉ có điều cô ghét cái bà gia không biết tốt xấu, ý thế hiếp người chết tiệt kia thôi.

“Tiểu Tề, chuyện của Kiều tiểu thư đừng có nhiều lời” Hà Dĩ Mục nhẹ nhàng ra lệnh “Vâng” nhưng bản tính tán phét của phụ nữ khiến cô chết cũng phải hỏi thêm một câu “Ông chủ, không biết cô ấy...” “Cô ấy cái gì, cô ấy là vợ ông chủ của cô”

“Ô ô, trời ạ” Tiểu Tề nhẹ nhàng thốt lên “Ông chủ, khi nào thì hai người kết hôn ạ?”

“Kết hôn lên” Hà Dĩ Mục để lại cho cô một nụ cười thần bí, xoay người vào phòng làm việc, tiện tay khóa trái cửa phòng.

Ôi trời ạ! Ông chủ lại lên kết hôn? Chẳng lẽ đến Hoàng thái hậu cũng không biết? Haaa...! Thật muốn xem bà già đó lúc biết hết mọi chuyện sẽ có biểu hiện thế nào! Tiểu Tề huyết sáo. Sảng khoái như trả được thù lớn, tâm trạng vui vẻ quay đi làm việc.

Kiều Diệc Oản lẳng lặng đứng trước cửa sổ, nhìn đường xá nhộn nhịp bên dưới.

Hà Dĩ Mục tươi cười đi tới, từ phía sau ôm lấy eo, cầm đặt lên đỉnh đầu cô.

“Đang suy nghĩ gì?”

Anh lo lắng vừa rồi mẹ làm tổn thương cô.

“Tiểu thư Linda là ai?” Kiều Diệc Oản đặt tay vào lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng hỏi.

“Sao thế? Ghen à?” Giọng Hà Dĩ Mục mang theo nụ cười không ngờ.

“Ừm, có lẽ một chút” Cô thần nhiên thừa nhận.

Có thể khiến ột người mất cao hơn đầu như Hà phu nhân phải cố tình chiêu đãi, cô gái đó chắc phải có lai lịch lớn.

“Anh thật sự vui đấy” Anh vẫn cười như một đứa trẻ được thưởng, hôn lên tai cô, rồi lại hôn lên môi cô.

Đầu cô khẽ nghiêng đi, lẩn trốn.

“Cô ấy là con gái duy nhất của chủ tịch hiệp hội kim Cương quốc tế Hamilton, năm ngoái bọn anh đã gặp nhau một lần ở Nam Phi.” Hà Dĩ Mục giải thích “Cô ấy cảm thấy hứng thú với văn hóa Đông phương, từng muốn đến đây du học, lúc này chắc đi khảo sát trước”

“Cô ấy có thể đến Trung Quốc, ở đó có nhiều văn hóa phương Đông điển hình mà khảo sát, tại sao muốn đến cái đảo Đài Loan nhỏ tí này?”

Anh cười cười “Có lẽ nơi này của chúng ta cũng đẹp”

Kiều Diệc Oản im lặng một hồi rồi bất chợt gọi tên anh “Hà Dĩ Mục”

“Hửm?”

“Chúng ta chia tay, được không?”

Bọn họ đứng rất gần, giọng cô rất rõ ràng, nhưng anh lại như không nghe thấy.

Anh vẫn duy trì tư thế ôm cô từ đằng sau, hai cánh tay từ từ thắt chặt.

Càng lúc càng chặt hơn.

Trên mu bàn tay anh dường như nổi đầy gân xanh, không giấu nổi tức giận.

Cô cảm thấy nhưng không lên tiếng.

“Tại sao?” Rất lâu sau, giọng Hà Dĩ Mục mới khàn khàn hỏi.

“Chúng ta không thích hợp, sự bắt đầu của chúng ta chính là sai lầm”

Kiều Diệc Oản còn nói ra những lý do cũ rích này, thực tế, cô cũng không tìm ra cái cớ nào thích hợp hơn.

“Chết tiệt! Sai lầm, sai lầm, em luôn nói sai lầm, nhưng rốt cuộc anh sai ở chỗ nào? Anh lên giường với người phụ nữ anh yêu, sai ở chỗ nào?”

“Đúng rồi, chính là nguyên nhân này! Yêu!” Kiều Diệc Oản cũng kích động, cô cố gắng trốn khỏi ngực anh, nhưng vô dụng.

“Chẳng lẽ anh yêu em cũng là sai lầm?” Hà Dĩ Mục không thể tưởng tượng nổi.

Hai ngày nay, anh nghĩ là quan hệ của hai người đã được cải thiện, tâm trạng rất tốt. Lại không ngờ tiểu ma nữ này chớp mắt một cái ném anh từ thiên đường xuống địa ngục.

“Rốt cuộc anh yêu cái gì ở em?” Kiều Diệc Oản so với anh còn có phần khó tưởng tượng hơn “Vì thấy em thâm mến người khác? Vì em ngu ngốc đến ăn trưa ở quán café? Hay vì em trẻ tuổi xinh đẹp? Vì em khác xa những người phụ nữ xã giao với anh? Sự mê luyến nhất thời này của anh có thể kéo dài bao lâu? Em vốn tưởng có thể dễ dàng bỏ qua việc thỉnh thoảng lên giường, thỏa mãn sinh lý lẫn nhau, nhưng hôm nay em mới phát hiện ra em không chịu nổi”

Cô không chịu nổi sự chất vấn của Kiều Diệc Viễn, không chịu nổi sự khinh bỉ của Hà phu nhân.

Không chịu nổi tương lai phải sống luôn cúi trước người khác.

Nhưng càng làm cho cô không thể chịu nổi là sự sâu sắc của Hà Dĩ Mục.

Bởi vì anh bỏ ra càng nhiều, đến lúc chia tay cô sẽ càng đau.

Bây giờ cô không hề nghi ngờ sự nhiệt tình của Hà Dĩ Mục đối với cô. Nhưng loại nhiệt tình này có thể thiêu đốt bao lâu? Có lẽ một lúc nào đấy, cô lại trao tất cả cho Hà Dĩ Mục, cô không thể tưởng tượng nổi sau này chia tay sẽ khổ sở thế nào?

Anh mới đi vào cuộc sống của cô hơn một tháng, cũng đã khiến cô tâm hoảng ý loạn, nếu cứ trì hoãn, thì cô sẽ như thế nào? Cô không dám nghĩ nữa.

Cô đột nhiên hiểu ra, loại đàn ông như Hà Dĩ Mục là loại thuốc phiện hảo hạng, lướt qua là có thể nghiện, vừa nghiện một ngày đã muốn lấy mạng người.

Cô phải nhân lúc vẫn còn giữ được mạng, vội vàng tránh né.

“Đến tận bây giờ em vẫn nghĩ anh chỉ là ham muốn nhục dục với em, chỉ là một lúc đùa bỡn ư?” Anh đột nhiên xoay cô lại, bàn tay thô bạo nắm lấy cằm cô, nâng lên.

Anh cúi đầu nhìn gần cô. Trong mắt anh thấy rõ sự âm u, khổ sở và tức giận.

Nhưng lòng cô cũng như trong chảo dầu, không hề dễ chịu hơn chút nào.

“Kiều Diệc Oản, em đúng là người phụ nữ không biết điều, rốt cuộc muốn chà đạp sệ chân thành của anh đến khi nào? Em cho rằng em cứ nói đi là đi, nói chia tay là chia tay sao? Anh cứ hết dụ dỗ em, lại uy hiếp em, tuyệt đối không thả em, cho nên em muốn nuốt sống anh sao?”

“Em không...” Kiều Diệc Oản ngập ngừng, âm điệu nhỏ đến gần như chính cô cũng không nghe thấy.

“Em có. Em tự hỏi lại mình xem đã nói chia tay bao nhiêu lần rồi. Em cho anh là kẻ không có máu, không có nước mắt, sẽ không thấy đau sao?”

“Em không có ý đó...”

“Vậy ý em là gì?”

“Tại sao lại là em?” Cô càng cảm thấy hỗn loạn.

Có lẽ Hà Dĩ Mục đã lén theo dõi cô từ lâu rồi, nhưng ngược lại, cô chỉ biết anh hơn một tháng, cô không hiểu nổi cái sự nhiệt tình mãnh liệt kia từ đâu mà đến, cô hoài nghi những yêu thương dịu dàng này, sẽ đến một ngày tan đi như bong bóng xà phòng.

Cô không yên lòng.

Cô muốn theo bản năng chạy trốn.

Một tháng ngắn ngủi, cô có thể cảm thấy tình cảm với anh vượt qua cả tình cảm mấy chục năm yêu say đắm Kiều Diệc Viễn, điều này khiến cô kinh hoàng, cô cảm thấy tất cả những điều này thật hoang đường.

Huống hồ, cô không hề có tiếng nói gì trong xã hội thượng lưu.

“Nếu yêu một người cần phải có một đồng lý do, em nghĩ đó còn là tình yêu nữa không?”

“Dĩ Mục...”

“Kiều Diệc Oản, em muốn anh phải làm gì em mới tin là anh nghiêm túc?”

Sự tức giận của Hà Dĩ Mục đã bớt đi một chút, nhưng lời đã nói ra miệng khiến cô không biết phải trả lời thế nào. Lúc này dường như mặt nước đang phẳng lặng, nhưng nhờ có biến cố cô sẽ không thể chấp nhận được bị thương, bỏ ra mà không được thừa nhận, nghĩ phải chạy theo mà thấy thương tâm khiến tim cô co rút, không sao thở nổi.

“Dĩ Mục, em xin lỗi, em...”

Kiều Diệc Oản biết mình đã làm tổn thương anh.

Cô thì sao? Cô muốn chạy trốn khỏi chỗ Kiều Diệc Viễn là để được lao vòng lòng anh tìm kiếm sự an ủi, là muốn chứng thực sự lựa chọn của mình không sai lầm.

Cô vốn muốn làm như vậy, nhưng không ngờ lại gặp phải Hà phu nhân, đang đầy nhiệt huyết như vậy bị dội một gáo nước lạnh, cô liền muốn rút lui? Cô luôn là kẻ nhát gan như thế, đối với Kiều Diệc Viễn cũng vậy, mà với Hà Dĩ Mục cũng thế.

Tình cảm của cô tràn đầy khỏi lồng ngực, nhưng chỉ cần gặp một chút gió thổi cỏ lay, cô như con thỏ nhỏ bị kinh hãi, lập tức quay người bỏ chạy.

“Thu dọn hành lý lập tức rời khỏi nhà anh, trước khi em cho anh một câu trả lời chắc chắn, đừng xuất hiện trước mặt anh”

Anh quyết tuyệt nói một câu, khiến Kiều Diệc Oản phút chốc nước mắt rơi lã chã.

10. Chương 9

Chương 8:

Sau khi tan việc Hà Dĩ Mục không về nhà ngay.

Anh đi ăn cơm tối, gọi tất cả những món mà Kiều Diệc Oản bình thường thích ăn.

Sau đó anh đến quán bar, nhưng không uống rượu chỉ uống hai cốc nước lọc, anh có thói quen chỉ lúc vui vẻ mới uống rượu.

Anh tin là lúc tâm trạng không tốt uống rượu sẽ chỉ làm tất cả thêm bết bát mà thôi, thực sự vô bổ.

Kể cả có đau khổ, cũng muốn tỉnh táo đối mặt.

Từ mấy ý trên nói lên anh là người lý trí đến đáng sợ, loại người như vậy trên chiến trường không thể nào không xông pha.

Mà loại người lý trí đến đáng sợ này vừa động đến tình cảm, lại thường rất điên cuồng, cố chấp người thường khó mà so được.

Anh hàn huyên với ông chủ Tiểu Đình một lát, Tiểu Đình hỏi anh đã rước được mỹ nhân về chưa, anh cười cười “Đổi phò với một con thỏ nhát gan muốn có chất lượng phải kiên nhẫn chờ đợi cô ấy tự động nhảy vào lòng mình”

Con thỏ nhỏ nhìn thấy người nguy hiểm sẽ cong đuôi bỏ chạy, mình càng đuổi, nó càng chạy nhanh hơn, nhưng nếu mình dừng bước, nó cũng sẽ dừng quay đầu nhìn lại, mình đuổi tiếp nó sẽ chạy tiếp, nếu mình dừng hẳn, không đuổi theo, nó ngấm mình một lát, ngược lại có thể sẽ nhiệt tình chạy đến chân mình.

Kiều Diệc Oản chính là con thỏ đàn đó, kẻ thợ săn giáo hoạt như anh phải nhìn cho rõ ràng. Anh ngồi ở quán bar đến 11 giờ đêm, rồi lái xe đi dạo lung tung, cứ như muốn đi dạo vòng quanh Đài Bắc, đến khi trời rạng sáng mới về nhà.

Trong nhà tối đen như mực, không có ánh đèn nào chờ đợi anh.

Trước đây, bất kể anh về muộn cỡ nào, bất kể Kiều Diệc Oản có ngủ hay chưa, cô đều sẽ để một chiếc đèn cho anh. Tim anh có vẻ trầm xuống.

Sau khi tan làm, anh chần chừ không muốn về nhà chính là không muốn đối mặt với cảnh này. Các vật nhỏ độc ác kia thật sự đã bỏ anh mà đi rồi.

Đối mặt với Kiều Diệc Oản, anh có đủ mưu kế, nhưng không đủ tự tin.

Con người, thứ mềm yếu nhất chính là trái tim, nhưng kiên cường vô tình nhất cũng là trái tim.

Lúc anh cầm chìa khóa mở cửa, tay hơi run rẩy, chìa khóa xoay vài vòng rồi cuối cùng mở ra.

Từ nay về sau sẽ phải một mình đối mặt với đêm dài đằng đẵng hay sao? Sẽ không còn cô bé dịu dàng trong ngực anh, không còn mùi hương khiến anh trầm mê, không còn cảnh cô làm nũng ăn vạ, khiến anh đỡ khóc đỡ cười.

Anh bật đèn, thay dép đi vào phòng khách, sau đó ngơ ngẩn.

Cái cô bé ngốc nghếch kia đang ngủ trên ghế salon, mi mắt đỏ ửng, miệng chu ra, gương mặt nhem nhuốc.

Tâm hồn treo ngược cành cây cả một buổi tối của anh cuối cùng đã đặt xuống, phút chốc trở nên mềm yếu.

Anh bước khẽ, nhẹ nhàng đến bên cạnh ghế salon, ngồi xổm xuống, ngón tay chạm nhẹ vào chóp mũi cô “Không phải nói đi sao? Không phải nói chia tay sao?”

Có lẽ anh không biết, mặc dù đang chỉ trích cô, nhưng trong giọng nói lại đầy ngọt ngào cưng chiều làm say lòng người. Anh luôn không thể nào giận cô được quá 3 phút.

Kiều Diệc Oản ôm khư khư hai tờ giấy đăng ký kết hôn.

Xế chiều nay Hà Dĩ Mục cho cô chìa khóa kết, nói trong đó là tài liệu về thân phận của cô và chứng nhận học vấn, cô phải đi thì mang hết đi.

Lúc cô mở kết ra, thấy ngay tờ đăng ký kết hôn mình đã ký trong lúc mơ màng ở tầng trên cùng.

Người đàn ông này thật quá đáng, trước khi đi vẫn muốn chinh cô. Cô nghĩ như vậy khóc đến lặng người, khóc đến khi ngủ thiếp, quên cả phải đi.

Hà Dĩ Mục cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Cô gái nhỏ làm anh thương tổn đầy mình đột nhiên mở mắt, nhìn thấy anh sợ hết hồn, đẩy anh ra tỏ vẻ cự tuyệt.

“Không được hôn trộm tôi”

“Vậy thì quang minh chính đại hôn đi” Anh giữ chặt đầu cô, lưỡi xâm nhập vào miệng cô, cô kháng cự, khoe miệng tràn ra tơ bạc trong suốt (mình đoán là nước bọt, haha)

Khi cô sắp không thở được nữa anh mới mỉm cười buông ra.

Cô vút hai tờ đăng ký kết hôn xuống trước mặt anh, hùng hồn chất vấn: “Đây là cái gì?”

“Em thấy rồi” Hà Dĩ Mục tốt bụng trả lời “Chẳng lẽ em không biết thứ này?”

“Này! Cái đồ âm hiểm xảo trá nhà anh, rốt cuộc đã lừa tôi ký tên lúc nào?”

“Em nói thử xem?”

“Anh thật là ghê tởm” Cô đã suy nghĩ cả buổi trưa vất vả lắm mới nghĩ ra ngày anh đưa cô đi mua đồ, bởi vì buồn ngủ, lại ký quá nhiều thứ, sau đó cứ ký đại không nhìn gì cả, cho nên mới tờ đăng ký kết hôn này mới được ký một cách khó giải thích như vậy.

Thì ra mua đồ chỉ là ngụy trang, mục đích cuối cùng chính là để cô ký tên vào đây.

Đúng là tên đàn ông gian trá “Không phải em nói phải đi sao? Sao còn chưa đi?” Anh hỏi xấu xa.

“Tôi...” Kiều Diệc Oản há miệng, tức giận muốn đứng lên, lại bị anh đưa tay ôm lấy “Tôi muốn ở lại hỏi anh, đồ xấu xa. Dám ngang nhiên lừa gạt tôi ký cái này, anh phải chịu trách nhiệm”

“Chịu trách nhiệm thế nào?”

“Thì... như cha sứ nói, cả đời không được xa rời” Cô chợt có chút xấu hổ.

“Em tin anh rồi hả?” Trong lòng Hà Dĩ Mục cuồng nhiệt vui mừng.

“Em...” “Em làm sao?”

Bàn tay anh nâng cằm cô lên, ngón tay có phần thô ráp vuốt ve da thịt mịn màng, hơi ngứa, trong lòng cũng tê tê đại đại.

Cô đỏ mặt.

Cô không biết vì sao mình lại muốn ở lại, nhưng cô biết, nếu cô đi, nhất định sẽ hối hận cả đời.

“Anh là đồ tồi” Kiều Diệc Oản xấu hổ đấm anh một cái “Anh cố ý cho em xem thứ này, cố ý để cho em không thể đi, có đúng không? Anh đúng là đồ tồi giảo hoạt”

Rốt cuộc cô đã nhìn rõ diện mạo thật sau cái gọi là “Thâm tình khẩn thiết”

Nhưng cô lại không thấy ghét.

Dù sao trải qua ký ức được quý trọng như vậy, là kinh nghiệm khó gặp của con người.

Cô cảm thấy dễ dàng nói ra hai chữ chia tay là một kẻ đại ngốc.

Mình ngu như vậy, sao lại bị một tên thợ săn thông minh giả hoạt như vậy chọn trúng chứ? Nghĩ như vậy, trong lòng cô lại ngọt như mật.

“Bảo bối” Hà Dĩ Mục thở dài như rên rỉ bên tai cô “Nếu không, thì anh phải làm gì với em bây giờ?” Cô như con thỏ nhỏ nhất gan, lại cảnh giác như con sóc, anh vừa thân thiết da thịt với cô một lần, cô đã bị người ta thọc ọt dao, cũng không thể trách cô không tin tưởng anh, cũng không thể trách tâm trạng cô hay thay đổi.

Cô nói rất đúng, khi giữa nam và nữ xuất hiện vấn đề, hơn nửa là lỗi của đàn ông, là đàn ông không đúng.

Bây giờ anh đã tỉnh lại, kể cả trong mối quan hệ với Lưu Tĩnh Linh, lúc đầu anh cho là lỗi toàn bộ thuộc về Lưu Tĩnh Linh, bây giờ suy nghĩ lại có lẽ chỉ là mình kiểm soát.

Khiến cho Lưu Tĩnh Linh biến thành như vậy, gốc rễ chính là anh không hề thương cô chút nào, chỉ xem cô như công cụ ứng phó với cha mẹ, chưa từng thực sự quan tâm chăm sóc cô ấy. Khiến cho Kiều Diệc Oản không đủ lòng tin với mình, có lẽ do anh vẫn làm chưa đủ tốt? Cô bé nhỏ sau cả buổi chiều giường cung bật kiếm, bây giờ như con mèo con, co rúc trong lòng anh.

Anh ôm cô thật chặt như một bảo vật lỡ đánh mất vừa tìm thấy.

Những ngón tay thon dài quấn quanh những sợi tóc đen nhánh trơn mềm của cô, cánh tay cường tráng vây quanh vòng eo thon nhỏ, hoàn toàn muốn chiếm giữ thật chặt thậm chí làm đau cô.

“Đau” Kiều Diệc Oản nhỏ giọng kháng nghị, đưa tay đánh anh.

Bắp thịt của anh bèn chắc, cứng rắn, lại làm đau tay cô “Anh thật chẳng dịu dàng gì”

Anh cười nhẹ, chậm rãi buông cô ra.

“Bảo bối, đi ngủ đi”

Anh lảo đảo đứng dậy chạy về phía phòng tắm.

Dục hỏa của anh đã sớm tăng vọt, nhưng hôm nay trải qua cả ngày tâm trạng kích động như vậy, anh sợ không khống chế được mình sẽ cường hãn khiến cô bị thương.

Anh xả nước lạnh như muốn xóa tan lửa nóng dục vọng.

Một đôi tay nhỏ bé sợ sệt ôm lấy anh từ sau lưng.

Cơ thể dính sát của cô cũng giống anh đang hùng hực lửa nóng...

“Bảo bối, làm nhiều lần, tỉ lệ thành công sẽ cao hơn.”

Hà Dĩ Mục bị sự kích thích thiêu đốt, trái tim và thân thể trống rỗng trước khi đến bình minh tuyệt đối thấy thiếu thốn, giống như sự đói khát cả đời này cần được thỏa mãn.

Kiều Diệc Oản rên rỉ, bị sự nhiệt tình, cường hãn của anh quấn lấy, chìm nổi trong biển yêu không một chút do dự.

Rạng sáng hôm sau, vừa đến công ty, Kiều Diệc Viễn được thông báo đi gặp Tổng giám đốc.

Anh cau chặt mày, không biết Hà Dĩ Mục muốn tìm anh làm gì.

Anh còn chưa tìm đến hỏi cho rõ ràng, Hà Dĩ Mục ngược lại ra tay trước chiếm lợi thế? “Tổng giám đốc, anh tìm tôi?”

Khiêm tốn là lễ phép dễ hiểu của cấp dưới, anh tỏ vẻ kính cẩn với người đàn ông này.

“Mời ngồi” Để chiếc bút trong tay xuống, Hà Dĩ Mục thoải mái nở nụ cười với anh.

“Cảm ơn”

Kiều Diệc Viễn cẩn thận ngồi xuống chỗ đối diện, không biết người đàn ông này định tính toán gì.

Muốn đuổi việc anh sao? Hà Dĩ Mục nói lỏng cả vạt, cởi một cúc áo sơ mi.

“Thời tiết thật kỳ quặc, càng lúc càng nóng”

Kiều Diệc Viễn cũng thuận miệng đáp “Đúng vậy, hiệu ứng nhà kính khiến mùa hè càng ngày càng khó chịu, nhất là lòng chảo Đài Bắc, giữa mùa hè mà vừa ẩm, vừa oi ả, rất khó chịu.”

“Nghe nói vợ cậu lớn lên ở Thượng Hải?” Hà Dĩ Mục đột nhiên hỏi.

“À, vâng” càng ngày càng khó hiểu, Kiều Diệc Viễn cũng chỉ biết cẩn thận ứng phó “Ông nội cô ấy là một trong những thương nhân vào đại lục sớm nhất, vốn định lập công ty ở Quảng Châu sau đó lại cảm thấy thị trường Thượng Hải rộng lớn hơn, cho nên đã định cư ở Thượng Hải. Từ nhỏ cô ấy lớn lên cùng cha mẹ ở Thượng Hải, đến khi ông nội lớn tuổi, nhờ cố hương, cô mới theo gia đình trở lại”

“Vậy, cậu có ấn tượng thế nào với Thượng Hải?”

“Là thị trường quốc tế hóa mới nổi, nơi giao tranh của thương gia”

“Vậy cậu xem kế hoạch này thế nào?”

Hà Dĩ Mục đưa cho anh hai tập tài liệu.

Trong lòng Kiều Diệc Viễn hoài nghi, không lẽ anh ta tìm mình, thật sự chỉ để nói chuyện công việc? Nhưng anh chỉ là một phó phòng kinh doanh nhỏ bé, còn chưa đủ tư cách diện kiến tổng giám đốc. Kiều Diệc Viễn nghi ngờ mở tài liệu ra, sau đó trên mặt đầy kinh ngạc.

Một tài liệu là đề cử anh sang đào tạo chuyên sâu ở Harvard – Mỹ, lão hồ ly giáo hoạt quản lý phòng kinh doanh khích lệ anh có thể đào tạo, đưa sang Mỹ học quản trị kinh doanh, có kiến thức quốc tế, sau này về công ty cũng có mặt mũi. Một phần khác, là kế hoạch tiến công vào thị trường Đại Lục của công ty, tạo chỗ đứng trên đại dương, trước tiên lập chi nhánh ở Thượng Hải, sau đó sẽ mở rộng mô hình ở các thành thị.

“Tháng 12 năm ngoái, ba nhãn hiệu châu báu lớn nhất thế giới là Cartier, Tiffany và Bvlgari cũng đã mở chi nhánh ở Thượng Hải” Hà Dĩ Mục chấp tay, nhìn anh vẻ suy nghĩ “Chúng ta đã chậm một bước, thật sự nếu không hành động nhanh, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội”

“Tổng giám đốc, ý anh là?” Kiều Diệc Viễn cũng không ngờ, anh biết trong lời nói của anh ta nhất định có ý tứ.

“Hiện tại cậu có hai lựa chọn, một là đi Mỹ tu nghiệp, hai là đến Thượng Hải khai chiến một trận, nếu thành công, tôi sẽ cho cậu 5% cổ phần công ty, nếu thất bại, từ chức”

5% cổ phần công ty?

Kiều Diệc Viễn khiếp sợ hỏi “Tại sao lại là tôi?”

“Vì tôi đã xem qua tất cả các case cậu phụ trách, mặc dù cậu mới có trình độ đại học, nhưng trên thương trường, trình độ học vấn cũng không hoàn toàn biểu thị năng lực, thương nhân cần có trực giác thiên phú, cậu rất may mắn có cả hai thứ này, hơn nữa rất giỏi vận dụng tất cả tài nguyên và nắm vững cơ hội”

Có thể được một kỳ tài trên thương trường công nhận, Kiều Diệc Viễn khiêm tốn đến mấy cũng có chút kiêu ngạo, lần đầu tiên nở nụ cười thật lòng “Tổng giám đốc, quá khen”

“Vậy, cậu quyết định đi Thượng Hải phải không?”

“Vâng”

Mất cơ hội tu nghiệp, anh cũng không ngại, dù sao đến Đại Lục, anh cũng có thể tham dự khóa học dự thính, có lẽ không hiệu quả bằng sang Mỹ, nhưng cơ hội tốt như thế, có lẽ kiếp này chỉ gặp được một lần, anh tuyệt đối không thể bỏ qua.

Học tập trên thương trường sung sướng thật đản thật, có thể làm một thương nhân thực sự.

“Được, tôi cho cậu thời gian ba ngày, bàn giao lại công việc bên này, sau đó bay sang Thượng hải, chi nhánh bên kia đã thành lập, đang chờ cậu trấn giữ” Hà Dĩ Mục nhìn anh bằng ánh mắt đầy mong chờ.

“Vâng, tổng giám đốc, tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi việc”

“Tôi sẽ giải thích cụ thể với trưởng bộ phận của cậu, cậu ấy sẽ giúp đỡ cậu bàn giao công việc bên này. Được rồi, cậu đi tìm cậu ấy đi”

“Vâng, cảm ơn tổng giám đốc đã cất nhắc” Kiều Diệc Viễn đứng dậy, vươn tay về phía Hà Dĩ Mục.

Hà Dĩ Mục cũng đứng lên, hai người đàn ông bắt tay nhau qua bàn làm việc.

“Hà Dĩ Mục” Kiều Diệc Viễn gọi thẳng tên anh “Làm cấp dưới, tôi vẫn rất tôn trọng địa vị cấp trên của anh, lần này cũng rất cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội. Nhưng tôi vẫn còn muốn nói thêm, mong anh hãy đối xử thật tốt với em gái tôi”

Hà Dĩ Mục cười chân thành.

Kiều Diệc Viễn không nói thế, thì anh cũng không định thay đổi tình cảm.

Dù thế nào hẳn cũng được coi như tình địch, mặc dù đã trở thành quá khứ, nhưng tuyệt đối không thể cho qua dễ dàng.

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ ngộ nhỡ.

11. Chương 10

Chương 9:

Quản lý phòng tài liệu Amy vừa len lén nhắn tin cho bạn trai xong, ngẩng đầu liếc nhìn Kiều Diệc Oản đang ngủ trên bàn làm việc.

Mái tóc dài đen nhánh của cô xõa ra, càng lộ mí mắt tinh tế, có lẽ vì hơi lạnh, sắc mặt của cô hơi tái.

Nhưng bất kể thế nào, Kiều Diệc Oản đều là một tiểu mỹ nhân khiến người ta thích thú mà thân thiết với cô. Nhìn là thấy cô diễm đạm đáng yêu chỉ muốn che chở.

Amy nhún vai một cái, cảm giác ý nghĩ này của mình hơi buồn cười.

Kiều Diệc Oản đi làm ở đây đã hơn một tháng, Amy cũng trở thành đồng nghiệp tốt của cô, lúc rảnh rồi hai người nói chuyện cười đùa, tuy là trưởng bộ phận nhưng Amy bị chọc cười liên tục.

Kiều Diệc Oản là một nữ sinh tương đối trầm tĩnh, thái độ làm việc nghiêm túc, sửa sang, sắp xếp lại toàn bộ tư liệu, ai nhờ tìm cái gì, cô gần như có thể tìm ra trong hai giây, khác hẳn với nhân viên không hề để ý chút nào trước đây.

Khi rảnh, cô thích đọc sách, thỉnh thoảng ngăn người, nhưng gần đây trông cô có vẻ mệt mỏi, cứ có thời gian là nằm ra bàn ngủ bù, không biết hết giờ làm làm những cái gì? Kiều Diệc Oản là một cô nhóc khiến người ta có cảm giác thân thiện, mặc dù rất xinh đẹp, nhưng không hề kiêu ngạo xem thường người khác, cũng không dùng sắc đẹp của mình đi lấy lòng cấp trên. Làm việc với cô, rất yên tĩnh bình thản, kể cả không nói lời nào, cũng không cảm thấy buồn tẻ. Amy muốn tìm áo đắp cho Kiều Diệc Oản đang lạnh run, mà tìm nửa ngày mới nhớ ra hôm nay mình cũng chỉ mặc mỗi bộ quần áo trên người.

Cộc cộc. Cửa bị gõ nhẹ hai cái, Amy thuận miệng nói “Mời vào”

Bây giờ là lúc nghỉ trưa, chẳng lẽ lại là đồng nghiệp nam thăm mền Kiều Diệc Oản đến nói chuyện phiếm? Amy định mở miệng giễu cợt, khi nhìn rõ người đàn ông anh tuấn cao lớn trước mặt, vì kinh sợ quá mức mà chống tay lên bàn vội vàng đứng lên, thiếu chút nữa thì đẩy đổ ghế.

Vội vàng luống cuống sửa sang lại dung nhan mới ngập ngừng khẽ hỏi “Tổng... Tổng giám đốc, chào... chào buổi trưa”

“Chào” Hà Dĩ Mục gật gật đầu.

Dung mạo anh tuấn, khí chất nho nhã, mà ngạo nghễ kia khiến tim Amy đập loạn xạ.

Ôi trời ơi! Bảo sao nhân viên nữ ở đây luôn ảo tưởng với tổng giám đốc.

Cho dù là vì hào quang kim Cương của chiếc ghế tổng giám đốc phu nhân, hay là bạn gái của người đàn ông anh tuần này, cũng đều đáng để rất nhiều phụ nữ lao vào. “Tổng giám đốc, xin hỏi anh có việc gì không?” Amy hí hóp mắt cẩn thận hỏi.

“Không có gì, tôi chỉ tiện đường ghé qua thôi”

Hà Dĩ Mục cầm trong tay một đồng hồ, đi thẳng tới bàn của Kiều Diệc Oản.

Kiều Diệc Oản vẫn ngủ say sả, khi tay anh chạm vào mái tóc cô, cô cũng chỉ hơi nhú mày, trề môi rồi lại tiếp tục ngủ.

Đêm qua cô mệt chết đi. Khỏe miệng anh cong lên, tâm tình vừa vui vẻ vừa thương tiếc.

Ngón tay chạm vào da thịt lạnh cóng của cô anh mới nhớ ra mục đích đến đây, vội vàng choàng áo lông dê lên vai cô, nhét cả miếng đệm mềm mại vào sau lưng cô.

Anh nhìn quanh bốn phía nghĩ xem có nên trang bị một phòng nghỉ cạnh cửa sổ không, để giường đơn, để Kiều Diệc Oản sau này có thể nằm nghỉ trưa một chút.

Cô nhóc cổ chấp này kiên quyết không chịu đến phòng nghỉ rộng rãi thoải mái của anh nghỉ trưa, mặc dù anh đã khuyên bảo nhiều lần nhưng cô vẫn không chịu đồng ý.

Amy tròn mắt há mồm nhìn tổng giám đốc, quả thật không thể tin vào mắt mình được.

Trời ạ! Có ai nói cho cô biết đây không phải là thật đi? Kiều Diệc Oản lại chính là người phụ nữ có quan hệ thân thiết với tổng giám đốc.

Bảo sao đối với những người theo đuổi kia cô đều nhìn không vào mắt “Cô tên là Amy phải không?” Hà Dĩ Mục quay đầu hỏi Amy.

“Vâng, vâng, tổng giám đốc” Amy hưng phấn đến đỏ cả mặt.

“Sau này nhờ cô chăm sóc cô ấy nhiều hơn”

Amy gật đầu như bằm tỏi.

“Không có gì! Tổng giám đốc, tôi nhất định sẽ chăm sóc Kiều Diệc Oản thật tốt”

Hà Dĩ Mục đi ra, Kiều Diệc Oản vẫn chưa tỉnh.

Điện thoại đổ chuông nhắc lịch, cho nên anh đành buông tha cô bé yêu quý đang ngủ rất ngọt ngào để trở về phòng làm việc “Cha, cha tìm con có chuyện gì không ạ?” Anh gọi lại.

“Nghe nói con không thèm gặp Lynda tiểu thư” Giọng ông có vẻ không vui.

“Cha, Hà thị của chúng ta không cần bất kỳ người phụ nữ có gia thế nào nào dặt gấm thêm hoa nữa, cha không cần phải bán con cầu vịnh chứ?”

“Đồ láo toét” Ông Hà quát vào điện thoại “Ta cũng chỉ suy nghĩ cho tiền đồ của con. Trên thương trường, thêm một mối quan hệ là mở ra thêm một con đường”

Hà Dĩ Mục mỉm cười “Cha, con đã nhận Hamilton tiên sinh là cha nuôi, cho nên con căn bản không cần thêm bản lĩnh con gái ông ấy nữa”

“Cái gì?” Ông Hà vừa mừng vừa sợ “Thằng nhóc này, con nói thật chứ?”

“Cha, cha nuôi đã nhìn nhận con là một nhân tài, chỉ có cha mẹ luôn nghĩ con phải nhờ vào các mối quan hệ mới có thể phát triển Hà Thị, con thật sự đau lòng”

Ông Hà cũng cười “Con là con ta, tất nhiên ta phải suy nghĩ cho con nhiều hơn. À phải, nghe nói con kết hôn với Kiều Diệc Oản?”

“Đúng vậy” Ngay sau ngày hóa giải hiểu lầm, Hà Dĩ Mục đã chở Kiều Diệc Oản đến tòa án công chứng kết hôn, về phần có thông báo việc cử hành hôn lễ hay không, anh cũng chưa vội.

Lần trước, anh không muốn quá ích kỷ. Vẫn muốn cho cô một cơ hội, nếu hai người thực sự chia tay, anh cũng không muốn cuộc sống của Kiều Diệc Oản lại trải qua một kinh nghiệm “ly hôn”

Thế nhưng lần này, bất kể thế nào anh cũng không buông tay.

Ở bên cô càng lâu, anh lại càng rõ ràng cô là người phụ nữ duy nhất anh muốn yêu thương nghiêm túc cả đời này.

Kể cả sau này Kiều Diệc Oản đổi ý, anh cũng tuyệt đối không buông ra.

Ông Hạ im lặng một hồi mới nói “Ta đã cho người điều tra thân thế của nó, mặc dù không phải gia đình quá giàu có, nhưng cũng là gia đình khá giả ở Đài Nam, xem như cũng môn đăng hạ đối với nhà chúng ta”

Hà Dĩ Mục nhún nhún vai.

Anh đối với cái quan niệm môn đăng hộ đối cũng không phủ nhận, nhưng kể cả Kiều Diệc Oản xuất thân thế nào, cũng sẽ không ảnh hưởng đến sự lựa chọn của anh

“Mặc kệ mẹ con có thái độ thế nào, ta cũng không can thiệp vào hôn nhân của con nữa” Ông Hà thở dài.

Hà Dĩ Mục ngẩn ra, sau đó thật lòng nói “Cảm ơn cha”

“Chuyện mẹ chồng nàng dâu vốn như nước với lửa, trước mắt mẹ con có thể không thêm để ý đến con bé, dần dần sẽ tốt hơn. Chỉ có điều, bất kể Kiều Diệc Oản có sinh hay không, con đều phải cho ta một thằng cháu đích tôn”

Nói cách khác, nếu Kiều Diệc Oản không sinh được con trai, nhất định phải kiếm người khác hoàn thành “trách nhiệm nặng nề” nối dõi tông đường, cho dù là tình nhân cũng được.

Một câu nói, nháy mắt phá vỡ biểu hiện sáng suốt của ông Hà vừa rồi, tóm lại ông cũng chỉ là ông già thông thái rơm. Hà Dĩ Mục thở dài “Cha, chẳng lẽ nhiều năm qua, mẹ yên ổn ngồi ở vị trí Hà phu nhân là dựa vào con sao?”

Nếu như bà không sinh con, có phải đã bị hạ bệ sớm rồi? Ông Hà không trả lời, xem chur đồng tình.

“Con thật sự cảm thấy buồn thay ẹ” Hà Dĩ Mục thở dài “Nhưng con sẽ không để vợ mình rơi vào nông nổi đó”

“Con có ý gì?”

“Bất kể con trai hay con gái, con của con sẽ do vợ con sinh ra. Con, không cần con riêng”

“Khốn kiếp, con là người bình thường nhà họ Hạ sao? Hà gia chúng ta a đời con một, sản nghiệp lớn như vậy, phải có người thừa kế”

“Con gái cũng có thể thừa kế được”

“Phụ nữ thì làm được chuyện gì lớn?” Ông Hà hừ lạnh.

“Cha, cha càng nói như vậy, con càng ước gì Oản Oản sinh con gái, con mạn phép để cho con gái cho thừa kế gia nghiệp”

“Con, con... đồ bất hiếu” Ông Hạ giận điên cuồng điện thoại.

Hà Dĩ Mục từ từ để điện thoại xuống, lấy tay bóp trán.

Con gái.

Con trai. Nếu không có đứa nào thì sao? Cả đời này anh chỉ cần một mình Oản oản là đủ rồi.

Hà Dĩ Mục đột nhiên cười cười. Anh trước đây từng hi vọng, mình gặp được Kiều Diệc Oản lúc còn trẻ, nhưng bây giờ anh đột nhiên cảm thấy ông trời đối xử với anh không tệ, cho anh một cuộc sống hoàn mỹ.

Nếu lúc còn trẻ anh lựa chọn Kiều Diệc Oản, mặc dù anh có kiên trì yêu thương, nhưng khó tránh khỏi cha mẹ ở sau lưng xía vào, khiến Kiều Diệc Oản thêm khó khăn.

Còn bây giờ anh đã đủ trưởng thành, đủ lớn mạnh, quyền lực ở Hà thị cũng hoàn toàn rơi vào tay anh, cha mẹ cũng không làm gì được nữa.

Cuộc đời anh do anh làm chủ, sẽ không bị bất kỳ kẻ nào quản chế nữa.

Anh có thể bảo vệ người phụ nữ của mình cả đời.

“oản oán... Nhớ tới cô nhóc mềm mại này, tim của anh, lại cảm thấy vô cùng ấm áp”

Trước khi tan việc, một cuộc điện thoại khẩn ở nước ngoài kéo Hà Dĩ Mục, phía nhà cung ứng xảy ra chút vấn đề, anh khẩn cấp triệu tập cuộc họp, thời gian nửa tiếng một tiếng khó mà kết thúc, cho nên anh gọi điện cho Kiều Diệc Oản, để cô về nhà trước.

“Em cũng không yếu diệu đến vậy, đừng lo lắng”

Kiều Diệc Oản không chịu được sự dằn dò rầy rà của anh, rõ ràng có tài xế đưa cô về, còn cái gì mà phải lo lắng? Bình thường đều là Hà Dĩ Mục tự mình lái xe, chỉ khi nào thực sự không thể phân thân thì mới đề tài xế đưa Kiều Diệc Oản về.

Anh bắt đầu dĩ cười cười, anh cũng quen với sự độc lập tự chủ của cô rồi, nhưng cứ không ngừng lo lắng được “Cố gắng lên, em về làm mẩu món ăn thích nhất cho anh” Kiều Diệc Oản cũng cảm thấy thái độ của mình hơi tệ vội vàng bổ sung một câu.

“Ừ” Anh nói “Oản oán, anh yêu em”

“Được rồi, được rồi, ngày nào cũng nói, anh không thấy phiền à?”

Kiều Diệc Oản liếc mắt nhìn tài xế đang hé miệng cười, đỏ mặt cúp điện thoại.

“Thiếu phu nhân, cô thật là có phúc, thiếu gia là một người chồng tốt” Tài xế cười he he.

Những người xung quanh Hà Dĩ Mục chắc cũng biết chuyện anh kết hôn rồi.

Đường đường là một kim Cương vương tử mà lại kết hôn khiêm tốn như vậy, mặc dù họ không hiểu nổi, nhưng người có tiền thường không làm việc theo suy đoán thông thường, cho nên bọn họ cũng sẽ không ngạc nhiên hỏi đông hỏi tây.

“Chẳng phải đâu, anh ấy cứ như ông già, cả ngày rầy rà sai bảo, phiền chết đi được” Kiều Diệc Oản hờn dỗi phản bác.

“Có thật không, nhưng theo tôi được biết, thiếu gia là người không nói nhiều. Có nhiều khi cả ngày không thấy anh ấy nói lời nào”

“Vậy chắc anh ấy đặc biệt thích quản tôi, chẳng có chút tự do nào cả” Kiều Diệc Oản nghe vậy trong lòng ngọt ngào nhưng vẫn cứ mạnh miệng. Tài xế nhìn đôi má hồng hồng của cô, rõ ràng là một cô bé ngây thơ đáng yêu đang rất hạnh phúc.

Đưa cô đến nơi, tài xế lập tức đi luôn, sau khi ra khỏi thang máy, Kiều Diệc Oản xách một túi thực phẩm mua ở siêu thị, tay kia lục trong túi tìm chìa khóa.

“Hi, chị Tư”

Một thiếu niên cao gầy núp trong bóng tối chợt đi tới, dọa cô giật mình, túi trên tay rơi xuống đất. Thức ăn bên trong văng tung tóe.

“Tiểu Phi?” Kiều Diệc Oản kinh ngạc nhìn thiếu niên cột nơ trước mặt. Cậu mặc áo trắng, một chiếc quần rộng thùng thình, giày thể thao hàng hiệu, tóc nhuộm màu bạch kim, tai trái đeo một chiếc vòng đá, chẳng khác gì mấy thằng thanh niên đầu đường xó chợ.

“Là em mà... chị Tư, chị không phải nhanh như vậy đã quên mất em chứ?” Kiều Diệc Phi khom lưng giúp cô nhặt đồ văng trên đất.

“Không phải em đang đi học sao? Chạy đến đây làm gì?”

Kiều Diệc Oản biết chuyện tuyệt đối không đơn giản như vậy, quan hệ của cô với chị em từ trước đến giờ đều không tốt chút nào, Kiều Diệc Phi đột nhiên xuất hiện, quả thật là bất thường.

“Em nhớ chị, đến thăm một chút không được sao?”

“Em tốt bụng thế sao?” Kiều Diệc Oản cười lạnh.

“Chị vĩnh viễn là chị gái em, còn nữa em đã đến, chẳng lẽ chị không mời em vào nhà nghỉ ngơi một chút?” Kiều Diệc Phi lắc các nói.

Kiều Diệc Oản cau mày nhìn hấn, không hiểu rốt cuộc đang làm cái trò gì.

“Chị Tư, chị không định nói với bố mẹ chuyện đang ở chung với đàn ông à?” Kiều Diệc Phi nhếch mày vẻ khinh thường “Phải không, em biết chị đang ở chung với một người đàn ông, với khả năng của chị không thể ở trọ ở một nơi xa hoa như thế này, có lẽ, em có thể gặp thẳng người đàn ông kia, nói với anh ta chị là một người vô tình đến mức nào, đến em trai cũng không cho vào nhà”

Kiều Diệc Oản nhìn hấn chằm chằm, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, mở cửa cho Kiều Diệc Phi đi vào.

Cô không muốn gây phiền toái cho Hà Dĩ Mục.

Kết hôn là việc đại sự cả đời, cô không biết cho người nhà biết, ngoài việc từ đầu bọn họ đã đoạn tuyệt quan hệ với cô, cũng vì cô biết người nhà mình đức hạnh ra sao, bọn họ ước gì leo lên gia đình phú quý như Hà gia, đến lúc đó không biết còn xảy ra những chuyện khó coi gì nữa.

Kiều Diệc Phi vừa vào nhà đã nhìn đông nhìn tây rồi huyết sáo “Thật tốt nha. Chị Tư, em còn lo lắng chị cả đời chạy theo cái tên Kiều Diệc Viễn ngu ngốc kia cơ đấy”

“Câm miệng, cậu rốt cuộc muốn cái gì?” Kiều Diệc Oản lạnh lùng đáp.

Cô vẫn nhớ khi còn bé, Kiều Diệc Phi được mẹ ngậm cho phép, nó dám cầm gạch đập vào đầu Kiều Diệc Viễn, nếu không kịp thời đưa đi bệnh viện chắc Kiều Diệc Viễn đã chết rồi.

Khi đó Kiều Diệc Viễn máu chảy đầy đất, cũng chính từ lúc đó cô thấy sợ máu.

Kiều Diệc Viễn từ nhỏ đã hiểu chuyện, không bao giờ phản ứng lại sự khiêu khích của chị em Kiều gia, cho nên Kiều Diệc Oản mới không ưa sự phách lối của chị em nhà mình.

Kiều Diệc Phi thờ ơ nhún vai “Chị Tư, em có thể ở đây vài ngày được không?”

“Không được”

“Chị Tư, chị thật không thương chị em gì cả” Kiều Diệc Phi kêu to.

“Cậu đừng nghĩ bừa. Tôi đã bị cha mẹ đuổi ra khỏi nhà, không còn là người của Kiều gia nữa” Kiều Diệc Oản mắt lạnh nhìn hấn “Bọn họ là hai ông bà già ngu ngốc, để ý đến họ làm gì.” Kiều Diệc Phi cũng chẳng hề để ý nói “Trong lòng em, chị vĩnh viễn là chị Tư yêu quý”

Kiều Diệc Oản nhìn hấn chằm chằm “Đừng nói những lời vô ích. Rốt cuộc cậu tới đây làm gì?”

Kiều Diệc Phi liếc mắt vòng vo hồi lâu, cuối cùng mới cúi đầu, ngập ngừng nói “Em đâm người ta, muốn tìm một nơi tránh mấy ngày”

Kiều Diệc Phi từ nhỏ đã được nuông chiều quá mức, trong trường học cũng vô kỷ luật, chẳng khác gì một tên côn đồ, cả ngày chỉ biết ăn chơi sa đọa, gây gổ đánh nhau.

Trước kia gây chuyện vặt vãnh, cha mẹ hấn còn lấy tiền giải quyết được, nhưng lần này, hấn chém bị thương một người thân của đại ca xã hội đen, đối phương đã nói, không cần tiền thuốc thang, chỉ cần bàn tay phải của kẻ chém người Kiều Diệc Phi”

Lúc này Kiều Diệc Phi mới ý thức được mình đã thực sự gặp họa, vội vàng từ Đài Nam chạy đến Đài Bắc tị nạn.

Nghe xong lời kể của em trai, Kiều Diệc Oản thấy trước mặt tối sầm, trong nháy mắt cảm thấy bụng lại lâm lâm đau.

Cô kéo mạnh tay Kiều Diệc Phi lôi ra ngoài “Cút, cút ra ngoài cho tôi”

“Kiều Diệc Oản, em không còn chỗ nào để đi, ba mẹ bảo em đến chỗ chị”

Kiều Diệc Phi cao to hơn Kiều Diệc Oản, có chết cũng không chịu đi, cô cũng không còn cách nào khác.

“Ba mẹ còn nói, chị nhất định phải chăm sóc em, để em đi tìm Kiều Diệc Viễn, cùng lắm thì để anh ta gánh tội thay em, bây giờ là thời điểm anh ta báo đáp Kiều gia” Kiều Diệc Phi có vẻ đắc .

Kiều Diệc Oản tức giận đến toàn thân phát run, cô cảm thấy xấu hổ vì đã sinh ra trong một gia đình như vậy.

Cô cảm thấy bụng càng đau dữ dội hơn, cô không thể đứng vững nữa, ngã lảo ra “Hà tiên sinh, xin ngài nhanh chóng đến bệnh viện Y, phu nhân của ngài hiện đang rất nguy hiểm”

Hà Dĩ Mục nhận được điện thoại của bệnh viện cả người cứng đờ, cấp dưới rõ ràng thấy vẻ mặt anh không bình thường, vội vàng ngừng thảo luận, chăm chú nhìn anh. Cúp điện thoại xong, Hà Dĩ Mục bình tĩnh nói với họ “Tôi có việc phải đi trước, Diệp Phàm sẽ phụ trách mọi người tiếp tục thảo luận”

Nói chưa dứt, anh đã bước nhanh ra khỏi phòng họp.

Diệp Phàm không yên lòng, cũng chạy theo Hà Dĩ Mục xuống lầu.

Anh vội vã chạy ra bãi đỗ xe, quả nhiên thấy Hà Dĩ Mục đang ngẩn ngơ đứng đó.

“Tổng giám đốc, có chuyện gì vậy?” Anh vội vàng tiến đến hỏi.

Ánh mắt Hà Dĩ Mục mờ mịt “Diệp Phàm, xe tôi ở chỗ nào?”

Đầu óc anh bây giờ trống rỗng, chỉ muốn chạy ngay tới bệnh viện, mà không sao tìm được xe của mình. Tay anh run run, Diệp Phàm cầm chìa khóa trong tay anh, tìm được xe của anh, mở cửa ra, để anh ngồi vào ghế lái phụ”

“Tổng giám đốc, để tôi đưa anh đi”

Không biết vượt qua mấy đèn đỏ, rốt cuộc bọn họ cũng tới được bệnh viện.

Sau khi hỏi thăm bác sĩ, Hà Dĩ Mục mới biết Kiều Diệc Oản vì quá kích động nên đau bụng chảy máu, suýt thì sảy thai.

Hà Dĩ Mục ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, nắm tay cô, hai người nhìn nhau hơi xấu hổ.

Bọn họ cũng không phát hiện, cô lại mang thai.

Anh và cô đều không có kinh nghiệm, lần này không biết là nên sợ hay nên vui.

“Sao lại tức giận như vậy?” Hà Dĩ Mục sau khi xác định cô không sao mới hỏi.

“Xin hỏi...” Kiều Diệc Phi vẫn núp bên cạnh từ từ đi đến.

Cậu cũng chỉ là cố ý trêu chị chút thôi, cũng chỉ là vài câu nói, ai biết chị sẽ tức giận như vậy. Nghe Kiều Diệc Phi giải thích bập bõm xong, sắc mặt Hà Dĩ Mục tái xanh, lôi hắt ra khỏi phòng bệnh “Anh dẫn em đi đâu... A”

Một đám mạnh rơi vào bụng Kiều Diệc Phi, không đợi hắt kịp phản ứng, một một đám nữa giáng xuống.

Kiều Diệc Phi rõ ràng là cao thủ đánh đám, lúc này lại hoàn toàn không có sức đánh trả.

Cuối cùng vẫn nhờ Diệp Phàm sợ gây án mạng, kéo Hà Dĩ Mục ra.

Kiều Diệc Phi vừa giận vừa hờn, nhưng đối mặt với lửa giận bùng bùng của anh, không dám ho he nửa tiếng.

“Cậu tới Đài Bắc trốn tránh?” Hà Dĩ Mục lạnh lùng nhìn hắt “Được, tôi giúp cậu”

“Thật chứ...” Kiều Diệc Phi lại vui vẻ, chỉ cần không bị bọn xã hội đeo đuổi theo chặt một cánh tay, chỉ bị đánh một trận thì ăn thua gì?”

“Diệc Phàm, liên lạc luật sư của tôi, giam cái kẻ bại hoại của xã hội này vào ngục! Đợi đến lúc vợ tôi vui vẻ, thì thả ra”

12. Chương 11

Chương 10:

“Này, anh hãy thành thật khai ra, rốt cuộc anh còn mấy nơi đẹp như thế này?”

Trong gió thu mát mẻ, Kiều Diệc Oản nhàn nhã nằm trên xích đu, anh ngồi bên cạnh xem tài liệu.

Trời xanh, mây trắng, bãi cỏ mượt mà, khó mà có được một ngày nghỉ mà tất cả đều đẹp như vậy.

Kể từ khi phát hiện cô có thai, Hà Dĩ Mục không chỉ không cho cô xuống bếp, còn mời vú nuôi đã chăm sóc anh từ nhỏ ở Hà gia đến chăm sóc cho cô.

Quan trọng nhất là, bọn họ rời khỏi cao ốc xa hoa, chuyển đến căn biệt thự khác biệt này.

Bỏ tài liệu “Phương pháp chăn thả gia súc” xuống, ôm cô vào lòng.

“Bỏ em ra đi, vú nuôi nhìn thấy, lại cần nhân” Kiều Diệc Oản thầm thì kháng cự. Vú nuôi mặc dù tuổi chưa quá già, nhưng tính tình bảo thủ, đối với những hành động thân mật trắng trợn từ trước đến nay luôn thấy không thuận mắt, nếu không nói gì thì cũng hừ lạnh vài tiếng.

“Vú còn đang ở trong bếp, sẽ không thấy đâu” Hà Dĩ Mục ngửi mái tóc cô, bàn tay êm ái vuốt ve cái bụng đã nhô lên “Thật khó tưởng tượng, ở đây có một sinh mệnh nhỏ”

“Anh ngày nào cũng nói đi nói lại, em nghe phát chán rồi”

Kiều Diệc Oản ngáp một cái.

Cô không bị nôn ọe nhiều, nhưng trở nên thích ngủ, thật lo lắng sau này sẽ sinh ra một bảo bối chỉ biết lười biếng ngủ “À, anh định trừng phạt tiểu Phi thế nào? Hôm qua nó lại gọi điện tới oán trách em” Nhớ đến bộ dạng kêu gào qua điện thoại của Kiều Diệc Phi, Kiều Diệc Oản nở nụ cười.

Đến bây giờ cô cũng chưa biết em trai bị đưa đến đâu, Hà Dĩ Mục cảnh cáo Kiều Diệc Phi không được nói cho cô biết, nếu không sẽ cho cậu ngồi tù chung thân.

Thật ra Hà Dĩ Mục đưa Kiều Diệc Phi vào trại giáo dưỡng thiếu niên, cũng không thực sự giam vào ngục.

“Không có gì, bọn trẻ phải hiểu được thực tế tàn khốc thế nào, đừng tưởng có chút tiền là có thể hoành hành ngang ngược”

“Đáng tiếc ba mẹ em không hiểu được đạo lý này, nên mới dung túng nó như tiểu bá vương” Kiều Diệc Oản thở dài “Nhưng hôm qua nó đã nói xin lỗi em”

Kiều Diệc Oản cảm động nhất thật ra chính là câu “em xin lỗi” của Kiều Diệc Phi, thằng nhóc đáng chết này từ bé chưa bao giờ nói ra từ này, kể cả biết rõ mình làm sai cũng chết không nhận lỗi.

Học được cách nói xin lỗi cũng là một bài học bắt buộc của con người.

Xem ra nơi nó được đưa đến cũng có nhiều ích lợi “Dĩ Mục, em thật sự biết ơn anh” Cô dính vào tai anh, giọng hết sức mềm mại.

Cảm ơn anh đã yêu em.

Cảm ơn anh đã yêu cả những người nhà không tốt của em.

“Cảm ơn rồi, bây giờ tới yêu thương” Anh chu miệng lên.

Cô cười khi khi một tiếng, cũng học theo anh chu miệng lên, đụng môi với anh.

Anh và cô vui vẻ chơi trò hôn tiếp sức.

“Thiếu phu nhân, điện thoại của cô” Giọng vú nuôi cất lên.

“Vâng, con biết rồi”

Kiều Diệc Oản vội vàng nhảy xuống khỏi đùi Hà Dĩ Mục, làm anh sợ tới mức vội ôm lấy cô.

Anh đánh vào hông cô hai cái “Cẩn thận”

Cô làm cái mặt quỷ với anh “Em đi nghe điện thoại, chắc lại cái tên tiểu Phi kia gọi đến oán trách”

Năm phút sau, Kiều Diệc Oản quay lại bên cạnh anh.

“Dĩ Mục, em muốn đi Thượng Hải”

Hà Dĩ Mục nhăn mày lại “Kiều Diệc Viễn xảy ra chuyện gì à?”

Kiều Diệc Oản thở dài.

“Bệnh anh ấy rất nặng”

Cô hơi nhức đầu, sao những người bên cạnh cô đều xảy ra chuyện chứ? “Chồng à...” Cô nũng nịu ngã vào ngực anh “Yên tâm, Em chỉ đến xem anh ấy, nếu không sao sẽ quay về”

“Nhưng mà thân thể em...”

“Bác sĩ nói đây là thời kỳ ổn định, không sao..., em sẽ cẩn thận chú ý”

“Vậy anh tìm y tá đặc biệt đi cùng em”

“Không cần phải phiền toái vậy chứ?”

“Nghe lời”

“Được rồi”

Hai tay Hà Dĩ Mục ôm chặt lấy cô, im lặng hồi lâu, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô.

“Vậy anh chờ em về”

Ở bệnh viện Thượng Hải, sắc mặt Kiều Diệc Viễn tái nhợt, cầm đầu râu, nhìn rất tiêu tụy.

Anh nhìn cái bụng đã nhô lên của Kiều Diệc Oản với vẻ mặt phức tạp, sau đó lặng lẽ nhìn đi chỗ khác.

“Anh, sao anh lại bệnh ra thế này?” Kiều Diệc Oản hơi tức giận nhìn hắn “Chị dâu đâu?”

“Không có gì nghiêm trọng” Kiều Diệc Viễn ho khan hai tiếng, giọng nói hết sức lạnh nhạt “Chỉ một mõi quá độ, bệnh đau dạ dày tái phát thôi”

“Đã thủng dạ dày rồi, còn kêu không có chuyện gì lớn” Cô trừng mắt nhìn anh.

Kiều Diệc Viễn không trả lời.

Kiều Diệc Oản ngồi xuống bên cạnh giường anh “Anh, mấy tháng không gặp, sao anh lại trở nên thảm thế này? Công việc khổ cực vậy sao? Em sẽ về kiến nghị với Dĩ Mục”

“Không liên quan đến chuyện công việc” Ánh mắt Kiều Diệc Viễn trầm xuống.

“Vậy thì vì cái gì?” Tim Kiều Diệc Oản xẹt qua một dự cảm chẳng lành.

Từ lúc cô đến Thượng Hải không gặp chị dâu, chẳng lẽ... Nhưng bọn họ mới kết hôn không bao lâu mà. “Đứa bé trong bụng cô ấy không phải của anh” Kiều Diệc Viễn lạnh lùng nói.

“Hả?” Kiều Diệc Oản rất kinh ngạc “Anh, sao lại như thế được?”

“Có lẽ ngay từ đầu anh không nên tới Thượng Hải” Anh quay đầu nói rất nhỏ “Anh không nên đến nơi mà cô ấy đã lớn lên”

“Anh, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Anh cười tự giễu “Cô ấy đã từng qua lại với con trai của một quan chức cao cấp”

Lòng Kiều Diệc Oản trầm xuống.

“Tên kia là một công tử đào hoa, trái tim cô ấy bị tổn thương nhiều lần mới quyết định cắt đứt, hoàn toàn quên hẳn đi. Nhưng trước khi kết hôn với anh, cô ấy lại không nhận được chạy về Thượng Hải gặp hẳn, lần đó, có lẽ có đứa bé này, cô ấy cũng không xác định được đứa con là của ai” Anh thở dài một hơi.

Kiều Diệc Viễn đến Thượng Hải làm việc, tất nhiên phải giao tiếp với giới thượng lưu, cũng khó tránh khỏi chạm mặt với tên công tử kia, lúc mới cưới vợ anh còn cố tránh, nhưng dù sao giấy vẫn không gói được lửa, sự thật cuối cùng cũng phơi bày ra ánh sáng.

Đối với sự phản bội của vợ, Kiều Diệc Viễn cũng không có cảm giác mây, có lẽ anh cũng không thương cô.

Anh chỉ đau ặt mũi và tự ái đàn ông của mình.

“Có lẽ, đây là ông trời trừng phạt sự hèn nhát của anh” Anh lẩm bẩm.

Anh tính thế này lại làm thế khác, tự tay đẩy cô gái mình yêu vào vòng tay kẻ khác, còn bản thân thì vô tình gặt quả đắng hơn.

Đây là ông trời trừng phạt anh.

Nhưng tim anh, vô cùng đau đớn.

Kiều Diệc Oản đưa tay vỗ vỗ anh.

Anh rút cuộc không kìm nén nổi vui mặt trong hai bàn tay khóc nức nở rồi ngủ thiếp đi.

Đây là lần đầu tiên sau một tháng trời anh ngủ say như vậy.

Kiều Diệc Oản từ phòng bệnh ra ngoài, tính đi hóng mát một chút.

Y tá đặc biệt Tiểu Mễ đi theo cô đến Thượng Hải nói “Hà phu nhân, có một cô gái chờ cô đã lâu” “Ai vậy?” Kiều Diệc Oản tò mò hỏi.

Tiểu Mễ chỉ cô gái đang ngồi trên ghế băng ngoài sân cỏ.

Kiều Diệc Oản đi tới

“Chị dâu”

Vốn là một cô gái xinh đẹp bây giờ gầy gò tiều tụy, trông già hơn so với tuổi, cô mặc một chiếc quần dài mộc mạc, so với trang phục hoa lệ trước kia có phần giản dị.

“Em gái” Cô mệt mỏi ngẩng đầu nhìn Kiều Diệc Oản “Ngồi đi”

Kiều Diệc Oản ngồi xuống bên cạnh.

“Chị rất ghen tị với em”

Kiều Diệc Oản có vẻ không hiểu

“Mặc dù Kiều Diệc Viễn kết hôn với chị, nhưng ẩn sâu trong lòng anh ấy luôn có bóng dáng một người, chị cũng biết. Hơn nữa chị hiểu anh ấy là một người đàn ông kiêu ngạo, sẽ kiên trì với sự lựa chọn của mình, bỏ qua mọi thứ, chị cứ nghĩ rằng hạnh phúc của mình sẽ kéo dài mãi mãi...” Cô chợt ôm mặt “Trước đây chị rất bừa bãi, nhưng từ sau khi kết hôn với anh ấy, chị chỉ yêu mình anh ấy, thật sự”

Nếu quyết định lấy anh trai, tại sao còn có đêm ở Thượng Hải đó?

Kiều Diệc Oản thấy người phụ nữ này đau khổ muốn chết không muốn chỉ trích thêm, nhưng cô không thể không âm ỉ thay anh trai. Đều là người trưởng thành, phải chịu trách nhiệm với hành động của mình, không phải sao? “Chị đã phá thai, chị thề sau này sẽ chỉ yêu anh ấy, chỉ sinh con cho anh ấy” Cô có vẻ kích động “Nhưng vì sao anh ấy không cho chị thêm một cơ hội? Anh ấy muốn ly hôn với chị”

Kiều Diệc Oản không biết nên nói gì cho phải.

Chuyện vợ chồng người khác, cô thật sự không thể chen miệng vào.

“Em cũng từng yêu Diệc Viễn, tại sao Hà tiên sinh có thể không chút nào e dè chấp nhận quá khứ của em, vẫn yêu thương em hết lòng” Cô nắm hai cánh tay Kiều Diệc Oản, không cam lòng hỏi “Nếu anh ấy yêu chị bằng một phần mười Hà tiên sinh thì chắc đã không đối xử với chị như vậy”

“Chị dâu”

“Chị đã không còn là chị dâu của em nữa rồi, anh ấy trở mặt còn nhanh hơn lật sách” Cô cười khổ, nước mắt lăn xuống “Ngày ngày hôm sau, anh ấy đã vứt cho chị đơn ly hôn đã ký sẵn”

“Em sẽ thử khuyên anh ấy xem sao” Kiều Diệc Oản chỉ có thể nói như vậy.

“Cảm ơn em. Xin em hãy nói với anh ấy, chị thật sự vô cùng yêu anh ấy, muốn sống với anh ấy”

“Vâng”

Đêm đó, Kiều Diệc Oản nói lại với anh trai những lời chị dâu nói, cũng miêu tả sự hối hận và nước mắt của cô ấy.

Nhưng Kiều Diệc Viễn vẫn thờ ơ.

“Anh. Thật sự không thể cứu vãn được sao?”

“Ngốc ạ” Kiều Diệc Viễn xoa xoa tóc cô “Sao còn tiếp tục được nữa? Tất cả mọi người nói phụ nữ mới ghen tuông cổ chấp. thật ra thì đàn ông mới là loài quái vật có tính độc chiếm mạnh nhất, trong mắt không thể có chút tì vết. Lý trí có thể tha thứ, nhưng tình cảm không thể tiếp nhận được.”

Đúng vậy, khi hôn nhân có vấn đề. Phụ nữ thường im hơi lặng tiếng.

Đàn ông có thể bữa bãi, nhưng lại ích kỷ không cho phép phụ nữ có chút quan hệ ngoài luồng nào.

Kiều Diệc Oản chỉ có thể âm thầm thở dài.

“Em gái, cảm ơn em đã đến thăm anh”

Bây giờ mặc dù cuộc sống thật thảm hại, nhưng anh cảm thấy tất cả đều có thể buông bỏ.

Kiều Diệc Oản vỗ vỗ tay anh, khẽ mỉm cười.

“Chúng ta là anh em tốt, không phải sao?”

“Vâng”

Từ đó cũng chỉ còn là anh em thôi.

Nửa đêm, Kiều Diệc Oản đột nhiên bị nôn dữ dội.

Do không quen với khí hậu Thượng Hải, may là đang ở trong bệnh viện lại có y tá đặc biệt bên cạnh chăm sóc.

Cô không còn chút sức lực nằm trên giường, không sao ngủ được.

Lăn qua lộn lại nửa ngày, rốt cuộc không nhịn được cầm điện thoại lên, nhấn mấy con số.

“Bảo bối?” Điện thoại vừa đổ chuông, bên kia đã nhận ngay.

Nghe được giọng nói trầm thấp quen thuộc, nước mắt Kiều Diệc Oản lập tức tuôn ra.

Môi cô run rẩy mấy cái mới gọi được “Chồng à”

Chồng, sau khi phát hiện mang thai cô mới có thói quen gọi như vậy.

Bây giờ gọi chợt thấy lòng ấm áp.

“Vẫn còn khó chịu sao?”

Lúc cô bị như vậy, Tiểu Mễ ngay lập tức báo cáo với Hà Dĩ Mục, trong lòng anh nóng nảy nhưng không thể nào ngay lập tức bay đến cạnh cô.

“Không. Tốt hơn nhiều rồi”

Cô gần như có thể tưởng tượng được lúc này anh nhất định là đang day day huyết thái dương, cô có vẻ thường khiến anh phải đau đầu.

Cô cảm thấy ngọt ngào xen lẫn đau lòng.

“Chồng à”

“Ơi”

“Anh không ghen chứ?”

“Thật ra anh chỉ muốn kiểm sợi dây trói em lại, buộc lên người, đi đâu cũng mang theo” Hà Dĩ Mục cười thì thầm trả lời.

“Chồng à, em thật sự yêu anh”

“Thật chứ?” Anh có chút hoài nghi, “Anh nhớ trước đây có người nói ‘Hà Dĩ Mục, tôi thật sự ghét anh’ ”

“Ấy da, không được tính nợ cũ”

Hà Dĩ Mục cười, giọng nói tràn đầy từ tính xuyên qua điện thoại càng trở nên hấp dẫn

“Ngoan, một lát thôi, đừng nói điện thoại di động quá lâu”

“Lại nữa rồi” Cô lè lưỡi.

Người đàn ông này thật phiền phức.

Mặc dù nói như vậy, Kiều Diệc Oản vẫn ngoan ngoãn cúp điện thoại, sau đó để ra xa xa trên giường.

Ngày hôm sau, Kiều Diệc Oản mở mắt ra đã thấy khuôn mặt đẹp trai có phần mệt mỏi của Hà Dĩ Mục.

Khuôn mặt anh phong trần, cằm còn lún phún râu.

Cô há hốc miệng, nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Anh cười ôm cô, hôn thật mạnh.

“Hà Dĩ Mục” cô chột quát to “Làm sao anh đến đây?”

“Anh cho em biết, thực ra anh rất ghen, làm sao yên tâm để mình em đến đây?”

Kiều Diệc Oản vui đầu trong ngực anh, xúc động không nói nên lời.

Qua chuyện ly hôn của Kiều Diệc Viễn, suy bụng ta a bụng người, cô mới biết mình may mắn nhường nào.

Cô gặp được một người đàn ông không nề hà quá khứ, yêu mọi thứ thuộc về cô.

Cô thì thầm “Chồng à, em thật sự rất yêu anh”

13. Ngoại Truyện

Ngoại truyện: Nhà có con gái mới lớn.

Lúc đại tiểu thư Hà gia được chín tuổi, em trai cô là Hà Dĩ Khang ra đời.

Hà Dĩ Kiều không hề vui vẻ.

Dưới cô còn có hai em gái, em trai là con thứ tư của Hà gia, nhưng là bé trai được ông bà nội mong chờ nhất.

Chín tuổi dù sao cũng hiểu rõ hàm ý của bốn chữ “trọng nam khinh nữ” rồi.

Cô nhìn em bé qua cửa kính phòng trẻ, trông cứ như ông cụ non, da hồng hồng nhẵn nhịu, tóc thừa thớt, mắt cũng không mở ra được.

“Thật khó coi” Cô thì thào, trong lòng quyết định sẽ không thích đứa em trai này.

Ở nhà, Hà Dữ Kiều thích nhất là ba.

Người ba cao to đẹp trai vô cùng, rất biết kiếm tiền lại dễ dàng ôm của cô.

Cho nên, Hà Dữ Kiều quyết định đàm phán với ba, bảo vệ ngôi vị trưởng nữ được yêu thương quý báu của mình.

“Ba. Con nghĩ là chúng ta cần nói chuyện nghiêm túc với nhau” Tiểu cô nương kéo con gấu Teddy, gõ cửa phòng ngủ của cha mẹ, nghiêm túc ngửa đầu nhìn cha.

“Sao thế?” Hà Dữ Mục quay đầu lại trao đổi ánh mắt với vợ, xem ra lo lắng của họ không phải không có cơ sở, con gái nhạy cảm vì sự ra đời của em trai mà bị tổn thương.

“Bảo bối, chúng ta vào thư phòng nói chuyện nhé. Mẹ cần nghỉ ngơi”

“Vâng”

Thư phòng đúng là chỗ làm việc của cha, luôn luôn chỉ cho phép người lớn vào, Hà Dữ Kiều cho là mình rất được coi trọng nên cực kỳ hài lòng.

“Bảo bối, con có gì cần nói à?”

Ba thân yêu pha socola sữa nóng, món cô bé thích uống nhất.

“Ba, sao hai người nhất định phải sinh em trai vậy?” Hà Dữ Kiều rất buồn bực hỏi “Vì con và các em đều là con gái nên không được à?”

“Không, bảo bối” Hà Dữ Mục ôm chặt con gái, đặt cô bé lên đầu gối “Ba mẹ không biết trước đó là em trai, ba mẹ yêu nhau cho nên muốn sinh nhiều con, để cho gia đình chúng ta thêm đông vui, đầm ấm”

“Chỉ có Dữ Kiều không đủ sao?”

“Bảo bối, một mình con sẽ cô đơn. Tương lai sẽ có nhiều gánh nặng, nếu có nhiều anh chị em, con sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều. Nghĩ mà xem, một người dọn sân cỏ nhanh, hay bốn người nhanh hơn?”

“Thế, mẹ sinh nhiều con, là vì để làm nhiều việc sao?”

“Khụ, không, là vì yêu nhau”

“Con vẫn không hiểu”

“Bảo bối, lớn hơn chút nữa con sẽ hiểu. Nếu sau này có cậu bé thối nào bắt nạt con, em trai con sẽ đánh nhừ tử những cậu đó, sẽ là hộ thần của con”

“Ba không giúp con sao?”

“Khi đó ba già rồi”

“Ba sẽ chẳng bao giờ già”

“Bảo bối nhỏ như vậy không định lớn lên, con không hi vọng lớn nhanh một chút sao?”

“Haiz, có thể nào con lớn lên mà ba không già đi không nhỉ? Con còn muốn làm cô dâu của ba”

“Hả, cái này không thể được. Cô dâu của ba là mẹ”

“Thì thế, cho nên con rất buồn, con cũng rất thích mẹ”

“Sau này sẽ có người con trai yêu con hơn xuất hiện, như là ba yêu mẹ”

“Vậy con cũng sẽ phải sinh rất nhiều con với hấn sao? Sẽ đau lắm hả? Con xem trên TV thấy sinh con rất đáng sợ”

Đề tài ngày càng kỳ quái, người luôn luôn vững vàng như Hà Dĩ Mục cũng chỉ biết cười khổ.
Đây có được tính là nhà có con gái mới lớn không?

.....HẾT TRUYỆN.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khat-thu>